

453

134

அச்சுவேலி ச. சூமரதவாழ்க்குருக்கள் வெளியீடு.

சைவப்பிரகாசிகை
ஐந்தாம் புத்தகம்.

சமயபாடத்துக்காக

இலங்கை அரசினர்

வித்தியாபிரசுர சபையாரின்

அங்கீகாரம் பெற்றது.

1959.

உ
சிவமயம்

சைவப்பிரகாசிகை

ஐந்தாம் புத்தகம்,

யாழ்ப்பாணம் அச்சுவேலி
சரஸ்வதிவித்தியாசாலை மனேசர்

சிவஸ்ரீ. ச. குமாரசுவாமிக் குருக்கள்

அவர்களால் எழுதப்பெற்று,

ஔ குருக்களவர்களின் புத்திரர்
சிவஸ்ரீ. வைத்தீசுவரக்குருக்களால்

பருத்தித்துறை
கலாநிதியந்திரசாலையிற்
பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

பதினோம் பதிப்பு.

விகாரிஸ்ரீ மார்கழி.

1959.

[Rights Reserved.]

[விகலை ரூபா ஒன்றி.]

ம தி ப் பு ரை .

வித்தியாதரிசி

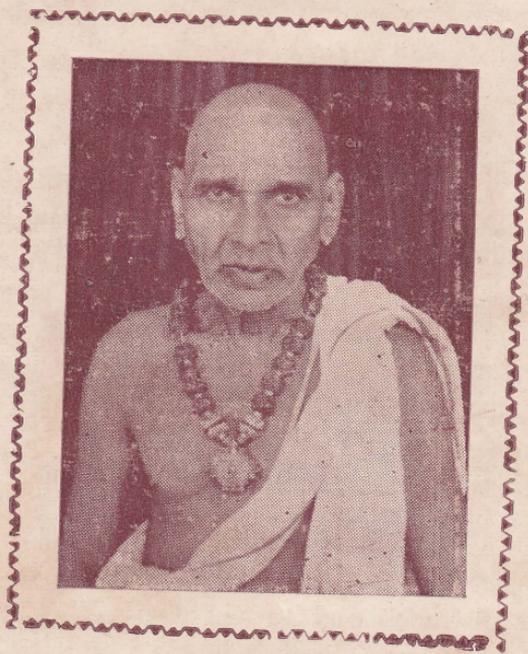
பிரமமூரீ. தி. சதாசிவஐயரவர்கள் எழுதியது

உலகத்தில் மக்கள் எல்லாரும் பாவத்தை நீக்கிப் புண்ணியத்தைச் செய்ய விரும்புவர். புண்ணியங்களுள் மிகச் சிறந்த புண்ணியம் சிவபுண்ணியமாகும். சிவபுண்ணியமாவது சிவபெருமானையும், சிவனடியார்களையும் வழிபடுதலும், அவர் சரிதங் கேட்டலும் முதலாயின. “இறைவரோ தொண்டருள்ளத் தொடுக்கம்; தொண்டர்தம் பெருமை சொல்லவும் பெரிதே” என்றாராகலின் சிவனடியார்களுடைய பெருமையை அளவீட்டுச் சொல்லமுடியாது. அதனால் சிவகதைகளும், சிவனடியார்கதைகளும் எழுதப்பட்டுள்ள இப்புத்தகம் சைவசமயாபிமானிகள் எல்லாராலும் போற்றற்பாலது.

அரும்பெரும் விஷயங்களெல்லாம் இனிய கதைருபமாக்கி மாணவர்க்கு முதலில் போதிப்பது பழையவழக்கு என்பது. அதனால் அம்மாணவரும் இளமையில் தாம் கற்றறிந்தவற்றை மறவாது மேன்மேலும் விருத்திசெய்வார்கள். இப்புத்தகம் சைவசமயச் சிறுவர்கள் தங்கள் சமயத்தைப்பற்றி அறிந்துகொள்வதற்கு ஏதுவாகும். இதனைத் தொகுத்து இயற்றினார் அச்சுவேலி பிரமமூரீ. ச. குமாரசுவாமிக்குருக்களாவர். சமயசாத்திர விற்பன்னரான குருக்களவர்களால் தெளிவான செவ்வியநடையில் எழுதப்பட்டுள்ள இப்புத்தகம் சைவப் பாடசாலைகளிற் சமயபாடப் புத்தகமாக வைத்துப் படிப்பிக்கத்தக்கது என்பது துணியு.

யாழ்ப்பாணம். }
30-3-33. }

தி. சதாசிவஐயர்.

ஈவபுரி. ச. குமாரசுவாமிக் குருக்கள்

د کورنۍ د پوهنې د کونړ د ښار د ښوونځي د لاس لخوا

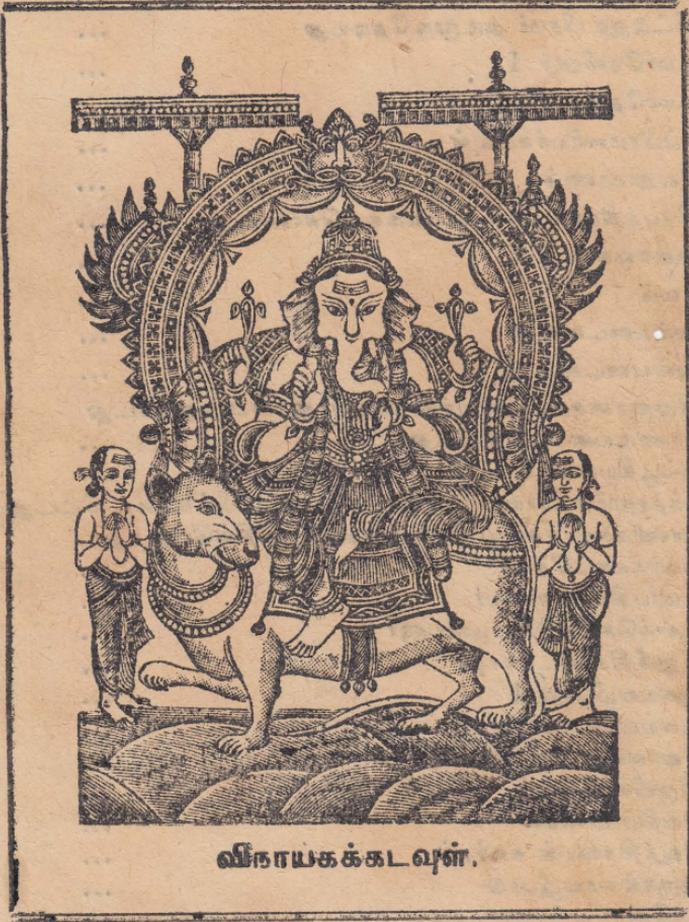
பொருளடக்கம்.

—௨௭—

நுகவுரை.

பக்கம்.

க.	விநாயகக்கடவுள் I	...	க
உ.	விநாயகக்கடவுள் II	...	உ
சு.	கம்பியாண்டார் கம்பி	...	சு
சு.	சிவபெருமான்	...	எ
நி.	லீட்டுணு பிரமர் அடிமுடிதேடியது	...	க௦
சு.	உமாதேவியார் I	...	கக
எ.	உமாதேவியார் II	...	கஇ
அ.	சுப்பிரமணியக்கடவுள்	...	கஎ
கூ.	சிவதூஷணம்	...	உ௦
க௦.	வீரபத்திரக்கடவுள் சரபவடிவங்கொண்டது	...	உஉ
கக.	வைரவக்கடவுள்	...	உச
கஉ.	தவம்	...	உசு
ககூ.	அன்புடைமை I	...	உஅ
ககஉ.	அன்புடைமை II	...	கக
ககநி.	திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் ஞானப்பாலுண்டது	...	ககசு
ககசு.	பாண்டியன் சுரந்தீர்த்தது	...	ககசு
கஎ.	அப்பூதியடிகள்நாயனார்	...	ச௦
கஅ.	சந்திரமூர்த்திநாயனார் முதலைவரய்ப்பட்டபிள்ளையை மீட்டது	...	சஉ
ககூ.	மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புத்தரை வாதில்லென்றது	...	சச
உ௦.	மெய்கண்டதேவர்	...	சஅ
உக.	உமாபதிசிவாசாரியர்	...	இக
உஉ.	தோச்செங்கட்சோழநாயனார்	...	இச
உகூ.	மனுநீதிகண்டசோழர்	...	இசு
உசு.	ஆலயவழிபாடு I	...	இஅ
உஇ.	ஆலயவழிபாடு II	...	கக
உசு.	சிவாலயத் திருத்தொண்டுகள்	...	கக
உஎ.	திருவிளக்கிடுதல்	...	கஎ
உஅ.	சிவரின்மாலியம்	...	கஅ
உகூ.	சிவத்திரவியல் கவர் தல்	...	எ௦
க௦.	குருசங்கமவழிபாடு	...	எக
கக.	கக்கீரர்	...	எஇ
கஉ.	சுப்பிரமணியக்கடவுளும் ஒளவையாரும்	...	எகூ
ககூ.	முசுருந்தச்சக்கரவர்த்தி	...	அஉ
கசு.	கரிக்குருவி உபதேசம்பெற்றது	...	அஇ
கநி.	லீட்டுணு	...	அசு
ககூ.	சண்டேசுரநாயனார்	...	அகூ

வீராயக்கடவுள்.

சைவப்பிரகாசிகை

ஐந்தாம் புத்தகம்.

க. விநாயகக் கடவுள்.

திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயுர்.

[பண்- விநாயக்குறிஞ்சி.]

பிடியத னுருவுமை கொளமிகு க்ரியது
வடிகொடு தனதடி வழிபடு மவரிடர்
கடிகண பதிவர வருளிஎன் மிகுகொடை
வடிவினர் பயில்வலி வலமுறையிறையே.

விநாயகக்கடவுள் சிவபெருமானுடைய மூத்ததிருக்குமாரர்
ரென்று வேதாசிரமங்களிலேபுகழ்ந்துரைக்கப்படுவர். அவர்யானை
முகத்தையும், பூதவயிற்றையும், தேவ சரித்தையும், ஒற்றைக்
கொம்பையும், மூன்றுதிருக்கண்களையும், ஐந்துதிருக்கரங்களையும்,
இரண்டு திருவடிகளையும் உடையவர். திருச்சடையிற் சந்திரன்
முதலியவைகளைத் தரித்திருக்கின்றார். சர்ப்பம் முதலியவைகளை
ஆபரணமாக அணிந்திருக்கின்றார். திருவருளே திருமேனியாக
உடையவர். ஆன்மாக்களது அஞ்ஞானத்தையும், மனத்துன்பங்க
ளையும் நீக்குபவர். விக்கினேசுரர், விநாயகர், கணபதி, சியேட்ட
ராசர்முதலிய திருநாமங்களையுடையவர். பிரணவவடிவமாயுள்ளவர்.
யாவரும் யாதொரு தொழிலைச் செய்யப்புகினும் முதலில்வணங்கப்
படுபவர். தம்மைநினையாதவர்களுக்கு விக்ஷிணங்களை உண்டுபண்
னுதலாலும், தம்மை நினைத்தவர்களுக்கு விக்ஷிணங்களைப்போக்
குதலாலும் விக்ஷிணேசுரர்என்னுந் திருநாமத்தைப் பொருந்தினர்.
பிதா பிள்ளை என்றது அருள்நாடகமாம், பூவும் பூவினது மண
மும் போலச் சிவமும் சிவசத்தியாரும் சிவகுமாரரும் எண்ணப்
படுதல் சைவாகம நூற்றுணிபாம்.

முன்னொருகாலத்தில் விட்டுணு முதலிய தேவர்கள் முதலில்
மூத்த பிள்ளையாரை வணங்காது, பாற்கடலைக் கடைந்தார்கள்.

விக்கினேசுரர் அவர்கள் வருந்தும்படி மத்தாகக்கொண்ட மந்தர மலையைக் கடலினுள்ளே தாழ்த்து விட்டனர். தேவர்கள் அதனைக் கண்டு, இது விக்கினேசுவர வழிபாடின்மையால் வந்ததென்றறிந்து, தியானித்து வணங்க, அவருடைய திருவருளினால் மத்தாகக் கொண்ட மந்தரம் முன்போல நிலைபெற்றது. தேவர்கள் பாற்கடலைக் கடைந்து அமிர்தம்பெற்று மகிழ்ந்தார்கள்.

முன்னொருகாலத்தில் விட்டுணு பொய்ச்சாட்சி சொல்லிய குற்றத்துக்காக உமாதேவியார் அவரைக் குருட்டுப்பாம்பாகும்படி சபித்தனர். அவர் உடனே பாம்பாய் ஒரு ஆலம்பொந்திவிடமாக இருந்து தவஞ்செய்தார். விநாயகக்கடவுள் அச்சாபத்தை நீக்கி அருள்செய்தார். அச்சாபம் நீங்கிய தினம் மார்கழிமாதத்தில் வரும் பூருவபக்கச் சட்டியாகும். அத்தினத்தில் மெய்யடியார்கள் பலர் விநாயகக்கடவுளைப் பூசித்துப் போகமோகங்களை அடைந்தார்கள்.

தேவர்கள் விநாயகக்கடவுளை ஆவணிமாதத்தில் வரும் பூருவபக்கச் சதுர்த்தியில் பூசித்தார்கள். அவர் பஞ்சகிருத்தியிருத்தஞ் செய்தருளினார். சந்திரன் அவரது திருபுத்தைப்பார்த்துச் சிரித்தான். விநாயகக் கடவுள் அவனை நோக்கி, “யாவரும் உன்னைப் பாராதவர்களாய் இத்தினத்தில் நிந்தைசெய்தகல, நீ நீசர்போலாவாய்” என்றார். ஆவணிமாதப் பூருவபக்கச் சதுர்த்தியில் உலகோர் அவனைநோக்காது விநாயகருக்கு விசேடபூசை செய்வார்கள்.

உ. விநாயகக் கடவுள்.

II

மிகப் பழைய காலத்திலே கயமுகன் என்னுமோர் அசுரன் இருந்தான். அவன் சிவபெருமானைக்குறித்துத் தவஞ்செய்தான். சிவபெருமான் பிரசன்னமாயினார், அவன் சிவபெருமானிடத்திலே தேவர்கள் எல்லாரையும் வெல்லவும், படைக்கலங்களாலே ஹவாதிருக்கவும், இறப்பிலும் பிறவாதிருக்கவும் வரங்களைப் பெற்றுக்கொண்டான். பின்பு தேவர்களைத் தனது கட்டளைக்குட்படுத்தி, உயிர்களை வருத்திக் கொடுமைகளைச் செய்து

உலகத்தை அரசாண்டான். அரசுசெய்யுங் காலத்தில் இந்திரன் முதலிய தேவர்களை நோக்கி, “இமையவர்களே! நீங்கள் தினந்தோறும் எம்முன் வரும்போது, உங்கள் கைகளால் உமது சிரசுகளில் மும்முறை குட்டி, கைகளை மாறிக் காதுகளைப் பிடித்துத் தாழ்ந்தெழுந்து அதன்பின் நமது ஏவலைச்செய்யுங்கள்” என்றான். தேவர்கள் அதனை மறுத்தற்கஞ்சி, அவன் முன்பு நின்று அப்புன் ரொழிலையும் பிற பணிகளையும் நாடோறுஞ்செய்து, பழியின் மூழ்கிறார்கள். பழியின் மூழ்கிய தேவர்கள் அவன் செய்யுந் தீமைகளைத் தாங்கவியலாது அவனுடைய உயிரைக் கவரும்படி விநாயகரை வேண்டுகல் செய்தார்கள். விநாயகக்கடவுள் பூதசேனைகளோடு யுத்தகளத்தை யடைந்து, தமது கொம்பொன்றை முரித்தெறிந்து கயமுகனைச் சங்காரஞ்செய்தார்.

சிவபெருமான் கொடுத்த வரத்தினால் இறவாத கயமுகன் வீழ்ந்து இறந்தவன் போன்று, பழைய வடிவை விட்டு, ஒரு பெருச்சாளி வடிவங்கொண்டு வந்தான். அவர் “நீ நம்மைச் சமக்குதி” என்று அவனுடைய பிடரிற்றாவி வீற்றிருந்து, அப்பெருச்சாளி வாகனத்தைச் செலுத்தியருளினார்.

தேவர்கள் விநாயகக்கடவுளை வணங்கித் திருமுன் நின்று “எம்பெருமானே! எங்களைத் துன்பப்படுத்திய கயமுகாசுரனைத் தேவரீர் சங்காரஞ் செய்தருளியமையால் உய்த்தோம்; நாங்கள் நேற்றைவரையும் அத்தக் கயமுகாசுரனுக்கெதிரே தவறும் செய்த தொண்டை இன்றுமுதல் தேவரீருடைய சந்திதானத்திற் செய்வோம்” என்றார்கள். பிள்ளையார் “அவ்வாறு செய்குதிர்” என்றார். தேவர்கள் அன்பினோடு முட்டியாகப் பிடித்த இரு கரங்களினாலும் தங்கள் தங்கள் சிரசுகளில் மும்முறை குட்டி, இரண்டு கைகளையும் ஏதிரெதிராக மாறி, இரண்டு காதுகளையும் பிடித்துக் கொண்டு, கணைக்காலும் தொடையும் ஒன்றையொன்று தொடும்படி மும்முறை தாழ்ந்தெழுந்து வணங்கி நின்றார்கள். விநாயகக்கடவுள் கிருபை செய்தார். தேவர்கள் “இன்றுமுதல் உலகத்திலுள்ளோர் எவரும் எங்களைப்போல இவ்வணக்கத்தைத் தேவரீருடைய சந்திதானத்திற் செய்துவர அருள் செய்யவேண்டும்” என்று வேண்டுகல் செய்தார்கள். அவர் “அவ்வாறே ஆகுக”

என்றருள்புரிந்து தேவர்களுக்கு விடைகொடுத்து அனுப்பியருளினார்.

திருநாவுக்கரசநாயனார்.

திருத்தாண்டகம்.

கைவேழ முகத்தவனைப் படைத்தார் போலும்
 கயாசுரனை யவனாற்கொல் வித்தார் போலும்
 செய்வேள்வித் தக்கனைமுன் சிதைத்தார் போலும்
 திசைமுகன்றன் சிரமொன்று சிதைத்தார் போலும்
 மெய்வேள்வி மூர்த்திதலை யறுத்தார் போலும்
 வியன்விழி மிழலைமிடங் கொண்டார்போலும்
 ஐவேள்வி யாறங்க மானார் போலும்
 மடியேனை யாளுடைய வடிக டாமே.

சேக்கிழார் புராணம்

வானுலகும் மண்ணுலகும் வாழமறை வாழப்
 பான்மைதரு செய்யதமிழ் பார்மிசை விளங்க
 ஞானமத வைத்துகர மூன்றுவிழி நால்வா
 யானேமுக னைப்பரவி யஞ்சலிசெய் கிற்பாம்.

உ. நம்பியாண்டார் நம்பி.

சோழநாட்டிலே, தியாகராசக் கடவுளுடைய திருவடிகளை வணங்கி, செங்கோலோச்சிய அபயகுலசேகர சோழ மகாராசா வானவர் தமது சபையில் வரும் அன்பர்கள், திருஞானசம்பந்தர் முதலிய நாயன்மார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய தேவாரத்துள் ஒவ்வோர் பதிகங்களை ஒதக்கேட்டு, கையிரண்டுமுச்சிமேலேற, கண்களில் ஆனந்த வெள்ளம் பொழிய, சரீரம் முழுவதும் புளகம் போர்ப்ப, சிவபெருமானுடைய திருவடிகளைத் துதித்து, தேவாரத்திருமுறைகளை எங்குந்தேடி இல்லாமையினாலே கவலையுறுவாராயினார். அவர் அங்ஙனமிருக்குங்காலத்தில் திருநாரையூரிலே ஆதிசைவப் பிராமணருக்கு உலகமீடேறவும், சைவம் வாழவும் ஒரு சிறுவர் வந்து தோற்றினார்.

அவர் உபநயனஞ்செய்யப்பெற்று, வேதமுதலியகலைகளைப் படித்து வருங் காலத்தில், பிதாவானவர் ஒருருக்குச் செல்ல, நம்பியாண்டார் நம்பி அவரின் கட்டளைப்படி பொல்லாப்பிள்ளையாரைப் பூசிப்பதற்குச் சென்று அபிஷேகம் முதலியவற்றைச் செய்து, நிவேதனத்தைத் திருமுன்னிலையில் வைத்து. “எம்பெருமானே! இதனைத் திருவமுது செய்யவேண்டும்” என்று வணங்கினார். பிள்ளையார் திருவமுது செய்யாதிருப்பதைக்கண்டு நம்பியாண்டார் நம்பி வெம்பி, அடியேன் ஏதேனுந் தவறு செய்ததுண்டா? அடியேன் நிவேதித்திட்ட அமுதைத் திருவமுது செய்யாதது என்னை?” என்று தலையினை மோதப் புகுந்தார். அப்பொழுது பொல்லாப் பிள்ளையார் “நம்பி! பொறு” என்று தடுத்து அந்நிவேதனத்தை உவந்து திருவமுது செய்தருளினார். நம்பியாண்டார் நம்பி “எந்தையே! அடியேன் பாடசாலைக்குச்சென்றால் உபாத்தியாயர் அடிப்பார். ஆதலினால் வேதமுதலிய கலைகளைத் தேவாரே ஓதித்தரல் வேண்டும்” என்று விண்ணப்பித்தார். பரமாசாரியராகிய விநாயகக் கடவுளும் ஓதுவிக்க, நம்பியாண்டார் நம்பி ஓதி மகிழ்ந்தார். அதுபோல் மற்றையோரும் சிகழ, நம்பியாண்டார் நம்பி வீற்றிருந்திருஞ் செய்தியை அபயகுலசேகர சோழராசாவானவர் கேள்வியுற்று, திருநாரையூர்ப் பொல்லாப் பிள்ளையாருக்கு நம்பியாண்டார் நம்பி நிவேதிக்கும்படி வாழைப்பழம், தேன், அவல், எள்ளுண்டை முதலியவற்றோடு இராசராச மன்னர் அங்கில் வந்து சேர்ந்தார். அங்ஙனம் வந்தவர் நம்பியினுடைய பாதங்களை வணங்கி, “இவற்றைப் பொல்லாப்பிள்ளையாருக்கு இப்பொழுதே நிவேதிக்க” என்று கூறினார். நம்பி அரசர் கூறியவற்றைக்கேட்டு யானைமுகக் கடவுளுடைய திருவடிகளை வணங்கி, “அரசர் தொகுத்து வைத்த இப்பொருள்களைத் திருவமுது செய்தருளுக” என்று படைத்தனர். விநாயகக் கடவுள் துதிக்கையினால் ஏற்றுத் திருவமுது செய்தருளினார். அரசர் மனம் நெகிழக் கண்ணீர்வர, நம்பியினுடைய பாதங்களைப் போற்றி, மறையவரே! “மூவருடைய திருநெறித் தமிழும் அவருடைய செய்தியும் பூமியில் விளங்கச் செய்தருளுக” என்று போற்றி நின்றார். நம்பியாண்டார் நம்பி அவ்வரசன் வேண்டுகோட்கு உடன்பட்டு, பொல்லாப் பிள்ளையாருடைய திருவடிகளை வணங்கி விண்ணப்பஞ் செய்தார்.

பொல்லாப்பிள்ளையார், “நம்பி! தேவாரத் திருமுறைகள் சிதம் பரத்தில் மூவர் கையடையாளமுள்ள ஓர் அறையில் உள்ளன” என்று திருவாய்மலர்ந்து அவற்றை அருளிய நாயன்மார் சரித்திரத் தையும் அருளிச் செய்தார். நம்பியாண்டார்நம்பி அந்நாள் சோழமகாராசாவுக்கு உபதேசித்தருளினார். அரசர்பிரான் நம்பி யாண்டார் நம்பியுடன் சிதம்பரத்தை அடைந்து, நடராசரைத் தரிசித்து, தில்லைவாழ்ந்தணரை இறைஞ்சி, அவர்கள் கட்டளைப் படி திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார், திருநாவுக்கரசு நாயனார், சுந்தரமூர்த்திநாயனார் என்னும் மூவரையும் திருவுலாச்செய்து கொண்டு வந்து அவர்கள் கையிலச்சினை யுடைய ஆறையின் பக்கத்தே நிறுத்திக் கதவைத்திறந்து, திருமுறைகளைப் புற்றுமூடியிருப்பதைக்கண்டு, பெருங்கவலைகொண்டார். அப்பொழுது திருவருளாலே “அரசனே! தேவாரத் திருப்பதிகங்களுள் இக்காலத்துக்கு வேண்டுவனவற்றை வைத்து ஏனையவற்றை மண்மூடச் செய்தோம்” என்றோர் அசரீரிவாக்கு எழுந்தது. அந்தத் திருவாகைக் கேட்டலும் அரசர் கவலை நீங்கினார். நம்பி தேவாரத் திருப்பதிகங்களையும், திருவாசகம் முதலியவற்றையும் திருமுறையாக வகுத்தருளினார். வகுத்தபின்மக்கு விநாயகக்கடவுள் உபதேசித்தருளிய பிரகாரம் திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியைப் பாடியருளினார்.

பொல்லாப்பிள்ளையாருடைய திருவருளினால் தேவாரத்தமிழ் வேதம் பண்டுபோல வழங்கலாயிற்று.

நம்பியாண்டார்நம்பி சிவாநுபூதிச்செல்வராய் எழுந்தருளியிருந்து சிவபதம் அடைந்தார்.

குறிப்பு:—பொள்ளார் என்பது பொல்லார் என மருவிற்று. உளி முதலிய வற்றூற்போழ்ந்து செய்யப்படாதவர் என்பது கருத்து. எனவே சயம்புமூர்த்தி என்பாதம். இலச்சினை என்பது அடையாளம்.

ச. சிவபெருமான்.

சிவபெருமான் சிருட்டி, திதி, சங்காரம், திரோபவம், அனுக்கிரகம் என்னும் பஞ்சகிருத்தியம் செய்து பகக்களாகிய எங்களுடைய ஆணவம், கன்மம் மாயை என்னும் மும்மலங்களையும் நீக்கி, மோட்சத்தைக் கொடுக்கவேண்டு மென்னும் பெருங்கருணையினாலே, அருவம், அருவுருவம், உருவம் என்னும் மூவகையான திருமேனிகளைக் கொண்டருளினார். சிவபெருமானுடைய திருமேனி, தோல் எலும்பு முதலிய தாதுக்களாலுண்டாக்கப்பட்ட நமது அசுத்த சரீரம்போலாகாது திருவருட் சத்திவடிவேயாம். அவர் அருவத் திருமேனியைக் கொள்ளும்போது சிவன் என்னும் திருநாமத்தைப் பொருந்துவர். அருவுருவத்திருமேனியைக் கொள்ளும்போது சதாசிவன் என்னுந் திருநாமத்தைப் பொருந்துவர். இவர் கிரியாசத்தி ரூபமாகிய பீடமும் சிவரூபமாகிய இலிங்கமும் சேர்ந்த கன்மசாதாக்கிய வடிவமாயிருப்பினும் ஐந்து திருமுகமும், பத்துத் திருக்கரங்களும், இரு திருவடிகளும் அமைந்த தியான ரூபியாய் நின்று அருள்செய்வார்.

உருவத் திருமேனியைக் கொள்ளும்போது, மகேசுவரன் என்னும் திருநாமத்தைப் பொருந்துவர். மகேசுவரன் மூன்று திருக்கண்களும், ஏகதேகமும், இருதிருவடிகளும், நஞ்சணிகண்டமும், நான்கு திருப்புயங்களும், செங்கிறத் திருமேனியும் உடையவர். வலக்கண்ணைச் சூரியனாகவும், இடக்கண்ணைச் சந்திரனாகவும், நெற்றிக்கண்ணை அக்கினியாகவும் உடையவர். செவிகளிலே பாம்பையும் சங்கையும் குண்டலங்களாகத் தரித்திருக்கின்றார். சிவந்த

சடையில் பாலசந்திரன், கங்கை, கொன்றைமாலை முதலியவற்றைத் தரித்திருக்கின்றார். திருக்கரங்களிலே மான் மழு முதலியவற்றைத் தரித்திருக்கின்றார். பாம்பு, பிரமா விட்டுணுக்களுடைய எலும்பு, பன்றிக்கொம்பு, ஆமையோடு முதலியவைகளை ஆபரணமாக அணிந்திருக்கின்றார். விபூதியைத்திருமேனியிற்றித்திருக்கின்றார். புலித்தோலை ஆடையாக உடையவர். யானைத்தோலைப் போர்வையாக உடையவர். சிவபெருமான் இவைகளை அணிந்தது தம்பயன் கருதிஅன்று, ஆன்மாக்கள் தம்மையே தலைவரென்று அடைந்து தீமைகள் நீங்கி, புத்திபெற்றும்படியாகவே தரித்தருளினார். சிவபெருமான் இடபவாகனத்தில் உமாதேவியாருடன் தோன்றி அருள் செய்பவர். பஞ்ச கிருத்திய காரணமாகிய நடனத்தை எப்பொழுதுஞ் செய்பவர். இவ்வடிவமே சிவபெருமானுக்கு உருவத்திருமேனியாகும். அவர் வேண்டிய வேண்டிய இடங்களில் வேண்டிய வேண்டிய வடிவங்களைக் கொள்வர்.

ஆன்மாக்களுக்குப் போகத்தை ஊட்டுவதற்காகவும், யோகமுத்தி உதவுதற்காகவும், வினைகளை நீக்குதற்காகவும் சிவபெருமான் ஒருவரே சந்திரசேகரர் முதலிய இருபத்தைந்து ஈர்த்தங்களுக்கும் விநாயகர், வீரபத்திரர், வைரவர், சுப்பிரமணியர் எனினும் ஈர்த்தங்களுக்கும் கொண்டருளினார். இவர்கள் இரத்தினமும் ஒளியும் போலவும், அக்கினியுஞ் சூடும் போலவும், மரமும் வயிரமும் போலவும் சிவபெருமானின்னிறும் டரித்தெண்ணப்படாதவர்களேயாம்,

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்.

திருத்தாண்டகம்.

வங்கமலி கடனஞ்ச முண்டாய் போற்றி
மதயானை யிருரிவை போர்த்தாய் போற்றி
கொங்கலரு நறுங்கொன்றைத் தாராய் போற்றி
கொல்புலித்தோ லாடைக் குழகா போற்றி
அங்கணனே யமரர்கடம் மிறைவா போற்றி
யாலமர நீழலறஞ் சொன்னாய் போற்றி
செங்கனகத் தனிக்குன்றே சிவனே போற்றி
திருமுலட்டானனே போற்றி போற்றி.

திருவாசகம்.

தந்ததுன் றன்னைக் கொண்டதென் றன்னைச்
சங்கரா வாரகொலோ சதூர
சந்தமொன் றில்லா வானந்தம் பெற்றே
னியாசூந் பெற்றதொன் றென்பாற்
சிந்தையே கோயில் கொண்டவெம் பெருமாண்
நிருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
யெந்தையே யீசா வுடலிடங் கொண்டா
யானிதற் கிலனொர்கைம் மாறே.

திருவிசைப்பா.

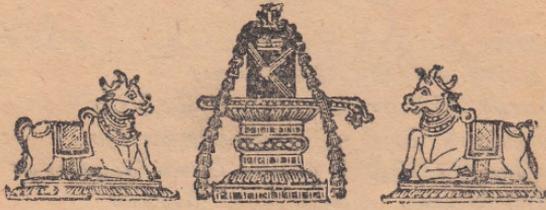
என்னையுன் பாத பங்கயம் பணிவித்
தென்பெலா முருகீ யெளிவந்
துன்னையென் பால்வைத் தெங்குமெஞ் ஞான்று
மொழிவற நிறைந்த வெண்ண சுடரே
முன்னையென் பாச முழுவது மகல
முகத்தலை யகத்தமர்ந் தெனக்கே
கன்னலும் பாலுந் தேனுமா சமுதுங்
கனியுமா யினிமையா யினையே.

திருப்பல்லாண்டு.

குழலொலி யாமொலி கூத்தொலி யேத்தொலி
யெங்கும் குழாம்பெருகி
விழுவொலி விண்ணள வுஞ்சென்று விம்பி
மிருதிரு வாரூரின்
மழவீடை யாற்கு வழிவழி யாளாய்
மணஞ்செய் குடிப்பிறந்த
பழவடி யாரெரடுங் கூடியெம் மாணுக்கே
பல்லாண்டு கூறுதுமே.

பெரியபுராணம்

சடைமருங்கி லிளம்பிறையுந் தனிநிழிக்குந் திருநுதலு
மிடமருங்கி லுமையாளு மெம்மருங்கும் பூதகணம்
புடைநெருங்கும் பெருமையுமுன் கண்டரசன் போற்றிசைப்ப
விடைமருவும் பெருமானும் விறல்வேந்தற் கருள்கொடுத்தான்.

௫. விட்டுணு பிரமர் அடிமுடி தேடியது.

பிரமதேவர் தமது பகல் கழிந்து இரவுவர நித்திரைசெய்தார். கிரகங்களும், தேவருலகும், பூவுலகும் அழிந்தன. விட்டுணு பரம் சிவனைத் தியானித்துக்கொண்டு ஆலிலையில் நித்திரைசெய்தார். சனலோகத்துமுனிவர்கள் கண்டு புகழ் அவர் விழித்துப் பூவுலகைத் தேடினர். அது பர்தாளத்தில் ஆழ்ந்திருத்தலை அறிந்து ஒரு பன்றி வடிவங்கொண்டு தமது கொம்பினுற் பூமியை எடுத்துக் கொண்டு மீண்டுவந்து முன்போல நிறுத்திப் போயினர். அப்பொழுது பிரமாவுக்கு மற்றொரு பகற்பொழுதாயது. பிரமா எல்லாவற்றையும் சிருட்டித்தார். விட்டுணு தாமே பிரமமென நினைத்து அகந்தையோடு பாற்கடலிற் துயின்றார். பிரமா அவ்விடத்தை அடைந்து விட்டுணுவின் மார்பிற்றாக்கி, “நித்திரை விட்டெழுதி” என்றார். விட்டுணு எழுந்தார். எழுந்த விட்டுணுவை “நீயார்” என்று பிரமதேவர் வினாவினர். விட்டுணு “நான் உன் பிதா” என்றார். அவ்விருவரும் இவ்வாறு பலவிதமாக வாதித்தார்கள். பிரமா “நாமிருவரும் யுத்தம் செய்வோம்; நம்மில் வெற்றிபெற்றவரே மேலவர்” என்றார். இருவரும் கடும்போர்செய்து, இறுதியில் சிவப்படைக்கலங்களைச் செலுத்தினார்கள். அவைகள் தம்முள் விளையாடி உலாவித் திரிந்தன.

இவ்வாறாக யுத்தஞ்செய்த பொழுது, சிவபெருமானது கிருபையினால் நாரதமுனிவர் தோன்றி, “நீங்களிருவரும் முதல்வரல்லீர்; நீங்கள் யுத்தம் செய்யும்பொழுது செலுத்திய சிவப்படைக்கலங்களைத் தந்த கடவுளைமறந்தீர்கள்போலும்; மறந்தீராயின் அப்படைகளின் பெயரையும் மறந்தீர்களா? அப்பெயரை மனதிலே

நினைத்துக்கொள்ளுங்கள்; இன்னும் நீங்கள் மலைவீரரின் ஆதியாய் அருவுருவான பரம்பொருள் சோதியாய் உங்கள் நடுவே தோன்றுவர்; அதைத் தரிசியுங்கள்” என்று ஞான அறிவினாலே இவைகளை உபதேசித்துச் சென்றார். பிரம விட்டுணுக்கள் நாரத முனிவர் கூறிபவற்றை மனதிற் கொள்ளாதவர்களாய்ப் பல காலம் யுத்தஞ்செய்தார்கள்.

இவைகளெல்லாவற்றையும் பரமசிவன் நோக்கி, அவர்கள் அகந்தையை நீக்கி அடிமைகொள்ளுமாறு திருவுள்ளங்கொண்டு, மாசிமாதத்திலே அபரபக்சுதுர்த்தசியின் நடு இரவில் அவர்கள் நடுங்கும்படி அவ்விருவருக்கும் நடுவில் ஓர் அக்கிமிமலைபோலத் தோன்றியருளினார், தோன்றிய சோதி அவ்விருவரும் செலுத்திய சிவப்படைக்கலங்களிரண்டையுந் தன்னுள்ளடக்கி நின்றது. பிரம விட்டுணுக்கள் கோபத்தையும் போரையும் நீக்கி அதைப் பார்த்து நின்றார்கள், அப்பொழுது “நீங்கள் இந்தச் சோதியின் அடியையும் முடியையும் காணுங்கள்” என்று அவர்கள் கேட்கும்படி ஒரு அசிரிவாக்கு எழுந்தது. பிரமவிட்டுணுக்கள் சபதங்கூறி அடி முடிகளில் ஒன்றை முன்னங் காண்பவரே பரம்பொருளாவர் என்று உறுதிசெய்தனர். பிரமா சோதியின் முடியைக் காண்பேன் என்றார். விட்டுணு சோதியின் அடியைக் காண்பேன் என்றார்.

திருமால் ஒருபன்றியின் வடிவங்கொண்டு பூமியை இடந்து கீழேயுள்ள புவனங்கள் எங்கும் தேடிச் சென்று அதனடியைக் காணாதவராய், வலிமை குன்றித் துயரடைந்தார். அப்பொழுது பழைய ஞானம் முழுதுமுண்டாயிற்று. தெளிவடைந்த அவர் பன்றிவடிவத்தைத் தாங்க ஆற்றாதவராய், சிவபெருமானுடைய திருவடிகளையே புகலிடமென்று தோத்திரஞ் செய்து, அவருடைய அருளினாலே சோதிக்குப் பக்கலாக வந்துநின்றார். பிரமா ஒரு அன்ன வடிவமெடுத்து, மேலுள்ள புவனங்களிற் றேடிச் சென்று முடியைக் காணாதவராய் வருந்தினார். சோதியினின்று சித்தர்போலப் பலர் வந்து, சிவபரத்துவத்தைக் கூறினார்கள். பிரமா அகந்தை முதலியன நீக்கி, விட்டுணுவை அணுகினார், இருவரும் சிவபூசை செய்ய ஆசையுற்றவர்களாய்ச் சிவலிங்கத்தைத்

தாபித்துப் பூசைக்குவேண்டும் உபகரணங்கள் எல்லாவற்றையும் அமைத்து அர்ச்சித்து வணங்கினார்கள்.

சிவபெருமான் உமாதேவிபாகராய் இடபவாகனத்தின்மீதாக அந்தச் சோதிக்கணித்தாய் பிரமவிட்டுணுக்கள் காணும்படி நின்று அருள் செய்தார்.

பிரமவிட்டுணுக்கள் அவருடைய திருவடிகளை நமஸ்காரஞ் செய்து, அருள்வெள்ளத்திலமிழ்ந்தி, உண்மை உணர்வோடு நின்று, தோத்திரஞ்செய்து, தங்கள் குற்றங்களைப் பொறுத்தருளுமாறு வேண்டினர். சிவபெருமான் அவர்களை நோக்கி “நீங்கள் செய்தகுற்றங்களொன்றையும் திருவுள்ளங்கொள்ளோம்; வேண்டிய வரங்களைக் கேண்மின்” என்று அருளிச்செய்தார்.

அரிபிரமர் “கடவுளே தேவீருடைய திருவடிகளை புகலிடமாகக்கொண்டு வழிபடுகின்ற தலையன்பைத் தந்தருளுக” என்று வேண்டுதல் செய்தார்கள். கடவுள் அதனையீந்து, அந்தச்சோதியிலே மறைந்தருளினார்.

பரமசிவன் மறைந்தபொழுது பிரமவிட்டுணுக்கள் வணங்கி எழு, வளர்ந்தெழுந்த அச்சோதி சுருங்கிச் சுருங்கி வந்து, உலகெலாந் துதிக்கும்படி ஒருமலையாயது. அந்தச் சிவலிங்கரூபமாகிய மலையை அரிபிரமர் அணுகி, மும்முறை பிரதட்சணஞ்செய்து வணங்கித் துதித்துத் தங்கள் பதவிகளுக்குப் போயினார்கள்.

பிரமவிட்டுணுக்கள் தேடிய அம்மலை அருணாசலம் என்னும் பெயருடையதாய் இன்னும் அடியார்கள் வணங்குமாறு இருக்கின்றது. அச்சோதி தோன்றிய இரவே சிவராத்திரியாயது. அந்தினத்திற் பலரும் சிவபெருமானைப் பூசித்து உய்த்தார்கள்.

பிரமவிட்டுணுக்கள் தமக்குச் சிவபிரான் சோதிருபம் காட்டியபொழுது, இச்சோதியை அடியேங்களுக்கு என்றும் காட்டியருளவேண்டும் என்றும் பிரார்த்தித்தார்கள். சிவபெருமான் “கார்த்திகைமாதத்தில் கார்த்திகைநகூத்திரத்திற் காட்டுவோம்” என்றருளினார். அச்சோதியைக் குறிப்பதற்காகவே எங்கும் விசேஷமாக விளக்கேற்றப்படுகின்றது.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்.

திருத்தாண்டகம்.

“காரொளிய திருமேனிச் செங்கண் மாலுங்
கடிகமலத் திருந்தவனுங் டொணு எண்ணஞ்
சீரொளிய தழற்பிழம்பாய் நின்ற தொல்லைத்
திகழொளியைச் சிந்தைதனை மயக்கந் தீர்க்கு
மேரொளியை யிருநிலனும் விசும்பும் விண்ணு
மேழுலகுங் கடந்தண்டத் தப்பால் நின்ற
பேரொளியைப் பெரும்பற்றப் புலியூராணைப்
பேசாத நாளெல்லாம் பிறவா நாளே”

சா. உமாதேவியார்.

உமாதேவியார் சிலபெருமானுடைய சத்தியாகும். சத்தியா
வது அக்கினியும் சூடும்போல சிவத்தோடு, பின்னமின்றி உள்ள
தாகிய வல்லமையாம். திருவருளே சிவனுக்குச் சத்தியாம், அவ்
வருட்குணமாகிய சத்தியின்றிச்சிவமுமில்லை. சிவத்தைவிட்டுச் சத்தி
நீங்குவதில்லை. அக்கினி பொருளால் ஒன்றாயினும் வடிவாற்
செம்மை என்றும், குணத்தாற் சூடு என்றும் பிரித்தெண்ணப்படு
மாபோல, பரம்பொருள் ஒன்றேயாயினும் எவற்றையுங் கடந்து
நிற்கும் ஒளியாகிய வடிவால் சிவம் எனவும், எவற்றையும் கலந்து
அவைகளைத் தன்பாலிழுக்கும் வலிமையாகிய குணத்தால் சத்தி
எனவும் பிரித்துக் கூறப்படும்.

சத்தியாகிய உமாதேவியார் பச்சைநிறமும், மூன்று கண்களும், அபயகரமும் வரதகரமும், தாமரைப்பூவும், உருத்திராக்கவடமுந் தாங்கிய மற்றிரு கரங்களுமாக நான்கு திருக்கரங்களுமுடையவர். உயர்ந்த கிரீடமும் ஆபரணங்களுந் தரித்துள்ளவர்.

முன்னொரு காலத்திலே உமாதேவியார் பிரமாவினுடைய மகனாகிய தக்கன் என்பவன்செய்த பெருந்தவத்தினால் ஒரு வலம்புரிச்சங்குவடிவாய்க் காளிந்திரதியில் ஒரு தாமரைப் புஷ்பத்தின் மீது வீற்றிருந்தனர். அவ் வலம்புரிச்சங்கைத் தக்கன் கண்டு ஈடுத்தான். எடுத்தவுடன் அது ஒரு பெண்குழந்தையாயிற்று, உமாதேவியார் அவனிடத்திற் குழந்தைவடிவமாய் வளர்ந்தார். தக்கன் உரியகாலத்திலே சிவபெருமானுக்கு முறைப்படி தத்தஞ் செய்து கொடுத்தான். தக்கன்செய்த பாவத்தினாலே அந்த விவாகமண்டபத்திலிருந்து சிவபெருமான் மறைந்துபோயினார். அதுகண்ட உமாதேவியார் பெருந்துயரங்கொண்டு தவஞ்செய்தார். சிவபெருமான் தோன்றி அருள்செய்து அவரைத் தமதுஇடபவாகனத்தில் ஏற்றித் திருக்கைலாசமலைக்குச் சென்றனர். பின்பு உமாதேவியார் சிவ தூஷணஞ்செய்த தக்கனுடைய யாகத்தை அழிக்கவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தனர். சிவபெருமான் வீரபத்திரரைத் தோற்று வித்து அவ்வியாகத்தை அழிப்பித்தருளினார்.

முன்னொரு காலத்திலே, இமயமலைஅரசன் உமாதேவியாரைப் புத்திரியாகப் பெறும்பொருட்டுத் தவஞ்செய்தான். சிவபெருமான் அவனது தவத்தை நிறைவேற்றும்பொருட்டு உமாதேவியாருக்கு அருள்செய்தார். தேவியார் ஒரு சிறுபிள்ளை வடிவுடன் சென்று பத்மை என்னுந் தடாகத்திற் புட்பித்திருந்த பதுமாசனத்தின்மீதாக இருந்தனர். உமாதேவியார் தனக்குப் புத்திரியாகவேண்டும் என்று தவஞ்செய்த அரசன் அவரைக் கண்டு மகிழ்ந்து ஆனந்தபாஷ்பஞ் சொரிய வணங்கிக் கைகளாலெடுத்துச் சிரசிற் சுமந்துசென்று மேனை கையிற் கொடுத்தான். மேனை உலகமாதாவாகிய உமாதேவியாரை வணங்கிப் போற்றினார்.

உமாதேவியார் அரசனிடம் விடைபெற்றுச் சிவபெருமானைக் குறித்துத் தவஞ்செய்தார். சிவபெருமான் தோன்றி அருள்செய்து மறைந்தனர். இச்செய்தியை உமாதேவியாரது தோழியர்கள் அரசு

னுக்குக் கூறினார்கள். அதுகேட்ட மலையரசன் உமாதேவியாரைத் தவச்சாலையினின்றும் தனது கோயிலுக்கு அழைத்துக்கொண்டு சென்றான். சிவபெருமான் ஏழு முனிவர்களை அனுப்பி மணம் பேசவித்தார். மலையரசன் சந்தோஷித்து அதற்குடன்பட்டு, திருக்கைலாசமலைக்குச் சென்று “எம்பெருமானே!! திருமணஞ் செய்யும்பொருட்டு எழுந்தருளுக” என்றான். சிவபெருமான் உருத்திரர் முதலிய கணங்களோடு இமையத்தை அடைந்து முறைப்படி திருமணஞ் செய்தருளினார்.

எ. உமாதேவியார்.

II

வடமொழி தென்மொழி இரண்டினும் வல்லவனும், முறை வேண்டினோருக்குங் குறைவேண்டினோருக்கும் காண்டற்கெளிய வனும், கருணைக்குறையுளும் ஆகிய மலயத்துவசபாண்டியன் நெடுங்காலம் புத்திர பாக்கியம் இல்லாமையால் சிவ விரதங்களை அனுட்டித்து, புத்திரகாமேட்டியாகந் செய்தான். நெய் சமித்து முலியவற்றால் அக்கினி சிகைவிட்டெரிந்தது. அப்பொழுது உலகமாதாவாகிய உமை, மூன்று முலைகளைபுடைய ஒரு பெண்பிள்ளை வடிவமாகி மூன்று பிராயத்தோடு யாககுண்டத்தினின்றும் தோன்றி வந்து, பாண்டியனது மனைவியாகிய காஞ்சனமாலையுடைய மடியில் இருந்தார். மீனாட்சி அம்மையே தன்னன்புகாரணமாக அவதரித்த பெருங்கருணையை அறியாது, பாண்டியன் வந்தி, “யான் வருந்திச் செய்த யாகம் ஒரு பெண்பிள்ளையைதந்தது; இப்பிள்ளையும் பகைவர் நகைக்கும்வண்ணம் மூன்று தனங்களைபுடையதாய் வந்தது; யான் யாது செய்வேன்” என்றான். அப்பொழுது “மனங்கலங்காதே, புத்திரனுக்குப் போலச் சடங்குகளெல்லாம் செய்து, தடாதகையெனப் பெயரிட்டு முடிசூட்டுதி; இப் பெண்ணுக்குக் கணவன் வரும்போது ஒரு தனம் மறையும்” என்று ஓர் அசரீரி வாக்குத் தோன்றியது.

சிவபெருமான் அருளிய பிரகாரமே மலயத்துவசன் சாதகன்மம் முதலிய சடங்குகளைச் செய்து வளர்த்துவந்தான். தடாதகைவேதம் முதலிய கலைகளைக் கற்று, யானை முதலியவற்றைச் செலுத்த

துவதினும், வில் வாள் முதலிய படைத்தொழிலினும் வல்லவராயினார். தந்தை அகமகிழ்ந்து பலதேயத்து அரசர்களுக்கு முடிசூட்டித் தன் அரசைக் கொடுத்துச் சுவர்க்கம் புக்கான். பெண்ணரசியாந்தடாதகைப் பிராட்டியார் பலதேசத்து அரசர்களும் வந்து பணிசெய்ய, வடமொழி தென்மொழிப்புலவர்களும், முனிவர்களும், ஞானிகளும், மந்திரிகளும், பிறரும் சூழ, அறநூல்வழி அரசியற்று வாராயினார்.

தடாதகைப்பிராட்டியார் திக்குவீசயஞ் செய்ய விரும்பி நால்வகைச் சேனைகளோடு சென்று, வடதேசத்திலுள்ள அரசர்களை வென்று, பின்னர் திருக்கைலாசமலையை போக்கிச் சென்றார். படைவீரர் திருக்கைலையை வளையத் திருந்திதேவர் பூதங்களை ஏவினார். பூதங்கள் யுத்தஞ்செய்து தோற்றன. திருந்திதேவர் சிவபெருமானுக்கு நிகழ்ந்தவற்றைமுறையிட்டார். சிவபெருமான் யுத்தகளத்துக்குச் சென்றார். அப்பொழுது சிவபெருமானைப் பிராட்டியார் கண்டார். உடனே ஒரு தனம் மறைந்தது. முன்னாளிலே அசிரி வாக்கை அறிந்த சுமதி என்னும் மந்திரி தடாதகையை வணங்கி, "தாயே! இச் சிவபிரானே உமக்கு நாயகர்" என்றான். சிவபெருமான் "உன்னை மணஞ்செய்ய வருவோம்; நீ மதுரைக்குப் போ" என்று கிருபைசெய்தார். பிராட்டியார் மதுரைடை அடைந்து மாளிகையிற் புகுந்தார். மந்திரிமார்கள் மதுரைநகரெங்கணும் மணமுரசறைவித்து, எல்லாத் தேசங்களுக்கும் மணவோலை அனுப்பினார்கள். திருமுகம்பெற்ற சகலதேசத்துமன்னர்களும் வந்தார்கள். சிவபெருமான் தேவர் உருத்திரர் முதலியோர் சூழ மதுரையுட்புகுந்து திருமண மண்டபத்தை அடைந்து வீற்றிருந்தருளினார். அப்பொழுது விட்டுணு தடாதகைப் பிராட்டியைத் தத்தஞ்செய்தார். சிவபெருமான் முறைப்படி ஏற்றுக் கிருபைசெய்தருளினார்.

உமாதேவியார் காஞ்சீபுரத்தின்கண்ணே ஏகாம்பரநாதசுவாமியின் வாமபாகத்திற் காமாட்சி என்னுந் திருநாமத்தோடு விளங்கி முப்பத்திரண்டு தருமங்களையும் ஆன்மாக்கள் ஈடேறும்படி செய்தனாகின்றார். சிதம்பரத்திலே நடராசப் பெருமான் பஞ்சகிருத்திய நிருத்தஞ் செய்ய, ஆன்மாக்களின் பிறவிப்பிணி நீக்கத்தின் பொருட்டு, சிவகாமியம்மைஎன்னும் நாமத்தோடு அந்நிருத்தத்தைத் தரிசித்தருள்கின்றார். காசித்தலத்திலே விசுவநாதர்

ஆன்மாக்களுக்கு இறக்குங்காலத்திலே பிரணவம் உபதேசித்தருளும்போது, உமாதேவியார் விசாலாட்சி என்னும் பெயருடைய ராய், அவைகளுக்கு இளைப்பு நீங்கும் பொருட்டுத் தூசினால் வீசியருளுகின்றார். உமாதேவியார் இலக்குமி என்னும் திருநாமத்தைப் பொருந்தி எல்லாச் செல்வங்களையும், சரஸ்வதி என்னும் திருநாமத்தைப் பொருந்தி எல்லாவித்தைகளையும் கொடுத்தருளுகின்றார். தூர்க்கை, காளி என்னும் பெயர்களைத்தாங்கி துஷ்டநிக் கிரக சிஷ்டபரிபாலனஞ் செய்பவரும் உமாதேவியாரேயாம். உலகமாதா வாகிய இவரை நவராத்திரி முதலிய புண்ணிய காலங்களில் மிக விசேடமாக வழிபட்டு உய்தல்வேண்டும்.

கோயிற்புராணம்.

மன்றின்மணி விளக்கெனலா மருவுமுக நகைபோற்றி
யொன்றியமங் கலநாணி னொளிபோற்றி யுலகும்பர்
சென்றுதொழ வருள்கூக்குஞ் சிவகாம சுந்தரித
னின்றதிரு நிலைபோற்றி நிலவுதிரு வடிபோற்றி.

அ. சுப்பிரமணியக்கடவுள்.

முன்னொருகாலத்திலே சூரபதுமன் முதலிய அவுணர்கள் தேவர்களுக்கு மிக்க துன்பஞ் செய்தார்கள். தேவர்கள் தங்கள் துன்பத்தைக் கைலாசபதிக்கு முறையிட்டார்கள். சிவன் திருவுள மிரங்கி, தமது நெற்றிக்கண்களினின்றும் ஆறு அக்கினிப் பொறிகளைத் தோற்றுவித்தனர். அப்பொறிகள் ஆறும் ஆறு சிறுவராய்ச் சரவணப்பொய்கையில் வளர்ந்தன. அந்த ஆறு சிறுவரும் உமாதேவியார் ஒருங்கே தழுவ ஒருருவமாயினர். அவரே சுப்பிரமணியக்கடவுள் என்று போற்றப்படுவார். சுப்பிரமணியருக்குக் குமரன், வேலன், முருகன், கந்தன் முதலிய பல நாமங்களுண்டு. சுப்

பிரமணியக்கடவுள் ஆறு திருமுகங்களும், பன்னிரண்டு திருக்கண்களும், பன்னிரண்டு திருப்புயங்களும், இரண்டு திருவடிகளும் உடையார். கொடி, குலிசம், தோட்டி, அஸ்திரம், வேல் என்னும் ஐந்தும் முறையே பொருந்தியகரங்களும் அபயகரமுமே வலக்கரங்களாம். தாமரை, மணி, மழு, தண்டு, வில் என்னும் ஐந்தும் முறையே பொருந்திய கரங்களும் வரதகரமுமே இடத்திருக்கரங்களாம். குமார்க்கடவுள் இன்னும் அடியார்கள் பொருட்டு வேறு பல வடிவங்களைத் தாங்கி அருள்செய்கின்றார். வள்ளியாயகியார் தெய்வதயானை அம்மையார் ஆகிய இருவரும் அவருக்குச் சத்தி என்று சொல்லப்படுவர். சூரன் முதலிய அடிணர்கள் இந்திரன் முதலிய தேவர்களை வருத்திச் சுவர்க்கத்தை எரித்துத் தேவர்கள் பலரையும், இந்திரகுமாராகிய சயந்தனையும் சிறையில் வைத்தார்கள். சுப்பிரமணியக்கடவுள் பரமசிவனுடைய சட்டளைப்பிரகாரம் வீரவாகு முதலிய வீரரோடும் பூதங்களோடும் சென்று அவ்வசுரர்கள் பலரையுங் கொன்று சூரபதுமனோடு எதிர்த்து யுத்தஞ் செய்தார். சூரபதுமன் பல மாயவடிவங்களைக் கொண்டு யுத்தஞ் செய்தான். சுப்பிரமணியக்கடவுள் அவைகளை மாற்றித் தமது விசுவரூபத்தைக் காண்பித்துச் சிறிதே நல்லறிவு வரச்செய்தார். அப்பொழுது சூரபதுமன் அவ்விசுவரூபத்தைக் கண்டு ஆனந்தபாஷ்பஞ்சொரிய அதன்வசமாய் நின்றான். முருகக்கடவுள் அவனுடைய அற்புதானத்தை மாற்றியருளினார். சூரபதுமன் ஒரு இருள் வடிவங் கொண்டு தேவர்களை உண்ணும்படி விரைந்து சென்றான். தேவர்கள் அதனையறிந்து,

“நண்ணினர்க் கினியா யோலம் ஞானநா யகனே யோலம்
பண்ணவர்க் கிறையே யோலம் பரஞ்சுடர் முதலே யோலம்
எண்ணுதற் கரியா யோலம் யாவையும் படைத்தா யோலம்
கண்ணுதற் பெருமா னல்கும் கடவுளே யோல மோலம்.

தேவர்க டேவே யோலம் சிறந்தசிறற் பரனே யோலம்
மேவலர்க் கிடயே யோலம் வேற்படை விமலா வோலம்
பாவலர்க் கெளியா யோலம் பன்னிரு புயத்தா யோலம்
மூவரு மாகி நின்ற மூர்த்தியே யோல மோலம்.”

“சூரபதுமன் எங்களை உண்ணும்படி வருகின்றான். இறைப்பொழுதும் தாமதம் செய்யாது, அவனுயிரையுண்டு அடியேங்களைக் காத்தருளுக” என்று வேண்டினார்கள். இந்திரனும் அங்ஙனமே வேண்

டினான்: சுப்பிரமணியக்கடவுள் தமது திருக்கரத்திலிருக்கும் ஞான ரூபமாகிய வேற்படையைச் சூரபதுமன்மீது செலுத்தியருளினார். வேலாயுதமாகிய ஞானசூரியன் செல்லுதலும் சூரபதுமனது இருள் வடிவம் முற்றும் அழிந்தது. சூரபதுமன் வேற்படைவருதலை நோக்கிக் கோபித்து ஒரு மாமரவடிவாய் நின்றான். வேற்படை கோபத்துடன் அம் மாமரவடிவத்தைச் சங்கரித்தது. சூரபதுமன் இறவாத வனாய்த் தனது பழைய வடிவுகொண்டு, தன் உடைவானை எடுத்துப் போர்செய்ய எண்ணி எதிர்த்தான். வேற்படை அவனுடைய மார்பைப்பிளந்து உடம்பை இருகூறுக்கிப் பெருமானுடைய திருக்கரத்தில் வந்திருந்தது.

சிவபெருமான் கொடுத்த வரத்தினால் அழியாத சூரபதுமன் பிளவுண்ட தன் இரண்டுகூறும் கோழியும், மயிலுமாகிப் போர்ச் செருக்குடன் வந்தான். சுப்பிரமணியக்கடவுள் அவன்மீது கிருபா நோக்கம் செய்தார். அவன் அத்திருவருட்பார்வையால் ஞானம் பொருந்திய மனத்தனான். கடவுள் ஞானமடைந்த கோழியை நோக்கி, “நீ நம்முடையதேறிற் கொடியாய்ச் சென்றிருந்து கூவுதி” என்றருள, அது அங்ஙனமே செய்தது. குமார்க்கடவுள் ஞானத்தைப் பெற்றுநின்ற மயிலை வாகனமாகக்கொண்டு, செலுத்தியருளினார். தேவர்கள் கடவுளுடைய பெருங்கருணையைத் துதித்தார்கள்.

வீரவாகுதேவர் முருகக்கடவுளுடைய கட்டளைப்படி சயந்தன் முதலியோரது விலங்கை அறுத்துச் சிறையை நீக்கி அருள் செய்தார். வருணன் அவுணனுடைய பட்டினமாகிய மகேந்திரபுரியை அழித்தனன்.

ஒரு காலத்திலே பிரமா தம்மை நமஸ்காரம்பண்ணுது கர்வத்தோடு சென்றமையைச் சுப்பிரமணியக்கடவுள் நோக்கி, அவரைப் பிரணவப்பொருள் வினவினார். அவர் சொல்ல அறியாது மயங்க, குட்டிச் சிறையில் வைத்துச் சிலகாலம் உலகங்களைப் படைத்தார். பின் சிவபெருமானுடைய விருப்பின்படி பிரமாவைச் சிறையினின்றும் நீக்கியருளினார். பின்னர்ப் பிரணவப்பொருளை அகத்தியமுனிவருக்கு உபதேசித்தருளினார்.

சுப்பிரமணியக்கடவுளை மெய்யன்போடு தியானிப்போர் சிவபெருமானுடைய திருவடிநீழலை அடைவார்கள்.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்

திருத்தாண்டகம்

கோழிக் கோடியேன் றுதை போலும்
 கொம்பனாள் பாகங் குளிர்ந்தார் போலும்
 ஊழி முதல்வருந் தாமே போலு
 முன்குவா ருள்ளத்தி லுள்ளார் போலும்
 ஆழித்தேர் வித்தகருந் தாமே போலு
 மடைந்தவர்கட் கன்பராய் நின்றார் போலும்
 ஏழு பிறவிக்குந் தாமே போலு
 மின்னம்பர்த் தான்குன்றி யீச னாரே.

சோமேசர் முதுமொழி வெண்பா.

மேல்வள்மெல் லாமமைந்தும் வீர மகேந்திரந்தான்
 ரேல்வியுற்று மாய்ந்ததே சோமேசா—ஞாலமிசை
 ஆங்கமை வெய்தியக் கண்ணும் பயமின்றே
 வேந்தமை வில்லாத நாடு.

க. சிவதூஷணம்.

சிவபெருமானை நிந்தித்தலும், சிவனை வழிபடும் முறையைப் போதிக்குங் குருவை நிந்தித்தலும், சிவனடியாரை நிந்தித்தலும், வேதாகமங்களை நிந்தித்தலும், அவைகளைக் கேட்டுக்கொண்டிருத்தலும், பிறவும் சிவத்துரோகங்களாகிய அதிபாதகங்களாம்.

குடிகளுக்குச் செய்யுந் தீமையினும் மகாராசாவுக்குச் செய்யுந் தீமை மிகக் கொடியது. அதுபோல ஆன்மாக்களுக்குச் செய்யுந் துரோகத்தினும் சிவனுக்குச் செய்யுந் துரோகம் மிகக் கொடியது. குடிகளுக்குச் செய்த தீமை அரசனாலே பொறுக்கப்பட்டும் பொறுக்கப்படும். அரசனுக்குச்செய்த தீமையே பொறுக்கப்பட மாட்டாது. அதுபோலவே ஆன்மாக்களுக்குச் செய்ததுரோகம் சிவபெருமானாலே பொறுக்கப்பட்டும் பொறுக்கப்படும். சிவபெருமானுக்குச் செய்ததுரோகம் பொறுக்கப்படமாட்டாது. ஆதலால், மேற்கூறிய சிவத்துரோகங்களில் ஒன்று செய்தவரும், அதற்குடன்பட்டவரும், அதுசெய்வாரைவிடக்காது பொறுத்தவரும், அதுசெய்வாரோடு கூடினவரும் நரங்களில் அளவில்லாத காலம் கிடந்துவருந்துவர். சிவத்துரோகம் எவ்வகைப் பிராயச்சித்தத்தாலும் தீராது.

முன்னொருகாலத்திலே, பிரமதேவருடைய புத்திரனாகிய தக்கன் என்பவன் சிவபெருமானைக் குறித்து அருந்தவஞ் செய்தான். சிவபெருமான் தோன்றியருளி அவன் விரும்பிய வரங்களைக் கொடுத்தார். சிலகாலஞ்செல்ல அவன் செவ்வச் செருக்கினால் சிவபெருமானையும் வேதமுறையையும் இகழ்ந்து விட்டுணுவை யாகாதிபதியாக வைத்து ஒரு யாகத்தைச் செய்யத் தொடங்கினான். ததீசி முனிவர் வந்து சிவபெருமாளையே முதல்வராக வைத்து யாகஞ் செய்யவேண்டும் என்று போதித்தார். தக்கன் அவற்றை அங்கீகரியாது இகழ்ந்தான். சிவபெருமான் அவனது யாகத்தைச் சிதைத்து, அடிமை கொள்ளுமாறு திருவுள்ளங்கொண்டு, தமது நெற்றிக்கண்ணினின்றும் வீரபத்திரமூர்த்தியைத் தோற்றுவித்தருளினார். அவர் ஆயிரஞ் சிரசுகளையும், மூவாயிரம்கண்களையும், இரண்டாயிரங்கரங்களையும், இரண்டு பாதங்களையும், சிவந்த நிறத்தை யுமுடையவராய்த் தோன்றினர். உமாதேவியார் பத்திரகாளியைத் தோற்றுவித்தருளினர். பூதர்கள் சேவிக்க வீரபத்திரர் பத்திரகாளியுடன் யாகசாலையை அடைந்து, அவிப்பாகத்தைக் கேட்டனர். அவன் கொடாதி கழ்ந்தான். வீரபத்திரர் அதுகண்டு தமது வாட்படையினால் அவனது சிரசை வெட்டி யாகாக்கினிக்கு உணவாக்கினார். தக்கனுடைய ஆணைக்கஞ்சி யாகத்துக்குச் சென்றிருந்த தேவர்களுக்கும் முனிவர்களுக்கும் ஏற்ற தண்டனைகளைச் செய்து அருளுஞ்செய்தார்.

வீரபத்திரக்கடவுளைப் பிரமதேவர் நோக்கித் தமது புத்திரனை எழுப்பியருளுமாறு விண்ணப்பித்தார். வீரபத்திரமூர்த்தி ஒரு ஆட்டுத்தலையை அவனது குறை உடம்பில் வைத்துப்பொருத்தி, “தக்கனே! எழும்புவாடாக” என்று எழுப்பினார். அவன் நல்லுணர்வுடன் எழுந்து காசியை அடைந்து சிவபூசை செய்து சிவகணத்தலைவனாயினான்.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்.

உதைத்தவன்கா ணுணராத தக்கன் வேள்வி
யுருண்டோடத் தொடர்ந்தருக்கன் பல்லை யெல்லாம்
தகர்த்தவன்காண் டக்கன்றன் றலையைச் செற்ற
தலைவன்காண் மலைமகளா முமையைச் சால

மதிப்பொழிந்த வல்லமரர் மாண்டார் வேள்வி
வந்தவியுண் டவரோடு மதனை யெல்லாம்
சிறைத்தவன்காண் டிருமுண்டிச் சரத்து மேய
சிவலோகன் காணவனென் சிந்தை யானே.

நிருவாசகம்.

பண்பட்ட தில்லைப் பதிக்கரசைப் பரவாதே
யெண்பட்ட தக்க னருக்கனெச்ச னிந்துவனல்
விண்பட்ட பூதப் படைவீர பத்திரராத்
புண்பட்ட வாபாடிப் பூவல்லி கொய்யாமோ.

தக்கன் சிவனையும், அவரது மெய்யடியாராகிய ததீசி முதலி
யோரையும் இகழ்ந்து, தண்டிக்கப்பட்டமையையும், அவனைச்
சார்ந்த தேவர்கள் தண்டிக்கப்பட்டமையையும் உணர்ந்து, சிவநிங்
தனைசெய்தல் கேட்டல் ஆகியஅதிபாதகத்துக்கு ஆளாகாது விடகி
நடத்தல் வேண்டும்.

க௦. வீரபத்திரக்கடவுள் சரப வடிவங் கொண்டது.

முன்னொருகாலத்திலே இரணியன் என்னும் ஓர் அசுரன்
பிரமாவை நோக்கிப் பெருந் தவஞ் செய்தான். பிரமதேவர்
தோன்றி, “இரணியனே! நீ விரும்பிய வரங்கள் யாவை?
கூறுதி” என்று வினவியருளினார். இரணியன், பஞ்ச பூதங்கள்
மிருகங்கள் பட்சிகள் முதலியவற்றினால் இரவிலும் பகலிலும் இற
வாதிருக்கவேண்டும், இறப்பினும் எனதுஉடலினின்றுஒழுகிய உதி
ரத்தில் ஒரு துளி நிலத்தில் விழுந்தாலும், உடனே அவ்வுதிரத்துளி
என் வடிவுபெற்று என் பகைவர்களை அழிக்கவேண்டும்” என்று
வேண்டினான். பிரமதேவர் “அவ்வாறே ஆகுக” என்றுகூறி மறைந்
தருளிஞர். அவன் தருக்குற்று, தேவர் முதலியோரை வருத்திக்
கொடுங்கோல் செலுத்தி வந்தான். அவனாஞ்ஞையால் அனைவோ
ரும் “இரணியாய நம” என்றே முதற்கூறித் தங்கள்கருமங்களைத்
தொடங்குவார்கள். அங்ஙனம் நிகழுங்காலத்தில் அவனுக்குப் பிர
கலாதன் என்னும் பெயருள்ள ஒரு புத்திரன் பிறந்தான். அவ
னுக்கு ஐந்து வயசானபின்னர் இரணியன் சுக்கிராசாரியருடைய

புத்திரர் இருவிடத்தில் வித்தைகற்கும்படி அனுப்பினான். அவர்கள் அப்புதல்வனுக்கு ஆரம்பத்தில் “இரணியாயநம” என்று சொல்லிக் கொடுத்தார்கள். புதல்வன் “நமோ நாராயணய” என்று கூறினான். சக்கிரன்புத்திரர்கள் கோபமுடையராய், இரணியனிடம் போய்ப் பிரகலாதனுடைய செய்கையைக் கூறினார்கள். இரணியன் தன் மகனை அழைத்து, “உனக்குக் கூறிய முதல் வாக்கியத்தைக் கவனியாது, வேறுயாது சொற்றனை” என்று கோபத்துடன் வினவினான். பிரகலாதன் “நமோ நாராயணய” என்றான். கொடியோன் கடுஞ் சீற்றங்கொண்டு மகனை வெட்டுவித்தான், அவனுடைய சரீரம் ஊறடையவில்லை. இரணியன் விடமுட்டுவித்தான். அது அவனுக்கு அமிர்தமாயது. பாம்புகளைக் கடிக்கும்படி எயினான். பாம்புகளின் பற்கள் முறிந்தன. யானைகளைக் குத்தும்படி செய்தான். அவைகளின் தந்தங்கள் ஒடிந்தன. இன்னும் இவை போலும் பல தண்டனைகளைச் செய்வித்தும் அவன் இறக்கவில்லை.

மகன் இறவாததன்மையைக் கேள்வியுற்று, சபைமுன்னர் வருவித்து “என்னையன்றி வேறு கடவுளுண்டா? நீ சொல்லிய அக் கடவுளை என் கண்முன்னே காட்டுவாயாக; காட்டாதொழிவையேல் உன்னைக் கொன்றுவிடுவேன்” என்று கூறினான். அதுகேட்ட பிரகலாதன் “திருமால் எங்குமுள்ளவார்” என்றான். இரணியன் “இத்தூணில் அவனைக் காட்டக்கடவாய்” என்றான். அப்பொழுது திருமால் அவன் சுட்டிய தூணிலிருந்து நரசிங்கமாய்த் தோன்றி மாலையெழுதிய இரணியனைத் தள்ளி மடியிற்கிடத்தி, முதுகைப் பிளந்து அவனது உதிரத்தையும் உயிரையும் பருகினான்.

விட்டுணுவாகிய நரசிங்கம் “இரணியனை யான் கொன்றேன்” என்று அகங்கரித்துச் சீவராசிகளை வருத்தியது. பிரமா முதலிய தேவர்கள் சிவபெருமானை வணங்கி, “அடியேங்களது அச்சத்தை நீக்கியருளுக” என்று விண்ணப்பித்தனர். வீரபத்திரக்கடவுள், சிவபெருமானது திருவுள்ளக்கருத்தின்படி எட்டுக்கால்கள் பொருந்திய சரப உருவமேற்று, நரசிங்கத்தைக் கொன்றனர். கொன்ற பின்னர் அதன் தோலை உரித்தெடுத்து அச்சரப உருவை நீக்கி அத்தோலைச் சிவன் சந்தியில் வைத்து வணங்கினார்.

பிரமா முதலிய தேவர்கள் பணிந்து “சுவாமி இத்தோலை ஆடையாக அணிந்தருளவேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தார்கள்.

சிவபெருமான் அவ்விதமே சாத்தியருளினார். விட்டுணுதாம் நசிங்காவதாரங்கொண்டு செய்தபாவங்களைத் தீர்க்கவிரும்பிச் சிவபெருமானுடையபாதங்களை அர்ச்சித்துத் தமது பதவியை அடைந்தார்.

திருநாவுக்கரசு நாயனார்.

திருத்தாண்டகம்.

துங்கநகத் தாலன்றித் தொலையா வென்றித்
 தொகுதிறலவ் விரணியனை யாகங் கேண்ட
 அங்கனகத் திருமாலு மயனுந் தேடு
 மாரழலை யநங்கடனுல் பொடியாய் வீழ்ந்து
 மங்கநகத் தான்வல்ல மருந்து தன்னை
 வண்கயிலை மாமலைமேன் மன்னி நின்ற
 செங்கனகத் திரடோனெஞ் செல்வன் றன்னைச்
 செங்காட்டங் குடியதனிற் கண்டே னுணை.

கக. வைரவக்கடவுள்.

முன்னோர் காலத்தில் திருமாலும் பிரமாவும் மகாமேருமலையின் ஒரு கொடுமுடியில் இருந்தார்கள். அப்பொழுது முனிவர்களும் தேவர்களும் வந்து வணங்கி, “முழுமுதற்கடவுள் யார் என்பதை அடியேங்களுக்கு உபதேசித்தருளுக” என்றார்கள். பிரமா “நானே பரம்பொருள்” என்றார். விட்டுணுவும் “நானே பரம்பொருள்” என்று கூறினார். இருவரும் இத்தன்மையாகத் தர்க்கஞ்செய்ய முனிவர்களும் தேவர்களும் இது நம்மால் வந்தது என்று கூறி, ஒருவரும் நில்லாது நீங்கினர். பிரம விட்டுணுக்கள் பின்பும் வாதஞ் செய்தார்கள். வேதமும் குடிலையும் வேறு வேறு உருவங்களைத் தாங்கி “வாதஞ் செய்யற்க; சிவபெருமான் ஒருவரே மெய்க்கடவுள்” என்றுகூறின. அவர்கள் பின்பும் போரைச் செய்தார்கள். பெருங்கருணைக்கடலாகிய சிவபெருமான் அதைக்கண்டு, அவர்களுடைய போரைத் தொலைக்கத் திருவுள்ளங்கொண்டு, அமலமாகிய சோதிவடிவாய் ஆகாசமத்தியில் தோன்றியருளினார். அகந்தைகொண்ட பிரம விட்டுணுக்கள் அச்சோதிவைச் சிவனை அறிபாதவர்களாயினர். அந்நேரம் பரம

சிவன் அறிந்து உமாதேவிசமேதராய் அச்சோதியினிடையே தோன்றியருளினார். விட்டுணு விரைந்தெழுந்து வணங்கினார். மாயை சிறிதும் நீங்காத பிரமா தமது உச்சிச் சிரசிலுள்ள வாயினாலே சிவபெருமானை இகழ்ந்தனர்.

சிவபெருமான் பிரமாவுடைய பாவத்தைத் தொலைக்கவும் மற்றைத் தேவர் முதலாயினோர் தம் அகந்தையை நீக்கவும் வைரவக் கடவுளைத் தமது இருதயத்திலிருந்து உண்டாக்கினார். அவர் நிலநிறத் திருமேனியும், சூலம், பரசு, பாசம், உடுக்கு ஏந்திய நான்குதிருக்கரங்களும், திரிநேத்திரங்களும், திருச் சடையுமுடைய உக்கிரவடிவுகொண்டு தோன்றினார். வைரவக்கடவுளைச் சிவபெருமான் நோக்கி, “நம்மை இகழ்ந்த பிரமனுடைய உச்சிச் சிரசைக் கிள்ளிக் கையிலேந்தி, மற்றைத் தேவர்கள் முனிவர்களது இரத்தத்தைப் பிசுபாக ஏற்குதி, அப்பொழுது இறந்தவருக்கு மீட்டு உயிரைக் கொடுக்குதி” என்று கூறச் சோதியில் மறைந்தருளினார்.

சோதியும் மறைந்தது. விட்டுணு சிவனைவணங்கி, வைகுண்டமடைந்தார். வைரவக்கடவுள் பிரமாவினது உச்சிச் சிரசை நகத்தாற் கிள்ளித் தமது திருக்கரத்திலேந்தி அவருக்கு உயிர் கொடுத்தருளினார். பிரமா எழுந்து, நல்லறிவு வரப்பெற்று, வைரவக்கடவுளுடைய பாதங்களை அன்போடு வணங்கி, “சர்வசங்கார காரணராகிய கடவுளே! அடியேன் செய்த பிழையைப் பொறுத்தருளுக. தீமையும் எளிமையும் உடைய இந்தச் சிரசும் பரிசுத்தமுடையதாம்படியும், அடியேன் தேவிரைத் தரிசிக்கும்பொழுது மயக்கம் தீரும்படியும் சூலப்படையைப்போல் இச்சிரசையும் திருக்கரத்திலேந்தியருளுக” என்று சொல்லித் துதித்தார். வைரவப் பெருமான் “அவ்வாறேயாகுக” என்று கிருபைசெய்து, மேருமலையை நங்கிப் போய்த் தேவர்களதும் முனிவர்களதும் குருதியைப் பிசுபாக ஏற்று, அவர்களுக்கு உயிர்கொடுத்து எழுப்பியருளினார்.

வைரவக்கடவுள் பின்னர் வைகுண்டமடைந்து, விட்டுணுவினுடைய இரத்தத்தைப் பிசுபாக ஏற்று, அவர் சோர உயந்தெழும்படி அருள்செய்து, அண்டங்களைப் பரிபாலித்து வீற்றிருந்தருளினார்.

சுந்தரமூர்த்திநாயனார்

பண் — தக்கேசி.

ஏன்ற வந்தணன் றலையினை யறுத்து
 நிறைக்க மாலுதி ரத்தினையேற்றுத்
 தோன்று தோண்மிசைக் களேபரந் தன்னைச்
 சுமந்த மாவிர தத்தகங் காளன்
 சான்று காட்டுதற் கரியவ நெளியவன்
 றன்னைத் தன்னி லாமனத் தார்க்கு
 மான்று சென்றனை யாதவன் றன்னை
 வலிவலந் தன்னில் வந்துகண் டேனே.

கஉ. த வ ம்.

தவமானது மனம் பஞ்சப்பொறிகளின் வழியிலே செல்லாது நின்றற்பொருட்டு விரதங்களினாலே, உணவைச் சுருக்குதல் முதலிய செய்கையை மேற்கொண்டு, கடவுளைத் தியானித்தலாம். ஒருவனிடத்திலே அன்பும் அருளும் உண்டாயின், தவம் உண்டாகும். தவம் உண்டாயின், அவன் பிறவிக்குக் காரணமாகிய மும்மலங்களினின்று நீங்கிப் பேரின்பத்தை அனுபவிப்பன், ஆதலால் தவம்போலச் சிறந்தது பிறிதில்லை. ஐம்பொறிகளை அடக்கித் தவஞ் செய்து, முத்தியின்பத்தைப் பெற்றார் சிலர். இம்மையின்பத்தைப் பெற்றார் சிலர். இருமை இன்பங்களையும் பெற்றார் சிலர். தம்முடைய உடம்பை வாட்டி நெடுங்காலந் தவஞ்செய்தவரே தேவராகி மேற்பதவிகளைப் பெற்றிருக்கின்றார்கள். தவஞ்செய்து முத்தியின்பம் பெற்றவர்களை இவ்வளவின்றென்று கூறுவது அரிது. தவஞ்செய்யாது பிறவுயிர்களுக்குத்துன்பஞ்செய்வோருக்கு இருமைஇன்பமும் இல்லை. அவர்கள் பிறவித்துன்பத்தை அடைவார்கள். இருமை இன்பத்துக்கு ஏதுவாகிய தவத்துக்கு ஒப்பும் இல்லை உயர்வுமில்லை. தவத்தை ஒப்பது தவமேயாம். உடம்பை வாட்டித்தவஞ்செய்வோர் உலகமெல்லாம் வியக்கும்படி வாழ்வார். பகைவரை அழிப்பார். விரும்பிய பொருளெல்லாம் அடைவர். நித்தியராய் இருப்பார். உடம்பை வாட்டி அருந்தவஞ்செய்து மேன்மையை அடைந்த அருச்சுனனுடைய சரித்திரம் வருமாறு!—

பாண்டவர் ஐவரிலொருவனாகிய அருச்சுனன் பகைவர்களை வெல்வதற்காகப் பாசபதாஸ்திரம் பெறும்பொருட்டு இந்திரநீலம்

லையிலிருந்து, விபூதி உருத்திராக்கத்தை அணிந்து, ஸ்ரீபஞ்சாட்சரத்தைச் செபித்துச் சிவபெருமானை நோக்கித் தவஞ்செய்தான். துரியோதனனுலனுப்பப்பட்ட மூகாசுரன் என்பவன் அங்கே வந்து பன்றி வடிவோடிருந்தான். அக்காட்டிலிருந்த தபோதனரெல்லாம் அப்பன்றியால் மனங்கலங்கியிருந்தார்கள்.

பரமசிவன் பன்றியின் வலிமையை மாற்றத் திருவுளங்கொண்டு, திருவடிகளில் செருப்பைத்தரித்து, திருவரையில் புலித்தோற் கச்சைகட்டி, சுரிகையைச் செருகி, திருமார்பில் குன்றி மணிமாலை முதலிய மாலைகளை அணிந்து, முதுகில் தூணியைக் கட்டி, திருக்கரங்களில் அம்பையும் வில்லையும் எந்தி, இவ்வாறு ஒரு வேட்டுவத் திருக்கோலத்தைக் கொண்டு முன்னே சென்ற ருளிஞர் பார்ப்பதீதேவியாரும் எம்பிரான் எடுத்த வேடவடிவத்திற்கியை ஒரு தீவ்விய வடிவத்தைத்தாங்கி அவருக்குப் பின்னே போயினார். சிவபெருமான் செல்லுதலும், அப்பன்றி விரந்து அவரது முன்னிலையில் ஆர்த்து வந்தது. பெருமானார் ஒரு திருவிளையாடலைத் திருவுள்ளத்துன்னி, ஓர் அம்பை எய்தார். அவ்வம்பு படுதலும் பன்றி வெருவி ஓடி ஒளித்தது. சிவபெருமான் தவருதபடி தொடர்ந்து செல்ல, அது இளைத்து முனிவர்களுடைய ஆச்சிரமத்தை அடைந்தது. முனிவர்களெல்லோரும் அப்பன்றிக்குப் பயந்து ஓடி விசயனை அடைந்தார்கள். உடனே அவன் எழுந்து வில்லை வளைத்து அம்பைத்தொடுத்துப் பன்றி விழும்படி எய்தான். பரமசிவனாகிய வேடுவர்வந்து "இப்பன்றியை யானே கொன்றேன்." என்று திருவாய்மலர்ந்தருளிஞார். அருச்சுனன் கிராதமுர்த்தியை நோக்கி "காட்டில் வாழும் கொடுத்தொழிலையுடைய வேடுவனே! நான் விட்ட அம்பு தைக்கவும் நீ பொய் வார்த்தையைப் பேசுகின்றாய்; வில்லோடு உன் சிற்றுருக்குப் போ" என்றான். இதனால் இருவருக்கும் செரு நிகழ்ந்தது. அருச்சுனன் அதுகாலை சிவபெருமான் திருமுடியில் வில்லினாற்றுக்கினான். சர்வலோகாதிபதியாய், சர்வவியாபகராய், இலங்குஞ் சிவபெருமான்மீது பட்ட அவ்வடி, சரம் அசரம் ஆகிய எல்லாப் பொருள்களிலும் பட்டது. மீண்டும் சிவபெருமான் விசயனுடன் மல்யுத்தம் புரிதலாகிய திருவிளையாடலைச் செய்து, கிராதவடிவைக் கரந்து, உமையாந் தாமுமாக இடபவாகனத்தில் ஆரோகணித்துக் காட்சி கொடுத்தருளிஞார்.

அருச்சுனன் சாரம்நடுங்கி அயர்ந்து கண்களினின்றும் ஆனந்த பாஷ்பஞ்சொரிய, “அடியேனது குற்றத்தைப் பொறுத்தருளுக” என்று வேண்டினான். சிவபெருமான், “அருச்சுனனே! அஞ்சேல் உனக்கு வேண்டும் வரம் யாது கூறுதி” என்றருளிச்செய்தார். அருச்சுனன் வணங்கி, பரமபிதாவே! தேவரீருடைய திருவருளி னால் அடியேன் உய்யும்படி முத்திதந்தருக” என்று வேண்டினான். சிவபெருமான் “வில்வீரனே! பூமியிற் பகைஞரை வெல்வதற்குப் பாசுபதாஸ்திரம் பெறுமாறு நினைத்துத் தவஞ்செய்தாய்; அதனை முன்னதாகவே பெற்றுக்கொள்” என்று கொடுத்து, “எம்மை வேடன் என்று இகழ்ந்து கூறினே; அதனால் வேடராசனாகித்திருக்காளத்தி சென்றடைந்து அன்புருக்கொண்டு எம்மைப் பூசித்துப் பன்றி முதலிய விலங்குகளின் மாமிச உணவை நிவேதிக்குதி. அந்நாளில், உனக்கு மோகூத்தைக் கொடுப்போம்” என்று திருவாய் மலர்ந்து மறைந்தருளினார்.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்.

பண்—பழந்தக்கராகம்.

“வஞ்சமனத் தஞ்சொடுக்கி வைகலுநர் பூசனையால்
நஞ்சமுது செய்தருளும் நம்பியென வேடினையும்
பஞ்சவரிற் பார்த்தனுக்குப் பாசுபத மீந்துகந்தான்
கொஞ்சுகிளி மஞ்சணவுங் கோளிலியெம் பெருமானே”

கங். அ ன் பு டை மை.

அன்பாவது ஒருவருக்குத் தம்மோடு தொடர்புடையவராய்த் தமக்கு இனியவராய் உள்ளவிடத்தே நிகழும் மன நெகிழ்ச்சியாம். நம்மோடு தொடர்புடையவராய் நமக்கு இனியவராய் உள்ளவராயவர் என்று ஆராய்தல்வேண்டும். தந்தை தாய் முதலியோருக்கும் எமக்கும் உள்ள தொடர்ச்சி நிலையில்லாத இவ்வுடம்பினால் ஆயது. இவ்வுடம்பு அழியவே இதனாகிய தொடர்ச்சியும் ஒழியும். உடம்பிலே தொடர்ச்சியுள்ளபோதுஞ் சில காலங்களிலே நமது உறவினரே நமக்குப் பகைவராகவும், பகைவரே உறவினராகவும் காண்கின்றோம். ஆதலால் இவர்களை எமக்கு இனியரென்று கொள்ளுதல் கூடாது. எந்நாளும் துன்பத்தினின்றும் நீங்கி இன்

பத்தை அனுபவிக்கவேண்டும் என்னும் கருத்து நமக்கு உண்டு. ஆயினும் நாம் இன்பம் இது, துன்பம் இது, துன்பத்தினின்று நீங்கி இன்பம் பெறும் வழி இது என்று உள்ளவாறு அறிதற்கும். துன்பத்தினின்று நீங்கி இன்பத்தைப் பெறுதற்குஞ் சுதந்திரசத்தி உடையோம் அல்லோம். ஆகையால் எமக்கு நாமேஇனியம் எனக்கொள்ளுதலும் பொருந்தாது.

ஆன்மாக்கள்மேல் வைத்த பெருங் கருணையினாலே அவர் களை அநாதியே பந்தித்த மலத்தை நீக்கி மோகஜத்தைக் கொடுத்தருளும் பரமபதி சிவபெருமான் ஒருவரே; ஆதலால் அவர் ஒருவரே நமக்கு இனியவர் என்று கொண்டு அவரிடத்திலேயே அன்பு செய்தல் வேண்டும். அன்பு இல்லாதவிடத்துச் சிவபெருமானை ஒருவாற்றாலும் அடைதல் கூடாது. இடையருது வளரும் அன்பின் முதிர்ச்சியிலே சிவபெருமான் விளங்குவார். சிவபெருமானிடத்து அன்புடைமைக்கு அடையாளங்கள்: அவுருடைய உண்மையை நினைக்கும்பொழுதும், கேட்கும்பொழுதும், காணும்பொழுதும், தன்வசமழிதலும், ஆனந்த அருவிபொழிதலும். விம்மலும் பிறவுமாம். இவ்வன்பு பலபிறவிகளிற் செய்த புண்ணிய முதிர்ச்சியினாலேவரும். இவ்வன்புடைமையால் தமக்கு ஒப்பாரும்மிக்காருமின்றி விளங்கியபெரியார் கண்ணப்பநாயனார்.

அருச்சுனனென்பான் சிவபெருமான் கட்டளையிட்டருளிய பிரகாரம் பொத்தப்பி நாட்டிலுள்ள உடுப்பூரிலே வேடத் தலைவனாகிய நாகன் என்பவனுக்குத் தத்தை என்பவனிடத்தில் புத்திரனாய்ப்பிறந்தான். அப்பிள்ளைக்குத் திண்ணனார் என்று பெயரிடப்பட்டது. திண்ணனார் வில்விதையிலே சாமர்த்தியம் உடையவராயினார்; அவர் ஒருநாள் வனத்திற் சென்று வேட்டையாடினார். வேட்டையாடும்பொழுது ஒரு பன்றி வேடருடைய வலையை அறுத்து வேகமாக ஓடியது. திண்ணனார் அப்பன்றியைக் கொல்ல நினைத்து விசையோடு தொடர்ந்தார். பன்றி நெடுந்தாரம் ஓடிப்போய் இளைப்பினால் ஒரு மரநிழலிலே நின்றது. திண்ணனார் அதை உடைவாளினாலே குற்றினார். அவருடன் வந்த நாணன் காடன் இருவரும் இறந்த பன்றியைக் கண்டு “இதை நெருப்பிலே காய்ச்சித் தின்று தண்ணீர் குடிப்போம்” என்றுடன் திண்ண

னார் அதற்கு உடன்பட்டு அவர்களுடன் சிறிதுதூரஞ் செல்ல, திருக்காளத்திமலை தோன்றியது. அவர் நாணனைபோக்கி, “மகக்கு முன்கைத் தோன்றுகின்ற இம் மலைக்குப் போவோம்” என்றார். நாணன் “இம்மலையில் குடுமித்தேவரைக் கும்பிடலாம்” என்றான். திண்ணனார் பொன்முகவியாற்றை அடைந்து அதன் கரையிலுள்ள மரகிழவிலே அப் பன்றியை வைத்தார். பின்பு காடனைநோக்கி, தீக்கடைகோல் செய்து நெருப்பை உண்டாக்கு” எனக் கட்டளையிட்டார். கட்டளையெய்து நாணனோடும் பொன்முகவியாற்றைக் கடந்து மலையிலே பேராசையோடும் ஏறிச்சென்று சிவலிங்கப் பெருமான் எழுந்தருளியிருத்தலைக் கண்டார்.

கண்டமாத்திரத்திலே பரமசிவனுடைய கிருபானோக்கத்தைப் பெற்று, முன்னுள்ளகுணங்கள் மாறிப் பரமசிவனிடத்தில்வைத்த அன்புருவமாயினார். விரைந்துசென்றுதழுவி முத்தமிட்டார். சரீரம் முழுவதும் உரோமாஞ்சிதங்கொள்ள, கண்ணீர்சொரிய, மனங்கசித்துருக, ஆனந்தங்கொண்டு, “துஷ்டமிருகங்கள் இருக்கிற இக்காட்டிலே நீர் துணையின்றி வேடரைப்போல் இருப்பதெவ்வாறு” என்று துக்கித்துப் பரவசமடைந்தார். பின் ஒருவாறு தெளிந்து, “இவருடைய முடியிலே நீரை வார்த்துப் பச்சிலைகளையும் பூவையும் இட்டவர் யாவரோ?” என்றார். அப்பொழுது அங்குநின்ற நாணன், பண்டு, உமது பிதாவுடனே வேட்டையாடிக்கொண்டு இம் மலையிலே வந்தபோது, ஒரு பார்ப்பான் இவருடையிலே நீரை ஆட்டி, இலையையும் பூவையும் சூட்டி, உணவை ஊட்டி, சில வார்த்தைகளைப் பறைந்தான். அதைக் கண்டிருக்கின்றேன். இன்றும் இப்படி அவனை செய்தான்போலும்” என்றான். அதைக்கேட்ட திண்ணனார் இந்தச் செய்கைகளே திருக்காளத்திநாதருக்கு இனிய செய்கையென்று கடைப்பிடித்தார். பின், சுவாமி அமுதுசெய்வதற்கு இறைச்சி கொண்டு வரவிருப்பி, அவருடைய சந்திதானத்தை அருமையாக நீங்கி, பிறவிடையங்களிலுண்டாகும் வேட்கை நீங்கி, அன்புமயமாகி அங்குள்ள சோலையிலே புகுந்தார். காடன் அதுகண்டு கும்பிட்டு, “நெருப்புக்கடைந்து வைத்திருக்கின்றேன். இவ்வளவுநேரமும் நீர் தாழ்த்தது என்னை” என்றான். நாணன் அதைக்கேட்டு “இவர் மலையிலே உள்ள தேவரைக் கண்டு நீங்கமாட்டாதவராய் நிற்கின்றார். அந்

தச் சுவாமிக்கு ஊட்ட இறைச்சி கொண்டு போகும்பொருட்டே வந்திருக்கிறார்” என்றுன், திண்ணனார் பன்றியை வதக்கி இனிய தசைகளைக் கிழித்துக்காய்ச்சி, வெந்தவுடனே தம்முடையவாயிலே இட்டுச் சுவைபார்த்து, இனியனவாகிய இறைச்சிகளைத் தேக்கிலைக் கல்லையிலேவைத்து, மற்றையவைகளை உமிழ்ந்தார். இதைக்கண்ட நாணன் காடன் இருவரும் “இறைச்சியைத் தானுண்ணுகின்றரு மில்லை; பசியுடைய எங்களுக்குத்தருகின்றருமில்லை; தெய்வப்பித் துக்கொண்டார். இதை நாகனுக்குக்கூறுவோம்” என்றுசொல்லிக் காட்டிலே நின்ற ஏவலாளரையுங் கொண்டு சென்றார்கள்.

திண்ணனார் கல்லையில் ஊனாகிய அமுதையமைத்து, திரு மஞ்சனம் ஆட்டும்பொருட்டு ஆற்றுநீரை வாயினுல்முக்கத்து, பூக் களைக் கொய்து தலையிலே செருகி, ஒரு கையில் அம்பையும் வில் லையும் மற்றக்கையில் இறைச்சியையும் எந்தி, மிக விரைந்து கட லுளை அடைந்தார். அடைந்து அவருடைய திருமுடிமேல் இருந்த பூக்களைத் தம்முடைய காற் செருப்பால் மாற்றி, தம்முடைய தலையில் இருந்த பூக்களை எடுத்துத் திருமுடிமேற் சாத்தினார். பின்பு இறைச்சியைத் திருமுன் படைத்து, “கொழுமையான இறைச்சிகளெல்லாவற்றையும் நாக்கினுற் சுவைபார்த்துப்படைத் தேன். மிக நன்றாகவிருக்கிறது. நாயகரே! இதை அமுதுசெய் தருளும்” என்றுசொல்லி உண்பித்தார். சூரியன் அஸ்தமனமாயி னான். தேவருக்குத் துட்ட மிருகங்கள் துன்பஞ் செய்யக்கூடும் என்று இராமுமுதும் கையிலே வில்லை ஏந்தி, சுவாமிக்குப்பக்கத் திலே விழித்துக்கொண்டு நின்றார். அப்படி நின்ற திண்ணனார் சுவாமிக்கு இறைச்சி கொண்டுவரும்படி வைகறைப் பொழுதிலே சென்றார்.

கசு. அன்புடைமை.

II

திருக்காளத்தியீசரைத் தினந்தோறும் சைவாகமவிதிப்படி அருச்சிக்கும் ஆதிசைவராகிய சிவகோசரியார்என்பவர் ஆற்றிலே ஸ்கானஞ்செய்து திருமஞ்சனமும் பத்திர புஷ்பமும் எடுத்துக் கொண்டு சிவசந்தானத்திலே போனார். போகும் பொழுது

இறைச்சியும் எலும்பும் கிடக்கக்கண்டு நடுநடுங்கி, “மகாதேவரே! தேவரீரது முன்னிலையில் வேட்டுவப் புலையர்களே இதனைச்செய்தனர் போலும்; உமக்கு இது திருவுள்ளமோ” என்று இரங்கினார். பின்பு அங்கே கிடந்த இறைச்சி, எலும்பு, கல்லை இவைகளையெல்லாம் திருவலகினுல்லமாற்றிக் குற்றம் நீங்கும்படி சுத்திசெய்து, அன்புடன்பூசைசெய்து பணிந்து, அருமையாக நீங்கித் தபோவனத்தை அடைந்தார்.

முன்னர் வேட்டைக்குச் சென்ற திண்ணனார் பன்றி முதலிய மிருகங்களின் இறைச்சியைப் பக்குவப்படுத்தித் தேக்கிலையில் வைத்துத் தேனைக்கலந்து, நீரும் பூவுங்கொண்டு மலையிலேறி, முன்போலப் பூசைசெய்து இறைச்சிக்கலையைத் திருமுன் வைத்து “இவை பன்றி மான் முதலிய மிருகங்களின் இறைச்சி; அடியேனும் சுவைகண்டேன்; தேனுங் கலந்திருக்கின்றது” என்று சொல்லித் திருவமுது செய்வித்து, அவருக்குப் பக்கத்தில் நின்றார்.

அப்பொழுது தனது மகனுடைய செய்கையை நாணனாலும் காடனாலும் அறிந்த நாகன், தன் புத்திரரை அடைந்து தன்பக்கலாக வசப்படுத்தியும் வசமாகாமையினால் கைவிட்டுச்சென்றான்.

சிவதொண்டின் வழுவாது நிற்குந் திண்ணனார் சுவாமிக் குப் பகலில் இறைச்சியூட்டியும், இரவில் நித்திரையின்றியும் ஐந்தப்பிரகாரம் தொண்டுசெய்துவந்தார். சிவகோசரியாரும் தினமும் வந்து இறைச்சியிருப்பதைக்கண்டு சுத்திசெய்து அருச்சித்து “என்னுடைய நாயகனே! இக்குற்றத்தைச் செய்தாரைக்காணேன்; உம்முடைய திருவருளால் நீக்கியருளவேண்டும்” என்று வேண்டினார்.

ஐந்தாநாள் இரவு காளத்திநாதர் சிவகோசரியாருக்குக் கனவிலே தோன்றி, “அப்பனே! நீ அவனை வேடுவன் என்று நினையாதே; அவனுடைய உருவமும் செய்கையும் அன்பே; அவனுடைய அறிவு நம்மை அறியும் அறிவே; அவனுடைய அன்பினாலாகிய செய்கைகளை உனக்கு நாளைக்குக் காட்டுவோம்; நீ ஒளித்திருந்து பார்; உன் மனக்கவலையை நீக்குதி” என்று கூறி மறைந்தருளினார். சிவகோசரியார் மறுநாள் சுவாமியை அருச்சித்து அவருக்குப்பின்

பாகஒளித்திருந்தார். திருக்காளத்திநாதர் திண்ணனானுடைய அன்பு முழுமையையும் சிவகோசரியாருக்குக் காட்ட விரும்பித் தமது வலத் திருக்கண்ணினின்றும் உதிரம்பாய்ச் செய்தார். வேட்டையாடி இறைச்சியும் மலரும் நீரும் கொண்டு வரும் திண்ணனார் உதிரம் சொரிதலைக்கண்டு, திருமஞ்சனம் சிந்த, இறைச்சி சிதற, புஷ்பங்கள் முடியினின்றும் சோர, நிலத்தில் பதைத்து விழுந்தார். இறந்தவர் போன்று கிடந்தார். சுவாமிக்குத் தீங்குசெய்தவர் யாவரோ என்று எங்கும் பார்த்தார். பின் பெருமானைக்கட்டிக்கொண்டு கண்ணீர்வரக் கதறினார். பின் ஒருவாறு பிரிந்து வேடர்கள் புண்ணைத்தீர்க்கின்ற பச்சிலைகளைப் பிடுங்கிக்கொண்டுவந்து திருநேத்திரத்திலே பிழிந்துவிட்டார். அதினால் இரத்தம் தடையாகாமெகண்டு, சிறிது ஆலோசித்தார். ஆலோசிக்க **“ஊனுக்கு ஊனிடல் வேண்டும்”** என்னும் பழமொழி அவர்கருத்திலேவந்தது. உடனே அவர்மனமகிழ்ச்சியோடும், திருமுன்னே இருந்து, அம்பினால் தம் முடைய கண்ணைத் தோண்டி முதல்வருடைய கண்ணில் அப்பினார். அப்ப, இரத்தம் நிற்பதைக் கண்டார். உடனே சந்தோஷம் பொருந்திக் குதித்துப் பாய்ந்து கூத்தாடி நின்றார். காளத்திநாதர் சிவகோசரியாருக்குத் திண்ணனானுடைய அன்பைப் பின்பும் காட்டத் திருவுள்ளங்கொண்டு தமது இடக்கண்ணிலும் குருதி பாய்ச் செய்தார். அதைக்கண்ட திண்ணனார் ஏங்கிப் பின் ஒருவாறு தெளிந்து, **“இதற்கு அஞ்சேன், மருந்து கைகண்டேன்; இன்னும் ஒருகண்ணுண்டு! அதை இடந்து அப்பி இதனைத் தீர்ப்பேன்”** என்று நினைத்துத் தம்முடைய கண்ணைத் தோண்டியபொழுது, சுவாமியுடைய கண் இவ்விடத்து இருக்கிறது என்று அறியும்பொருட்டு, இடக்காலை அவர் கண்ணில் அருகே ஊன்றி மனவிரும்போடும் தம்முடைய கண்ணைத் தோண்டும்படி அம்பை ஊன்றினார். திண்ணனார் கண்ணிலூன்றத் தேவதேவர் சகியாதவராசி, **“நில்லு கண்ணப்ப! நில்லு கண்ணப்ப! என்னன்புடைத்தோன்றல் நில்லு கண்ணப்ப”** என்று அருளிச்செய்து, கண்ணைத்தோண்டும் கையை இலிங்கத்திற்றேன்றிய திருக்கரத்தினாலே பிடித்தருளினார். சிவகோசரியார் இந்த அற்புதங்களைக்கண்டு சிவனை வணங்கினார். அந்தக்காலம் முதலாக இறைவர் கூறியபடியே அவருக்குக் **கண்ணப்பர்** என்னுந்திருநாமம் வழங்குகின்றது. சிவபெருமான் பேரன்புள்ள திண்ணனானுடைய கரத்தைத் தமது திருக்கரத்

தினாலே பிடித்துக்கொண்டு “நீ நமக்கு வலப்புறத்தில் நில்” என்றருளிச்செய்தார்.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்

திருநேரிசை.

காப்பதோர் வில்லு மம்புங் கையதோ ரிறைச்சிப் பாரம்
தோற்பெருஞ் செருப்புத் தொட்டுத் தூயவாய்க் கலச மாட்டித்
திப்பெருங் கண்கள் செய்ய சூருதிநீ ரொழுகத் தன்கண்
கோப்பதும் பற்றிக் கொண்டார் குறுக்கைவீ ரட்ட னாரே.

சோமேசர் முதுமொழி வெண்பா.

ஊனுக்கூ னென்னு முரைகண் டுவந்தனரே
தூநற்சீர்க் கண்ணப்பர் சோமேசா—வானதனூற்
கற்றல் னையினுங் கேட்க வஃதொருவற்
கொற்கத்தி னூற்றூந் துணை.

**கரு. திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார்
ஞானப்பாலுண்டது.**

சோழநாட்டிலே, சீகாழி என்னுந் திருத்தலத்திலே, பிராமண குலத்திலே, நவுணியர் கோத்திரத்திலே, சிவபாதவிருதயர் என்பவர் வைதிக சைவப் பற்று மிக உடையராயிருந்தார். அவர் சமணம் புத்தம் முதலிய புறப்புறச் சமயப் பொய்மிகுத்து, அரிய வேதஒழுக்கம் அருகி வருதலை நோக்கி, உளம் வருந்தி, பரசமயங் களை நிராகரித்துச் சைவ சமயத்தைத் தாபனஞ் செய்தற்குரிய ஒரு புத்திரரைப் பெறத் தவஞ்செய்வாராயினார். அத்தவங் காரணமாகத் தோணியப்பரது திருவருளினாலே, சிவபாதவிருதயரது மனைவியாராகிய பகவதி அம்மையாரது திருவயிற்றிலே, திருநீற்றி னொளி விளங்கும்படி ஒரு புத்திரர் திருவவதாரஞ் செய்தருளினார். திருவவதாரஞ்செய்த புத்திரர் தமது மூன்றும் ஆண்டிலே, ஒரு நாள் திருக்கோயிலிலுள்ள திருக்குளத்திலே நீராடச் சென்ற தந்தையோடு அழுதுகொண்டுபின்சென்றார். தந்தையார் அவரை அக் குளக்கரையிலே இருந்தி னீரில் மூழ்கி, சிவனைத் தியானித்திருந்தார். அப்பொழுது பிள்ளையார் திருத்தோணிக் கோபுரத்தைப் பார்த்து “அம்மே! அப்பா!!” என்று அழைத்தழைத்துக் கண்களினின்று நீர் ததும்ப, கைகளைப் பிசைந்து, அதரம் துடிப்ப அழ வாராயினார்.

திருஞானசம்பந்தமுர்த்திநாயனார் ஞானப்பாலுண்டது. ௩௫

அப்பொழுது திருத்தோணியப்பர் அவருக்குத் திருவருள் புரியும்படி அம்மையாரோடு இடப வாகனத்தில் எழுந்தருளிப் பொய்கையின் மருங்கை அணைந்தார். அழுகின்ற பிள்ளையாரைச் சிவபெருமான் கிருபைசெய்து, உமாதேவியாரைப் பார்த்து, “உன்னுடைய தனங்கள் பொழிகின்ற பாலாகிய அமுதத்தைப் பொன்வள்ளத்திற் கறந்து ஊட்டுதி” என்றார். அம்மையார் தமது ஞானத்திருமுலைப்பாலைப் பொற்கிண்ணத்திலே கறந்து, கண்ணீர் துடைத்துப் பிள்ளையாருடைய கையிலே கொடுத்து ஊட்ட, தோணியப்பர் அவருடைய அழகை தீர்த்து ஆண்டருளினார். பிள்ளையார் எல்லா உலகங்கட்கும் இருமுதுகுரவராகிய இறைவன் இறைவி இருவராலும் ஆட்கொள்ளப்பெற்றமையால், “ஆளுடையபிள்ளையார்” எனவும், சிவஞானசம்பந்தம் பெற்றமையால், “திருஞானசம்பந்தப் பெருமான்” எனவுந் திருநாமம் உடையவராயினார்.

சிறிது நேரத்திலே சிவபாதவிருதயர் தாம்செய்யும் நியமங்களை முடித்துக் கரையேறித் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரைப் பார்த்து, “நீ யார்தந்த பாலடிசிலே யுண்டாய்” என்று கோபித்து “எச்சில் கலக்க உனக்கு இப்பாலூட்டினவரைக் காட்டுவை” என்று தமது கையில் ஒரு கோலை எடுத்து ஓச்சினார். சம்பந்தப் பிள்ளையார் ஆனந்த பாஷ்பம் பொழிந்து தமது திருமுடியின்மேல் எடுத்தருளிய ஒரு திருக்கை விரலினாலே சுட்டி, ஆகாயத்தில் உமாதேவி சமேதராய், இடபவாகனத்தில் எழுந்தருளிய சிவபிரானைக் காட்டி,

தோடுடையசெவி யன்விடை யேறியோர் தூவெண் மதிசூழக்
காடுடையசுட லைப்பொடி பூசியென் னுள்ளங்கவர் கள்வ
னேடுடையமல ரான்முனை நாட்பணிந் தேத்தவருள் செய்த
பீடுடையபிர மாபுர மேவிய பெம்மா னிவனன்றே.

[பண்-நட்டபாடை.]

என்னும் முதற்றிருப் பாடலையுடைய பதிகத்தைப் பாடியருளி, எதிரே தொழுது நின்றார். தேவர்கள் சிவபெருமானுடைய திருவருளை வியந்து மலர்மழை பொழிந்தார்கள். சிவகணநாதர்கள் “அர அர” என்று துதித்தார்கள். சிவபெருமான் உமாதேவியாரோடும் திருத்தோணி என்னும் ஆலயத்துக்கு எழுந்தருளினார்.

௧௬. பாண்டியன் சுரந்தீர்த்தது.

கூன்பாண்டியராசன் முன் செய்த தீவினையினாலே சமணர்களுடைய துர்ப்போதனையை மெய்யென்று துணிந்து, சத்தியமார்க்கமாகிய சைவத்தை விட்டு, அசத்திய மார்க்கமாகிய ஆருகதமதத்திற் பிரவேசித்தான். அரசன் ஆருகதனாபடியால் அந்நாடு முழுவதும் ஆருகதமாகிய இருண் மூடிற்று. பாண்டியமாதேவியாகிய மங்கையர்க்கரசியாரும், மந்திரியாகிய குலச்சிறைநாயனாகிய இருவர் மாத்திரம் சைவராயிருந்தார்கள். இருக்குங்காலத்திலே சைவசமயாசாரியராகிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனாகிய மகிமைகளையும், அவர் வேதாரணியத்துக்கு எழுந்தருளி வருதலையும் கேள்விப்பட்டு அளவிறந்தமகிழ்ச்சியோடு சில பரிசனங்களை நாயனாரிடத்துச் செல்லும்படி அனுப்பினார்கள். அனுப்பப்பட்ட பரிசனங்கள் திருமறைக்காட்டையடைந்து, சுவாமிகள் இருக்கும் திருமடத்தையணந்து அவரை வணங்கினார்கள். பிள்ளையார் அவர்களை நோக்கி “மங்கையர்க்கரசியும் குலச்சிறையாரும் கேழமமாய் இருக்கின்றனரா?” என்று வினாவினாவினார். அவர்கள் “ஆம்” என்று சொல்லிப் பின் “குருமூர்த்தியே! பாண்டியராசனும் நாட்டாரும் சமணப்பாவிகளது போதனையினால் ஆருகதமதப் பிரவேரஞ் செய்தார்கள். மங்கையர்க்கரசியாரும் குலச்சிறைநாயனாரும் அதைத்தேவீருக்கு விண்ணப்பஞ்செய்யும்படி அடியேங்களை அனுப்பினார்கள்” என்று பிரார்த்தித்தார்கள்.

திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனர் அதுகேட்டு மதுரைக்குப் போக உடனே புறப்பட்டார். திருநாவுக்கரசுநாயனர் அதனையறிந்து சம்பந்தப்பெருமானை நோக்கி, “ஈரோசிறுபிள்ளை; சமணரோ பாதகத்துக்கு அஞ்சாதவர்கள்; ஆதலால் அங்கே போதல் கூடாது. உமக்குக் கிரகங்களும் இப்போவலியில்” என்று கூறித் தடுத்தார். “சமணர் செய்த கொடுந் துன்பங்களுக்கெல்லாம் தப்பிய அப்பரே! சிவனருள் இல்லாதவர்போல் நீர் இவ்வாறு சொல்வதென்? கிரகம் நட்சத்திரம் முதலியவெல்லாம் சிவாஞ்சைப்படி நடப்பனவே; பரமசிவன் நம்முடைய சிந்தையே கோயில்கொண்டு இருத்தலினால் நமக்குத் தீங்குவராது” என்று சொல்லிக் கோளறுபதிகம் ஓதி அப்பமூர்த்தியை உடன் படுத்திக்கொண்டு புறப்பட்டார்.

[பண் - பியந்தைக் காந்தாரம்.]

வேறுயு தோழி பங்கள் விடமுண்ட கண்டன்
 மிகநல்ல வீணை தடவி
 மாசறு திங்கள் கங்கை முடிமே லணிந்தெ
 னுளமே புகுந்த வதனால்
 ஞாயிறு திங்கள் செவ்வாய் புதன்வியா மும்வெள்ளி
 சனிபாம் பிரண்டு முடனே
 ஆசறு நல்ல நல்ல வவைநல்ல நல்ல
 வடியா ரவர்க்கு மிகவே.

பிள்ளையார் வேதாரணியேசுரரை வணங்கி, விடைபெற்று அவரது திருமேனியைச்சித்தித்து, பரசமயகோளரி வந்தார்; சமண சமயமாகிய இருள்கெட உதித்த ஞானசூரியர் வந்தார் என்று சின்னங்கள் ஒலிக்க மதுரையை அடைந்தார். குலச்சிறை நாயனார் மதுரைக்குப் புறத்திலே போய் எதிர்கொள்ள, பாண்டிமாதேவியார் சொக்கநாதரை நமஸ்கரித்து, ஸ்ரீஞானசம்பந்தப்பெருமானது நல்வரவை ஏற்று நின்றார். எதிர்கொண்டு நின்ற மந்திரியார் அடியார் கூட்டத்தை நெடுந் தூரத்திலே கண்டு ஆனந்த பரவசராய் நில்த்திலே விழுந்து கிடந்தார். அதனை அறிந்த பிள்ளையார் சிவிகையினின்று மிறங்கித் தமது அருமைத் திருக்கரங்களால் குலச்சிறையாரைப்பற்றி எடுத்தருள் செய்தார். குலச்சிறையார் வணங்கி நின்று, “அடியேங்கள் செய்த தவப்பயனே! அரசனும் இந்நாடும் விபூதிப் பிரகாசத்தினாலே விளங்கும் மேன்மையைப் பெற்றோரும் பாண்டிமாதேவியார் தேவரீரை எதிர்கொள்ளுமாறு அடியேனை ஏவினார்” என்று விண்ணப்பஞ்செய்தார்.

திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் திரு ஆலவாயை அணைந்து கோயிலை வணங்கிப் பதிகம்பாடித் திருமுன்றிலே அடைந்தார். அப்பொழுது பாண்டிமாதேவியார் கண்களினின்றும் நீர்சொரிய “அடியேனும் அடியேனதுநாயகரும் செய்ததவம் என்” என்று சொல்லிப் பிள்ளையாரை வணங்கினார். பிள்ளையார் திருவருள்செய்து, குலச்சிறைநாயனார் திருமடங்காட்ட, அதில் எழுந்தருளி இருந்தனர்.

பிள்ளையார் எழுந்தருளிவரக்கண்ட சமணர்கள் பாண்டியராசனை அடைந்து, “சீர்காழியிலிருக்கும் ஒரு பிராமணச் சிறுவன் சிவனிடத்தில் ஞானம் பெற்றவனும்; எங்களை வெல்ல அவன் வந்திருக்கின்றான்” என்றார்கள். பாண்டியன் “இதற்கு நாம் யாதுசெய்

வோம்?" என்றுசொல்ல, சமணர்கள் "அப்பிராமணப்பிள்ளை இருக்கிற மடத்திலே மந்திரத்தினாலே தீமுளச் செய்வோமாயின், அவன் இங்கு இராமற் போய்விடுவான்" என்றார்கள். பாண்டியன் அதைக்கேட்டு "அங்ஙனமே செய்யுங்கள்" என்று சொல்லி அவர்களைப் போக்கினான். சமணர்கள் சுவாமிகள் எழுந்தருளியிருக்குந் திருமடத்தில் அக்கினி பற்றும்படி மந்திரம் செபித்தார்கள். திருவைந்தெழுத்து உச்சரிக்கும் மகான்கள் பார்க்குந் திக்கிலும் வேறு மந்திரங்கள் பவிக்குமா? திருமடத்திலே தங்கள் மந்திரம் பவியாமையெங்கண்ட சமணர்கள் நெருப்பைக் கொண்டு போய் மடத்திற் கொழுத்தினார்கள். அது வெளிப்படுதலும் பரிசனர்கள் அக்கினியை அவித்து நீக்கி, பிள்ளையாருக்கு விண்ணப்பஞ்செய்தார்கள், நாயனார் இத்தீமை பாண்டியனால் வந்தது என்று திருவுளங்கொண்டு,

"செய்ய நேதிரு வாலவாய் மேவிய
ஐய நேயஞ்ச லென்றருள் செய்யெனப்
பொய்ய ராமம ணர்கொழு வுஞ்சுடர்
பைய வேசென்று பாண்டியற் காகவே."

என்னுந் திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளினார்.

திருப்பதிகம் பாடியருளியவுடனே அக்கினிவெப்பம் போய்ப் பாண்டியனை அடைந்தது. அரசனுக்கு வெப்புநோயடுத்ததைப் பாண்டிமாதேவியாரும் மந்திரியாருங் கண்டு வைத்தியரை அழைத்து மருந்துகள் செய்வித்தும் நோய் தீர்ந்திலது. சமணர்களும் தங்கள் மந்திர ஒளடதங்களாலே நோய் மாறாமெ கண்டு வருந்தினார்கள். பாண்டிமாதேவியாரும் மந்திரியாரும் "திருஞான சம்பந்த சுவாமிகளுக்குச் சமணர் செய்த தீமையினாலேயே இந்த வெப்புநோயுமக்கு அடுத்தது. அந்தத்திருஞானசம்பந்தமூர்த்திகள் திருவருட்பார்வைசெய்யின் உமக்கு வெப்புநோயெயன்றிப் பிறவி நோயும்தீரும்" என்றார்கள். பாண்டியன் அவ்விருவரையும் நோக்கி, அந்தத் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தினாயனாரை இங்கே அழையுங்கள்? என்னுடையநோயை நீக்கி வென்றவர் பக்கஞ் சேர்வேன் என்றுன்.

பாண்டிமாதேவியாரும் மந்திரியாரும் நாயனாருடைய மடத்தை அடைந்து மிக்கசோகத்தோடு திருப்பாதங்களில் விழுந்து நமஸ்கரித்தார்கள். அதுகண்டு நாயனார் அவர்களைத் திருக்கரத்தால் எடுத்து, "அன்பர்களே! உங்களிடத்து யாதாயினும் தீங்குண்டா

என்று வினாவினார், அவர்கள் “அரசனுக்கு வெப்புநோய் வந்தது. அதனை நீக்கவேண்டும்” என்று வணங்கினார்கள். நாயனார் “அஞ்சவேண்டாம்” என்று கிருபைசெய்து, சொக்கநாதசுவாமியை வணங்கி அருள்பெற்று, பாண்டியனது கோயிலுக்கு எழுந்தருளினார். பாண்டியன் பிள்ளையாரைக் கண்டவுடன்கைகூப்பி ஒரு இரத்தினசனத்தைக் காட்ட அதில்வீற்றிருந்தனர். அதுகண்ட சமணர்கள் தங்கள் சமயசூலை எடுத்துச்சொல்லிக் குரைத்தார்கள். அரசன் “உங்கள் தெய்வத்தன்மையை நீங்களும் இச்சிவனடியாரும் எனது சுரத்தைக் தீர்த்தலிலே காட்டுங்கள்” என்றான். அப்பொழுது சமணர்கள் அரசனது அனுமதிப்படி அவனது இடப்புறத்தைப் பீலியினாலே தடவினார்கள். வெப்புநோய்வளர்ந்தது. அரசன் பிள்ளையாரை நோக்கினான். அவர் அந்நோக்கங்கண்டு, “மந்திரமாவதுநீறு” என்னுந்திருப்பதிகம்பாடி அவருடைய வலப்பாகத்தை விபூதியினாலே தடவினார். அவ்வலப்பாகம் வெப்பு நீங்கிற்று. இடப்பாகத்து வெப்புநோய் முன்னையிலும் இருமடங்காகப் பெருகியது. சமணர்கள் செருக்கழிந்து வெப்பைத் தீர்க்கமாட்டாது தூரத்தில் நின்றார்கள். பாண்டியன் சமணர்களை நோக்கி, “நீங்கள் தோற்றீர்கள்: என்னைவிட்டுப் போங்கள்” என்று சொல்லி நாயனாரை நோக்கி, “சுவாமி! எனது இடப்பாகத்து வெப்பையும் நீக்கியருளுக” என்று வேண்டினான். அவர் முன்போல விபூதியிட்டு இடப்பாகத்தைத் தடவினார். பாண்டியன் சுரம் முழுதும் நீங்கி, சயனத்தை விட்டெழுந்து, திருஞானசம்பந்தப்பெருமானது திருவடிகளை வணங்கி, “அடியேன் உய்ந்தேன், உய்ந்தேன்” என்றான். மங்கையர்க்கரசியாரும் குலச்சிறைநாயனாரும் மிக்க களிப்புற்றார்கள்.

திருநீற்றுப் பதிகம்.

[பண்— காந்தாரம்.]

மந்திர மாவது நீறு வானவர் மேலது நீறு
 சுந்தர மாவது நீறு துதிக்கப் படுவது நீறு
 தந்திர மாவது நீறு சமயத்தி லுள்ளது நீறு
 செந்துவர் வாயுமை பங்கன் றிருவால வாயான் திருநீறே.

க௭. அப்பூதியடிகள் நாயனார்.

சோழநாட்டுத் திங்களூரிலே சிவபக்தியுள்ளவரும், பொய் முதலியகுற்றங்கள் அற்றவருமாகிய அப்பூதியடிகள் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் சைவசமயத் தாபனசாரியராகிய திருநாவுக்கரசுநாயனருடைய வடிவைத் தாம் காணாதவராயிருந்தும் அவரது சிவபக்தியைக் கேள்வியுற்று, அவரிடத்தே மிக்க அன்புள்ளவராகி, தம்முடைய மக்களுக்கும் பொருள்களுக்கும் திருநாவுக்கரசு என்னும் பெயரையே வைக்கும்சியதியுடையவராயிருந்தார். இன்னும் அவர் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் பெயரால் மடங்கட்டுதல், தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்தல் முதலிய அறங்களைச் செய்துவந்தார்.

வருங்காலத்திலே திருநாவுக்கரசுநாயனார் திருப்பழனம் என்னும் பதியைப் பணிந்து, திங்களூரின்வழியாக வரும்பொழுது வழியிலுள்ள குளிர்ந்த தண்ணீர்ப்பந்தலை அடைந்து, அதனைப் பார்த்துச் சிந்தைவியப்புறுகையில் திருநாவுக்கரசு என்னும் பெயர் எவ்விடத்திலும் வரைத்திருப்பதைக் கண்டார், வாசீசர் அதனைக் கண்டு “இப்பெயரையிட்டு இப்பந்தர் அமைத்தவர் யாவர்?” என்று வினவினார். அதனை அறிந்தவர்கள் “திருநாவுக்கரசு என்னும் பெயரால் அப்பூதியடிகள் என்னும் பிராமணர் எங்குமுள்ள சாலைகளையும் குளங்களையும் செய்தமைத்தார்” என்றார்கள், திருநாவுக்கரசர் அதுகேட்டு “அவர் எவ்விடத்தார்?” என்று வினவினார். “அவர் இவ்வூரிலுள்ளவர்; அவர் மனைபுஞ் சமீபத்திலுள்ளது” என்றார்கள். திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் அவரது வீட்டை அடைந்தார், அப்பூதியடிகள் கடிது வந்து வணங்கினார். அவர் வணங்க முன் வாசீசரும் வணங்கினார். அப்பொழுது அப்பூதியடிகள் “தேவீர் அடியேனுடைய மனையில்வர முடிவில் தவஞ்செய்தேன் போலும்” என்றார். திருநாவுக்கரசுநாயனார் “நாம் திருப்பழனத்தில் சிவபிரானை வணங்குவருகின்றோம்; வழியில் நீர் வைத்த தண்ணீர்ப்பந்தருங்கண்டு, நீர் செய்கின்ற பிற அறங்களையும்கேட்டு வந்தோம்; சிவனடியாருக்கு நீர்வைத்த தண்ணீர்ப்பந்தலில் உமது பெயரை எழுதாது வேறொருபெயர் எழுதவேண்டியகாரணம் என்ன? கூறும்” என்றுவினவினார். அப்பூதியடிகள் “சமணப்பதகரும் மன்னலும் செய்த சூழ்ச்சிகளைபெல்லாம் திருத்தொண்டினுறைப்

பாலேவென்ற திருநாவுக்கரசாது திருப்பெயரோ வேறொரு பெயர்” என வெகுண்டுகூறி, “வாகீசரை அறியாதார் உளரோ? சிவவேடத்தோடு இங்ஙனம்கூறினர்; நீர் யாவர்? இயம்பும்” என்றார். திருநாவுக்கரசர் அவரது பக்தியின் தன்மையை நோக்கி, “யான் சூலை நோய்கீக்கித் தடுத்தாளப்பெற்ற சிறியேன்” என்றார். அப்பூதியார் வாகீசர் கூறியது கேட்டு, கைகூப்பி ஆனந்த பாஷ்பம் பொழிய உரைதடுமாறித் தரையில் விழுந்து வணங்கினார். பின்னர்த் தமது மனைவியாரையும் மக்களையும் சுற்றத்தாரையும் கொண்டு வணங்கு வித்து, ஆசனத்திருத்திப் பூசைகளைச் செய்தார். செய்து முடிந்த பின் திருவமுது செய்யுமாறு விண்ணப்பஞ்செய்தார். அவரும் அதற்கு உடன்பட்டார். அப்பூதியடிகளும் அறுசுவை பொருந்திய கறிகளையும், அமுதையும் உண்டாக்கி, நாயனார் திருவமுது செய்த ருளும்வண்ணம் தமது மூத்த மகனான மூத்த திருநாவுக்கரசை வாழைக்குருத்துக் கொண்டுவரும்படி அனுப்பினார். புத்திரரும் “என்னுடைய தாய்தந்தையர் ஏவ இது செய்யப்பெற்றேன்” என்று விரைந்து தோட்டத்துட்புக்கு வாழைக்குருத்தை அரியும் பொழுதில் பாம்பொன்று கையிற்றிண்டியது. சிறுவன் உடனே பதைபதைப்போடு சர்ப்பம்கடித்த வேகத்தால் விழுமுன்னர் விரைந்துசென்று குருத்தைக் கொடுப்பேனென்று ஓடிவந்து, குருத்தைத் தாயார் கையிற் கொடுத்து, மயங்கி விழுந்திறந்தான்.

தளர்ந்து விழுந்த மகனைத் தந்தையும் தாயும் நோக்கி விடத்தினால் இறந்தானென்ற துக்கமின்றி, தொண்டரை அமுதுசெய்வித்த லையே கருத்தாகக்கொண்டு சுவத்தை மறைத்து, திருநாவுக்கரசு நாயனாரை அடைந்துவணங்கித் திருவமுதுசெய்யுமாறுவேண்டினார். திருநாவுக்கரசு நாயனார் எழுந்துசெல்ல, அவருடைய பாதங்களை விளக்கி, வேறேர் ஆசனத்திலேற்றினார். திருநாவுக்கரசு நாயனார் அப்பூதி அடிகளுக்கும் மனைவியாருக்கும் விபூதி நல்கிப் புதல்வர்க ளுக்கும் கொடுக்கும்பொழுது, அப்பூதியடிகளை நோக்கி, “விபூதி சாத்துவதற்கு உமது மூத்தபுத்திரனையுங் காட்டும்” என்றுகூறியருளினார். அப்பூதியடிகள் நிகழ்ந்ததொன்றையுங் கூறராய், “இப்போது அவன் இங்கு உதவான்” என்றார். திருநாவுக்கரசு நாயனார் “அவன் என்ன செய்தான்? விரித்துக்கூறும்” என்று கூறினார். அப்பூதியடிகள் வாகீசர் திருவமுது செய்வது பிழைத்துவிடுமே

என்று கூறுதிருந்தாராயினும், பெரியவர் வினாவும்பொழுது உண்மையே கூறவேண்டும் என்னும் சீலத்தால், தமது புத்திரருக்கு உற்றதைக் கூறினார். திருநாவுக்கரசர் அதுகேட்டு “நீர் செய்தது நன்று; வேறுயார் இப்படிச் செய்வார்” என்று முன் எழுந்து சென்று, ஆவீநீங்கிய சுவத்தை நோக்கி, சிவபெருமான் திருவருள் செய்யும் வண்ணம்,

ஒன்றுகொ லாமவர் சிந்தை யுயர்வரை
ஒன்றுகொ லாமுய ரும்மதி சூடுவர்
ஒன்றுகொ லாமிடு வெண்டலை கையது
ஒன்றுகொ லாமவ ஞர்வது தானே. [பண்-இந்தனம்.]

என்னும் முதற்செய்யுளையுடைய தேவாரப்பதிகத்தைப் பாடியருளி விஷத்தை நீக்கினார் தீபோன்ற விஷம் நீங்க உய்ந்த பிராமணச் சிறுவனும், உறக்கநீங்கி விரைந்தெழுபவனைப்போன்று, திருநாவுக்கரசுநாயனருடைய பாதங்களைவணங்க. அவர் விபூதி கொடுத்தருளினார். அப்பூதி அடிகளும் மனைவியாரும் ஆவீபெற்ற பிள்ளையைக் கண்டு வாகீசரது திருத்தொண்டைப் புகழ்ந்து, அன்பர் அமுது செய்தருளுவதற்குச் சிறிது இவன் இடையூறு செய்தானென்று சிந்தைநொந்தார்கள். அவர்களுடைய வாட்டத்தை நாயனர்கண்டு மனையை அடைந்து, அப்பூதிநாயனாரோடும் அவர் புத்திரர்களோடும் ஒருங்கிருந்து திருவமுது செய்தருளினார். அப்படிச் சிலகாலம் அங்கிருந்து திருப்பழனத்துக்குப் போயினார். அப்பூதியடிகள்நாயனார் வாகீசரது திருவடிகளைச் சிந்தித்துச் சிவபெருமானுடையபாத நீழலை அடைந்தார்.

சோமேசர் முதுமொழி வெண்பா

அப்பூதி யார்மறைத்தும் வாகீச ரக்கரவைத்
துப்பா னறிந்தனரே சோமேசா—இப்புவி யில்
ஐயப் படாஅ தகத்த துணர்வானைத்
தெய்வத்தோ டொப்பக் கொளல்.

**கஅ. சுந்தரமூர்த்திநாயனார்
முதலைவராய்ப்பட்ட பிள்ளையை மீட்டது.**

சமயாசாரியர் நால்வருள் ஒருவராகிய சுந்தரமூர்த்திநாயனார் திருவாரூரிலே இருக்குங் காலத்திலே, தமது தோழராகிய சேரமான் பெருமாள் நாயனரைக் காண விரும்பி, மலைநாட்டை அடை

சுந்தரமூர்த்திநாயனார்.....பிள்ளையைமீட்டது, சந.

வதற்கு விருப்புடன் சென்று அவிநாசியை அண்மினார். அப்பொழுது அவ்வூழ்ப் பிராமணவீதி ஒன்றில் ஒரு வீட்டில் அழுகை ஒலியும், அதற்கெதிரான மற்றொரு வீட்டில் மங்கல ஒலியும் எழுதலை நாயனார் கண்டு, அங்கே உறைகின்ற பிராமணர்களை நோக்கி “அழுகை ஓசையும், மங்கல ஓசையும் ஆகிய இரண்டும் உடனே நிகழ்வது என்னை?” என்று வினாவியருளினார். அவர்கள் “ஐந்து வயது வந்த பிராயத்தையுடைய இவ் வீரணுவீட்டுப் பிள்ளைகள் இருவரும் ஒருநாள் அருகிலுள்ள ஒரு மடுவில் நீராடினார்கள். அவருள் ஒருவனை முதலை விழுங்கிற்று; மற்றவன் தனது வீட்டை அடைந்தான். அடைந்தவனுக்கு இன்று உபநயனம் தரிக்கின்றார்கள். ஆதலால் அவ்வீட்டில் மங்கல ஒலியும், அதுகண்டு எதிர் வீட்டில் தமது புதல்வனைநினைத்து ஆற்றராய்ப் பெற்றோர் செய்யும் அழுகையொலியும் ஒரேகாலத்தில் எழுகின்றன” என்றார்கள். நாயனார் அதுகேட்டு மிக இரங்கினார். அவருடைய வரவை அறிந்த பெற்றார்கள் மகிழ்ந்து, எதிர்வந்து திருப்பாதங்களில் வணங்கினார்கள். நாயனார் வணங்கியவர்களை நோக்கி, “புத்திரனையிழந்தவர்கள் நீவிர்தாமா?” என்று கேட்டருளினார். அதற்கு மறையோனும் மனைவியும், நமது புத்திரனை முதலை விழுங்கியது முன்னாலில் நிகழ்ந்தது. இப்பொழுது அடியேங்கள் தேவரிடத்து வைத்த அன்பு பழுதாகாது தேவாரை எழுந்தருளப்பெற்றோம்” என்றார்கள். சுந்தரமூர்த்திநாயனார் இவர்கள் மைந்தனை இழந்த துயரத்தை மறந்து யான் வந்ததற்கே மனம் மகிழ்ந்தார்கள். ஆதலால் இவர்கள் சிறுவனை முதலைவாயினின்றும் அழைத்துக்கொடுத்தே அவிநாசிப்பெருமானை வணங்குவேன் என்றருளிச்செய்தார். அருளிச்செய்து “இவர்களுடைய புதல்வனை முதலைவிழுங்கிய மடு எங்கே?” என்று வினாவி அப்பொய்கையை அடைந்தருளி, அச்சிறுவனை அந்நாளிற்கவர்ந்த முதலை கொண்டுவருமாறு திருப்பதிகமெடுத்தருளினார்.

“உரைப்பா ருரையிகந் துள்கவல் லார்தங்க ஞ்ச்சியாய்
அரைக்கா டரவா வாதியு மந்தமு மாயினாய்
புரைக்காடு சோலைப் புக்கொளி யூரனி நாசியே
கரைக்கான் முதலையைப் பிள்ளை தரச்சொல்லு காலனையே”

என்னும் நான்காவது திருப்பாட்டை ஒதி முடியமுன் இயமன் அப்புதல்வனுடைய உயிரைக் கொண்டுவந்து அவ்வாவி யிலுள்ள முதலை வயிற்றினுள்ளே, சென்ற ஆண்டுகளின்

வளர்ச்சி நிரம்பிய தேகத்துடன் புகுத்திவிட்டான்; முதலை அம்ம களைக் கரையிற் கொணர்ந்து உமிழ்ந்தது. உடனே தாயானவள் தன்மகளை ஓடி எடுத்துக்கொண்டு வந்து நாயனாருடைய சேவடிக்கீழ் பிராமணனோடு விழுந்து வணங்கினாள். அப்பொழுது தேவர்கள் மலர்மழை பொழிந்தார்கள். பூமியிலுள்ளோர் அதிசயித்தார்கள். மறையவர்கள் உத்தரீயங்களை வீசி ஆரவாரஞ் செய்தார்கள் பின்னர் சுந்தரமூர்த்திநாயனார் அவிநாசியில் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவனை வணங்கிச் சென்று, அப்பிராமணச் சிறுவனுக்கு உபவீததாரணஞ் செய்வித்து அவ்வீட்டில் மங்கல ஒலியை எழுவித்து உடனே மலைநாட்டுக்குச் செல்லுவாராயினார்.

கக. மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் புத்தரை வாதில் வென்றது.

சிவபெருமானுடைய திருவடிகளை ஒருபோதும் மறவாத ஒரு தபோதனர் சோழநாட்டு வளங்களைக் கண்டு சிதம்பரத்தைத் தரிசித்து, ஈழமண்டலத்து வளங்களைக்காணும்படி அங்கேபோயினார். சென்ற தபோதனர் தாம் போயிருக்குமிடங்கடோறும் “பொன்னம்பலம் நீடுழி வாழுக” என்று உரைத்து வருவாராயினார். தபோதனர் அங்ஙனம் கூறுவதை ஈழதேய மன்னன் அறிந்து அவரை அழைப்பித்தான். தபோதனர் புத்தராசனை அடைந்து “பொன்னம்பலம் நீடுழி வாழுக” என்று கூறிச் சமீபத்தில் இருந்தார். புத்தராசன் “நீர் பொன்னம்பலம் என்று கூறியதின் கருத்தென்னை?” என்று வினாவினான். தபோதனர் “சோழநாட்டிலே சிதம்பரம் என்னும் ஒரு தலம் இருக்கின்றது; அச்சிதம்பரமே புவனங்கள் அனைத்திலுக்கும் முதற்கணுண்டான சிவத்தலமாம். அச்சிதம்பரத்திலுள்ள பொன்னம்பலத்திலே சிவகாமியம்மையார் காண, சபாநாயகர் சிருட்டி திதி சங்காரம் திரோபவம் அனுக்கிரகம் என்னும் பஞ்சகிருத்திய நிருத்தம் செய்தருளுவார். ஆகையால் பொன்னம்பலம் என்றுச்சரிக்கின் எல்லாப் பாவங்களும் நீங்கிவிடும்” என்று கூறினார்.

ஈழ தேரத்தரசனது அருகிலிருந்த புத்தகுரு அதுகேட்டு “யான் இப்பொழுதே சிதம்பரத்தை அடைந்து அங்குள்ள சைவரோடு தருக்கஞ் செய்து, வெற்றிகொள்வேன்; கண்கசபை

யைப் புத்தருடைய பள்ளி என்று சொல்லும்படி செய்வேன்” என்று கூறித் தனது சிஷ்ய வருக்கத்தோடு சிதம்பரத்தின் எல்லை அடைந்து அங்குள்ள திருப்புலீசரம் என்னும் ஆலயத்துள்ள ஒரு மண்டபத்திலிருந்தான்; அவன் இருக்க முன்னரே தனது ஊமைமகளோடு சென்ற ஈழராசனும் அவனை வணங்கி இருந்தான். சிவபெருமானது கோயிற்றொண்டு செய்பவர்கள், “புத்தனே! விரைந்து இவ்விடத்தை விட்டுப்போ” என்றார்கள். புத்தரு “எமது கடவுளே முதற்கடவுளென்று தாபித்தல்லது செல்லுவதில்லை” என்றான். இச்செய்தியைக் கோயிற்றொண்டு செய்பவர்கள் தில்லைவாழ்ந்தணர்க்கும் ஏனையோர்க்கும் அறிவித்தார்கள். தில்லைவாழ்ந்தணர்கள் அவனது வரவை ஆகேபித்து, சோழராசனுக்கு ஒரு நிருபம் அனுப்பினார்கள். மற்றையோருக்கும் சிதம்பர தரிசனத்துக்கு வருமாறு நிருபங்கள் அனுப்பினார்கள். பின்னர் தில்லைவாழ்ந்தணர்கள் புத்தனை நோக்கி, இன்றொருதினமும் இங்கே இரு; நாளைக்கு நாங்கள் உங்கள் இழிவைக் காட்டுவோம் என்று கூறித் தங்கள் மனைகளிற் சென்று துயின்றார்கள்.

சிவபெருமான் அவர்களது கனவிலே தோன்றித் “திருவாதவூரன் சிதம்பரத்தின் எல்லையில் தவஞ் செய்துகொண்டிருக்கின்றான். அவனை அழைத்துக்கொண்டு வாருங்கள்; அவன் தருக்கநூல்முறைப்படி புத்தரை வாதில் வெல்வான்” என்று திருவாய் மலர்ந்து மறைந்தருளினார். எல்லாரும் ஒருங்குகூடித் திருவருட்டி மத்ததைத் துதித்து, சமயாசாரியராகிய மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் எழுந்தருளியிருக்கும் பன்னசாலையை அடைந்தார்கள். அடைந்த அந்தணர்கள் சபாநாயகர் சொப்பனத்தில் அருளியவற்றை விண்ணப்பித்தார்கள். திருவாதவூரர்கள் அதனைக் கேட்டு, அவர்களோடு விரைந்து சென்று, நடராசரை வணங்கி, புத்தர்களிருக்கும் மண்டபத்தை அடைந்து, ஓர் ஆசனத்தில் இருந்தார். சோழராசன் வேதாகமங்களில் வல்ல அந்தணர்களும், பலகலைகளில் வல்ல வித்துவான்களும், பௌராணிகரும் ஆகிய இவர்களுடன் வந்து, சிதம்பரத்தை வணங்கி, பின்னர் திருவாதவூரர்களுடைய திருமருங்கிலிருந்தான்.

திருவாதவூரடிகள் புத்தனை நோக்கி, “மயக்கவாதங்களைப் போதிக்கும்புத்தகுருவே! நீ வந்தகாரணம் யாது? கூறுதி” என்றார்.

புத்தன்: — “நமது கடவுளில்லாமல் வேறு கடவுளில்லையென்று வாதித்து வென்று கனகசபையிலே புத்தனைத் தாபிக்க வந்தேன்” என்றான்.

திருவாதவூரடிகள்:— “உனது கடவுளின் இலக்கணங்களையும் அவனடியை உயிரடையும் முறையையும் கூறுவாயாக” என்றார். புத்தன் தன் மதக்கொள்கைகளை எடுத்துக் கூறினான். திருவாதவூரடிகள் அக்கொள்கைகளை யெல்லாம் நிராகரித்தருளினார்.

புத்தன்:— “உமது கடவுள் இலக்கணம் யாது? நீர் பெறும் முத்தியாவது என்னை” என்று வினாவினான்.

திருவாதவூரடிகள்:— “நமது கடவுள் கல்லாலவிருகூ நீழலிலே கையிற் செபமாலையோடு தகவினாமூர்த்தியாய் இருந்து உபதேசம் புரிந்தருளுவர். கனகசபையிலே அவ்வரத நடனம் புரிவர். திருமேனியில் அணியும் விபூதியையுடையவர். உமாதேவியைப் பாகத்திலுடையவர். அவர்தம் மகிமை இத்தன்மைத்தென்று நாம் சொல்ல எளிதே தா?” என்றுகூறி அப்பாலுஞ் சொல்லத் தொடங்கினார்.

புத்தன்:— உமது கடவுள் ஆலனிருட்சநீழலில் இருந்து உபதேசிப்பார் என்றீர். அவர் செபமாலையைக் கையிற்றங்குவது தமக்குத் தியானிப்பதற்கு வேறு கடவுள் உண்டென்று கருதியா?

திருவாதவூரடிகள்:— நம்கடவுள் செபமாலையைத் திருக்கரத்திற் கொண்டு வீற்றிருத்தல் உலகத்திலுள்ளவர் அனைவரும் தவஞ்செய்து உண்மைஞானத்தை அடைவதற்காம் என்று அறிந்துகொள். அச் செபமலை படைக்கல வித்தைகளை மாணாக்கர்க்கு அன்புடன் பழக்கும் ஆசிரியர்களது கையிலுள்ளவாட்படை போலாகும் என்பதையும் நன்கு அறிந்துகொள்ளக்கடவாய்.

புத்தன்:— உமது கடவுள் நடனஞ் செய்வார் என்று கூறினீர்; தம்மினும் நல்லறிவுள்ளவர் இல்லாத சபையிலே தம்மிசைப்படி ஆடுபவருமுண்டா?

மாணிக்கவாசகசுவாமிகள்.....வாதில்வென்றது. ௪௭

திருவாதவூரடிகள்:-- நமது சிவன் விறகிற்றீப்போலவும் பாலில் நெய்போலவும் உயிர்கடோறும் வியாபித்து ஐந்தொழில் செய்து அவைகளது ஆணவம் முதலிய பாசங்களைப் போக்கிப் பின்னர் மோட்சத்தைக் கொடுக்கும் ஒரு ஞானநாடக ஆசிரியன் என்பதை அறிந்துகொள்ளுதி.

புத்தன்:--நமதுகடவுள் விபூதியணிந்த திருமேனிபுடையவர் என்று மேன்மைபுடன் கூறி மகிழ்ந்தீர். அவர் தமது செவ்வொளி பொருந்திய திருமேனியிலும்பார்க்க விபூதி அதிசுத்தம் என்று கருதியோ அதனைத் தரித்தார்.

திருவாதவூரடிகள்:--நங்கடவுள் விபூதி தரித்தது ஆன்மாக்களது பிறவியை நீக்கும் பொருட்டென்றறியக்கடவை. அது தமதுகுழந்தைகளது நோயைநீக்கும்பொருட்டுத்தாய்மார்மருந்து உண்பது போல்வதாம்.

புத்தன்:--நங்கடவுள் உமாதேவியாரை இடப்பாகத்திலுடையவரென்றீர். உமதுகடவுள் இல்லறத்தை அனுஷ்டிக்க, அவர் வழிப்பட்டீர் தவத்தை மேற்கொள்ளுவது அவம் அல்லவா?

திருவாதவூரடிகள்:--உலகத்துக்குப் போகமுட்டி வினையைத் தொலைத்தற்கே உமாதேவியாருடன் வீற்றிருந்தருளுகிரார். நமதுகடவுள் யோகமுத்தி உதவுதற்கு யோகவடிவங்கொண்டார். அவரது உண்மைநிலையை நீ சிறிதும் அறிந்தாயில்லை.

திருவாதவூரடிகள் புத்தகுரு கேட்ட வினாக்களுக்கெல்லாம் இங்ஙனமாக விடைகூறி, சைவமதஸ்தாபனஞ் செய்தருளினார். பின்னர் ஆசாரிய சுவாமிகள் நாமகளைநோக்கி, "சரஸ்வதியே! நீ இப்புத்தர்களது வாக்கிலிருந்து பொய்வார்த்தைகளைக் கூறு விப்பதென்னை? நீ இப்பதிதர்களது நாவை விட்டகன்று சிவாஞ்ஞைப்படி போய்விடு" என்று கூறினார். அப்பொழுதே புத்தர்களது நாக்கினின்றும் சரஸ்வதி நீங்கினாள். புத்தர்கள் அனைவரும் ஊமைகளாயினர். ஈழமண்டலாதிபதி அருட்குன்றாகிய மாணிக்கவாசக சுவாமிகளை வணங்கி, "பேசவல்ல புத்தர்கள் ஊமர்கள் ஆயினார்கள். ஊமைப் பெண்ணாகிய என் மகளுக்கு வாக்குவன்மை கைகூடுமாயின் நான் உமக்கு அடிமை" என்று விண்ணப்பஞ் செய்தான். திருவாதவூரர் அவனைச் சமீபத்திலி

ருத்தி “பெண்ணே! இங்கே இருக்கும் புத்தகுரு வினாவிய வினாக்கட்கெல்லாம் நீயே நியாயவார்த்தை சொல்லுதி” என்று கூறியருளினார். அப்பொழுது புத்தனது வினாக்களுக்கெல்லாம் கற்றுணர்ந்த பண்டிதர்களைப்போல உத்தரங் கூறினான். நாயனார் அவ்வினா உத்தரங்களின் உண்மைப்பொருளைத் திருச்சாழல்என்னுந் திருவாசகமாகப் பாடியருளினார். ஈழமன்னன் விபூதிதரித்து, பஞ்சாக்கரம் ஓதி அடியவன் ஆயினான். பின்னர் அரசன் இப்புத்தர்கள் ஊமைத்தன்மை நீங்கவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தான். திருவாதவூரடிகள் மகிழ்ந்து அவர்கள்மீது கிருபானோக்கஞ் செய்தருளினார். அவர்கள் ஊமைத்தன்மை நீங்கித் திருவாதவூரடிகளது திருமுன்னிலையை அடைந்து வணங்கி “குருமுர்த்தியே! அடியேங்களுக்கு விபூதி உருத்திராட்சங்களையும் காவி வஸ்திரத்தையுந் தந்தருளுக” என்று வணங்கினார்கள். திருவாதவூரடிகள் விபூதியை அவர்கட்கு அணிந்து, உருத்திராக்க மாலைகளைப் பூட்டிக் காவிவஸ்திரம் கொடுத்தருளினார். பின்னர் திருவாதவூரடிகள் சிதம்பரத்தை வணங்கிச் சிவயோகத்திலெழுந்தருளியிருந்தார். புத்தசமயவேடத்தைநீக்கி விபூதிதரித்த சைவர்களும் அரசனும் சிதம்பரத்தையே தமது சனன ஊராகக் கொண்டு இருந்தார்கள்.

திருச்சாழல்.

தென்பா லுகந்தாடும் தில்லைச்சிற றம்பலவன்
பெண்பா லுகந்தான் பெரும்பித்தன் காணே
பெண்பா லுகந்திலனேற் பேதா யிருநிலத்தீதார்
விண்பா லியோகெய்தி வீடுவர்காண் சாழலோ.

உ. மெய்கண்டதேவர்.

புண்ணிய பூமியாகிய தமிழ்நாட்டின் ஒருபகுதியாகிய நடு நாட்டிலே திருப்பெண்ணாகடத்திலே பரம்பரைச் சைவ வேளாள குலதீலகரும், சிவபக்தி அடியார் பக்திகளிலும் கல்வி கேள்விகளிலும் சிறந்தவரும் ஆகிய அச்சுதர்களளப்பாளர் என்னும் ஒருவர் இருந்தார். அவர் நெடுங்காலம் பிள்ளைப்பேறின்மையால், அதற்காகிய விரதங்களை எல்லாம் ஆதிசைவரும் சகலாகம பண்டிதர் என்னும்காரணப்பெயருடையவரும், தம்முடைய குலகுருவுமாகிய அருணத்திசிவாசாரியர் உணர்த்த உணர்ந்து, அதுட்டித்துவந்த

னர். வந்தும் சித்திபெருது. பின்னும் அருணத்திசிவாசாரியரிடத்து விண்ணப்பஞ்செய்தனர். சகலாகம பண்டிதர் உற்றுநோக்கி, தமிழ் வேதமாகிய தேவாரத் திருமுறையை ஆசனத்தில் எழுந்தருளச் செய்து அர்ச்சனை தூபதீப ஆராதனைகள் சமர்ப்பித்து, அத்திரு முறையிற் கயிறுசாத்தும்படி கட்டளையிட்டனர். உத்தரவின்படி அச்சுதர்களப்பாளர் நமஸ்கரித்துக் கயிறுசாத்தினர். திருஞான சம்பந்தசுவாமிகள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருவெண்காட்டுப்பதி கத்துள்,

பேயடையா பிரிவெய்தும் பிள்ளையினோடுள்ளகிளை
வாயினவே வரம்பெறுவ ரையறவேண் டாவொன்றும்
வேயனதோ ளுமைபங்கன் வெண்காட்டு முக்குளநீர்
தோய்வினையா ரவர் தம்மைத் தோயாவாந் தீவினையே.

என்னும் திருப்பாசுரம் உதயமாயிற்று. அப்பாசுரத்தின் பொருளைச் சகலாகம பண்டிதர் உற்று நோக்கி, “அப்பனே! உன் எண்ணம் நிறைவேறும், நீ திருவெண்காடு சென்று, அங்கேயுள்ள முக்குள தீர்த்தத்திலே நீராடி சுவேதாரணியப்பெருமானையும் அம்மையாரையும் பேரன்போடு வழிபட்டு வருவாயாக” என்றருளிச் செய்து அவருக்கு விடைகொடுத்தனர்.

அச்சுதர்களப்பாளரும் தமதாசிரியர் கட்டளையைச்சிரமேற்றுகி, தமது மனைவியாரோடும் திருவெண்காடு சென்று. முக்குள தீர்த்தத்திலே மூழ்கி, எம்பெருமானையும் பெருமாட்டியையும் விதிப்படி வழிபட்டுவருவாராயினர். அந்நாளிலே ஒருநாள் சுவேத வனப்பெருமான் கனவிலே தோன்றி, “அப்பனே! உனக்கு இப்பிறவியிலே பிள்ளைப்பெறு அரியதாயினும், நமக்கு மிக்க பிரீதியுடையதாயுள்ள தேவாரத் திருமுறையைச் சிறந்த பிரமாணமாகக் கொண்டு நீ ஒழுக்கின்றமையால், அத்தேவாரத்தைப்பாடிச் சைவசமயமே மெய்ச்சமயமெனப் பல அற்புதங்களால் நிலைநிறுத்திய திருஞானசம்பந்தன் போல்பவனாய், ஒரு சற்புத்திரன் இத்தமிழ் நாட்டார் உய்யும்படி தோன்றுவான்” என்றருளிச்செய்து மறைந்தனர்.

அச்சுதர்களப்பாளர் சிவபெருமான் தமக்கு அருளிச்செய்த தற்கு மகிழ்ந்து, அப்பெருமானை வழக்கம்போல் வழிபாடு செய்து

வந்தார். சிலகாலஞ்சென்றபொழுது அவரது மனைவியார் கருப் பவதியாயினார். பத்து மாதங்களும் நிரம்பவே சைவசம யந் தழைத்தோங்க ஒரு சற்புத்திரர் திருவவதாரஞ்செய்தார். அக் குழந்தைக்குச் சுவேதவனப்பெருமாள் என நாமகரணஞ் செய்து, அச்சுதர்களுப்பாளர் அருமையாய் வளர்த்துவந்தனர்.

சுவேதவனப் பெருமாள் பிறைமதிபோல் வளருநாளிலே அவரது நன்மாமனார் திருவெண்ணெய் நல்லூரிலிருந்து வந்து குழந் தையைக் கண்டு மகிழ்ந்து அவரைத் தமது இல்லத்தில் எடுத்துக் கொண்டுபோய்ப் பேரன்போடு வளர்ப்பாராயினார். சுவேதவனப் பெருமாள் இரண்டு பிராயத்திற்றினே மெய்யுணர்வின் முற்றுப் பேறுடையராய் எழுந்தருளியிருந்தார்.

அந்நாளிலே திருக்கைலாச மலையிலே கல்லாலமர நீழலிலே, தக்ஷிணாமூர்த்தியாய் எழுந்தருளியிருந்த சிவபெருமானிடத்து, சிவ ஞானபோதத்தை உபதேசம்பெற்ற திருந்திதேவர்மரபிலே வந்த பரஞ்சோதிமுனிவர் திருவெண்ணெய்நல்லூர் வந்து, சுவேதவனப் பெருமானைக்கண்டு, தீக்ஷைபுரிந்து, தாம் தமதுகுருவாகிய சத்திய ஞான தரிசினிகள்பாற்கேட்டவாறே சிவஞானபோதத்தைவிளங்க உபதேசித்து, அதனைத் தமிழ்நாட்டார் உய்யும்படி மொழிபெயர்த் துப் பொழிப்புரைக்குமாறு அருளிச்செய்து, மெய்கண்டதேவர் எனத் தீட்சாநாமஞ் சாத்திச் சென்றனர்.

மெய்கண்டதேவர் திருவெண்ணெய்நல்லூரில் எழுந்தருளி யிருக்கும் சுயம்புமூர்த்தியாகியபொல்லாப்பிள்ளையாருடையசந்நிதி யில் சிவஞானபோதத்தைச் சிந்தித்துத் தெளிந்து, நிட்டைகூடித் தமிழ்நாடு உய்யும்வண்ணம் தாம்பெற்ற வடமொழிச் சிவஞான போதத்தைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்துப் பொழிப்புரையுந் செய்தனர். மெய்கண்டதேவர் ஆதிசைவராகிய திருத்துறையூர் அருணத்திசிவாசாரியர், திருவதிகை மனவாசகங்கடந்தார் முத லிய பக்குவர்களுக்கு உபதேசித்தருளி, நெடுங்காலம் சிவயோகத்தி லமர்ந்து, திருவெண்ணெய்நல்லூரிலே ஐப்பசிமாதத்துச் சுவாதி நட்சத்திரத்திலே சிவபெருமானோடு இரண்டறக் கலந்தனர்.

இவர்காலம் ஏறக்குறைய 500 வருடங்களுக்கு முன் என்பார்.

சைவசித்தாந்த சந்தானாசாரியர்கள்.

தீக்ஷிணமுர்த்தி	}	அகச்சந்தானாசாரியர்.
திருநந்திதேவர்		
சனற்குமாரமுனிவர்	}	புறச்சந்தானாசாரியர்.
சத்தியஞானதரிசிகள்		
பரஞ்சோதிமுனிவர்	}	
மெய்கண்டதேவர்		
அருணந்திசிவாசாரியர்	}	
மறைஞானசம்பந்தசிவாசாரியர்		
உமாபதிசிவாசாரியர்		

தாயுமான சுவாமிகள்.

பொய்கண்டார் காணப் புனிதமெனு மத்துவித
மெய்கண்ட நாதனருண் மேவுநா ளெந்நாளோ.

உக. உமாபதிசிவாசாரியர்.

சைவசித்தாந்த ஸ்தாபனாசாரிபராகிய மெய்கண்டதேவர், தமக்குப் பரஞ்சோதிமுனிவர் உபதேசித்தருளிய சிவஞான போதப்பொருளைத் திருத்துறையூர் சகலாகம பண்டிதர் எனப் படும் அருணந்திசிவாசாரியருக்கு உபதேசித்தருளினார். அருணந்திசிவாசாரியர் திருப்பெண்ணாகடத்தை ஜன்ம ஸ்தானமாகவுடைய மறைஞானசம்பந்த சிவாசாரியாருக்குச் சிவதீக்ஷைசெய்து சிவஞானபோதத்தை அருளிச்செய்தார். மறைஞானசம்பந்தர் தமது ஆசாரியாரை நமஸ்கரித்து அவ்விடம் விட்டுப் போய்ப் பூலோக கைலாசமாகிய சிதம்பரத்தை அடைந்து ஆலயப்பிரதக்ஷிணஞ் செய்து அங்கு வீற்றிருந்தருளினார்.

சிதம்பரத்து நடராஜப்பெருமானுக்குப் பூசைபுரியும் உரிமை பூண்ட தில்லைவாழ்ந்தணர்களுள் உமாபதிசிவாசாரியர் என்னும் பெரியவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் விருதுகளோடு பல்லக்கிலி வர்ந்து பூசைசெய்து மீளும்போது திருக்களாஞ்சேரியில் எழுந்தருளியிருந்த மறைஞானசம்பந்தர் “பட்டகட்டையிற் பகற் குருடு

போகின்றது” என்றார். அதைக்கேட்ட உமாபதிசிவாசாரியர் மகிழ்ந்து பல்லக்கை விட்டறங்கி, அவரை வணங்கி “உண்மைஞானம் உபதேசித்தருளுக” என்று வேண்டினார். மறைஞான சம்பந்தர் நெய்தற்றொழில் செய்வார் வீதியிலேபோய் நூலுக்கு இடும் கூழை வாங்கிப் பருகினார். உமாபதிதேவர் அவர்திருக்கரத்தினின்றும் ஒழுகும் சேஷத்தை வாங்கி உண்டார், அவரது அதிதீவிரபக்குவத்தை அறிந்து அவருக்குச் சிவஞானபோதத்தை உரைத்தருளினார்.

இதனை அறிந்த தில்லைவாழ்ந்தணர்கள் உமாபதிசிவனாரைப் பந்தியினின்றும் நீக்கிவிட்டார்கள். அவர் கொற்றவன் குடியிற் போய் மடங்கட்டி அங்கே நடேசரை ஆன்மார்த்தமாகப் பூசித்துக் கொண்டு நிட்டை கூடிவந்தார்.

ஒருமுறை நடராஜப்பெருமானுக்குக் கொடியேற்றுங் காலம் வந்தபொழுது தில்லைவாழ்ந்தணர்கள் கொடியேற்ற முயன்ற சமயம் அது ஏறாது தடைப்பட்டு நின்றது. அந்தணர்கள் வருத்தங்கொண்டு தத்தம் மனைகளிற் போய்ச் சயனித்தார்கள் அப்பொழுது சொப்பனத்தில் நடராஜப்பெருமான் எழுந்தருளி “உமாபதிசிவன் வந்தாற் கொடியேறும்” என்றருளிச்செய்தார். பின் அவரெல்லோரும் உமாபதிசிவாசாரியரைப் பிரார்த்தித்தார்கள். அவர் கொடிக்கயிற்றைப்பற்றாதுவிடும்படி ஆஞ்ஞாபித்து, “கொடிக்கவி” என்னும் சித்தாந்தநூலைப் பாடியருளக் கொடி சுயமாகவே ஏறி விட்டது.

பெற்றான்சாம்பான் என்பவன் உமாபதிசிவனார் அறியாத பிரகாரம் அவருக்குச் சமையல் செய்வரிடத்து, திருவழுது ஆக்கும்பொருட்டுக் கூலி பெருமலே விறகு கொடுக்கும் வழக்கமுடையவனாயிருந்தான். ஒருநாள் சமையல் விரைவில் நடவாயைக்குறித்து உமாபதிசிவனார் வினாவியபோது “பெற்றான்சாம்பான் விறகு கொணர்ந்து கொடுக்கும் வழக்கமுடையவன் இன்றைக்கு மழையினற்போலும். கொணர்ந்திலர்ன்; விறகுக்குக் கூலி கொடுத்தாலும் வாங்குகின்றனில்லை” என்று விண்ணப்பித்தார்கள். அதைக்கேட்ட சிவாசாரியர் அவன் வந்தால் என்னிடம் அனுப்புங்கள் என்றருளிச்செய்தார். சமையல் செய்வோர் பெற

ருன்சாம்பான் வந்தவுடன் உமாபதிதேவரிடம் அனுப்பினார்கள். அப்பொழுது அவர் அவனைப்பார்த்து “விறகு கொணர்ந்து கொடுக்கின்றாயாம்; கூலி ஏன் பெறுகின்றீலாய்” என்று வினா வினார். அதற்கு அவன் “சுவாமி! அடியேனுக்குத் தீட்சை தந்தருளவேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தான். அதற்குச் சிவாசாரியர் “நீ நடராசரிடம் திருமுகம் வாங்கி வருவாயாயின் தீக்கை செய்வேன்” என்றார். உடனே பெற்றருன்சாம்பான் கோயில் வீதியிலே போய் நடராசவள்ளலாளைப் பிரார்த்தித்துப் படுத்திருந்தான். பெருமான் திருப்பாகரம் எழுதப்பட்ட திருமுகத்தை அர்த்தராத்திரியில் அவனிடம் கொடுத்தருளினார். அவன் அதை உமாபதிசிவரைது திருமுன்னிலையில் வைத்து, நமஸ்கரித்தான், சிவாசாரியர் அத்திருமுகத்தை எடுத்துக் கண்களில் ஒற்றி அதனைத்திறந்து பார்த்தபோது,

அடியார்க் கெளியன்சிற் றம்பலவன் கொற்றங்
குடியார்க் கெழுதிய கைச்சீட்டுப்—படியின்மிசைப்
பெற்றருன்சாம் பானுக்குப் பேதமறத் தீக்கைசெய்து
முத்தி கொடுக்கை முறை.

என்று எழுதப்பட்டிருந்தல் கண்டு பரவசமுற்று, பெற்றருன்சாம்பானுக்கு ஞானவதிப்பிரகாரம் திருநோக்கமாகிய தீக்கை செய்து முத்தி கொடுத்தருளினார். இவ்வுண்மையை அறியாத பெற்றருன்சாம்பான் மனைவி, தனது நாயகனை மடத்துச்சாமியார் எரித்துவிட்டார் என்று அரசனுக்கு முறையிட்டாள். அரசன் பெற்றருன்சாம்பானது மனைவியின் முறையீட்டைச் சிவாசாரியாருக்கு விண்ணப்பித்தான். சிவாசாரியர் அவர்களது ஐயத்தை நீக்குமாறு திருவுள்ளங்கொண்டு, முள்விச்செடி ஒன்றுக்குத் தமது திருநோக்கத்தினாலே சோதிவடிவாய் ஆகாயத்திற் செல்லும்படி செய்து, அதற்கும் முத்தி கொடுத்தருளினார்.

உமாபதிசிவாசாரியர் சிவப்பிரகாசம், திருவருட்பயன் வினாவெண்பா, போற்றிப்பட்டுடை, கொடிக்கனி, நெஞ்சு விடுதூது, உண்மைவிளக்கம், சங்கற்பபிராகரணம் என்னும் சித்தாந்த சாஸ்திரங்களையும், கோயிற்புராணம் முதலிய பிரபந்தங்களையும் அருளிச்செய்து, கொற்றவன்குடியில் நிடை யிலே வீற்றிருந்து சிவபெருமானேடு இரண்டறக்கலந்தார்.

தாயுமானசுவாமிகள்.

குறைவில்லாண் ஞானமுதல் கொற்றங் குடியடிசு
ணறைமலர்த்தாட் கண்டபெற்று நாமிருப்ப தெந்நாளோ.

சித்தாந்த சாத்திரம் ௧௪.

அருளிச்செய்தவர்.

திருவுந்தியார்	உய்யவந்ததேவனார்
திருக்களிற்றுப்படியார்	திருக்கடவூர்உய்யவந்ததேவநாயனார்
சிவஞானபோதம்	மெய்கண்டதேவர்
சிவஞானசித்தியார்	} அருணந்திசிவநசாரியர்
இருபாணிருபது	
உண்மைவிளக்கம்	மனவாசகங்கடந்தார்
சிவப்பிரகாசம் முத	} உமாபதிசிவநசாரியர்
லிய எட்டு நூல்கள்	

உஉ. கோச்செங்கட்சோழநாயனார்.

சோழநாட்டிலே காவேரிநதிக்கரையிற் சிறந்து விளங்கும் சந்திர புஷ்கரணியென்னும் தீர்த்தத்தின் மருங்கிலே, விருட்சங்கள் நிறைந்த ஒரு வனம் இருந்தது. அவ்வனத்தில் ஒரு வெண்ணாவல் மரத்தின் கீழே எழுந்தருளியிருந்த சிவலிங்கப்பெருமானை ஒரு வெள்ளாணையானது நாடோறும் வழிபட்டுவந்தது. இவ்வாறாக யானை பூசித்த காரணத்தால் அத் தலத்துக்குத் திருவானைக்கா என்னும் பெயர் வழங்கியது.

ஒருநாள் மெய்ஞ்ஞானமுள்ள ஒரு சிலந்தியானது அச்சிவ பெருமானுடைய திருமுடிமேல் சூரியவெப்பமும் சருகும் பொருந்தாதபடி தனது வாயினின்றுத் தோன்றிய நூலினால் மேற்கட்டி கட்டிச் சென்றது. சிலந்தி கட்டிய வலையைச் சிவபெருமானுடைய திருவடிகளை வணங்கச் சென்ற வெள்ளாணை கண்டு அது அனுசிதம் என்று நினைத்து, அதனைச் சிதைத்தது. சிலந்தி, மீண்டு சிவனுடைய திருமுடிமேல் மேற்கட்டி செய்தது. யானை மறுநாள் அம்மேற்கட்டியை முன்போல் அழித்தது. சிலந்தி “எம்பிரானது திருமேனியிற் சருகு விழாவண்ணம் யான் வருந்திக் கட்டிய நூல்விதானத்தை யானை அழிக்கலாமா?” என்று கோபித்து, அவ்யானையின் துதிக்கையிலே புருந்து கடித்தது. யானையானது தனதுகையை நிலத்தின் மோதிக்கொண்டு விழுந்

திறந்தது. யானை வேகமாகமோத அக்கையினுள்ளே புகுந்த சிலந்தியுமிறந்தது. சிவபெருமான் வெள்ளானைக்கு வரத்தைச் கொடுத்து, சிலந்தியைச் சோழர்குலத்திற்பிறந்து உலகத்தை அரசாட்சி செய்யும்படி கிருபை செய்தருளினார்.

சோழர் குலத்தரசனான சிபியின் வமிசத்திற்கேன்றிய சுப தேவன் என்பவன் தன்னுடைய மாதேவியாகிய கமலவதியுடன் சிதம்பரத்தை அடைந்து, கனகசபையில் ஆனந்த தாண்டவஞ் செய்தருளும் நடராசப் பெருமானுடைய திருவடிகளைச் சென்னியுறத் தாழ்ந்துவழிபட்டு வருவானாயினான். மாதேவியாகிய கமலவதி டக்கட்பேறின்மையால் வரம்வேண்ட, நடேசரது திருவருளினால், சிறந்த திருப்பணியைத் திருவானைக்காவிற் செய்த சிலந்தியானது கமலவதியினுடைய வயிற்றில் ஒரு மகவாய் வந்து தங்கியது. கமலவதிக்குக் கருப்பநாள் கிரம்பிக் குழந்தையைப் பிரசவிக்குங்காலம் வந்தடுத்தபொழுது மூதறிவினராகியசோதிடர்கள் “இக்குழந்தை ஒருநாழிகை கழித்துப் பிறக்குமேல் மூவுலகங்களையும் அரசாளும்” என்றுகூறினார்கள். அப்பொழுது மாதேவி “என்பிள்ளை இப்போது பிறவாமல் இன்னும் ஒருநாழிகை கழித்துப் பிறக்கும் வண்ணம் என் கால்களைக்கட்டித்தூக்குங்கள்” என்றாள். அவ்வாறே அதனைச் செய்துமுடித்துச் சோதிடர்கள் சொல்லிய காலம் வரக் கட்டவிழ்த்துவிட்டார்கள். அருமணிபோன்ற பிள்ளையை அக்கமலவதி பெற்றெடுத்து, அதுபிறக்குங் காலம்தாழ்ந்தமையால் சிவந்த கண்களையுடையதாயிருக்கக்கண்டு, “என்கோச்செங்கண்ணனோ?” என்றுகூறி உடனே இறந்துபோனான். சுப தேவச்சோழன் அவ்வரியபுதல்வரை வளர்த்து மகுடஞ் சூட்டி அரசாட்சிசெய்யவைத்துச் சிவலோகத்தை அடைந்தனன்.

கோச்செங்கட் சோழநாயனார் முதற்பெருங் கடவுளாகிய சிவபெருமானுடைய திருவருளினாலே, தமது பூர்வசென்மஉணர்ச்சியை அறிந்து, இவ்வுலகத்தை அரசாட்சிசெய்வாராய்ச் சிவபெருமான் மகிழ்ந்து வீற்றிருந்தருளும் வண்ணம் சிவாலயங்களை விருப்போடு கட்டுவிக்குந் திருத்தொண்டு செய்யும் கடமையை மேற்கொண்டார். திருவானைக்காவிலே தாம் முற்பிறவியில் திருவருள் பெற்றமையை உணர்ந்து, அங்கே வெண்ணாவல்மரத்தின்

கீழ் வீற்றிருக்கும் சிவபெருமானுக்கு ஒரு கோயிலைச் சமர்ப்பித்தார். பின்னரும் மந்திரிகளை ஏன் சோழநாட்டிற் பல திருக்கோயில்களைக் கட்டுவித்தார். கட்டுவித்து அவ்வாலயங்களோடும், நித்தியமாகிய பூசையும், நைமித்தியமாகிய திருவிழாவும் தவறாது நடத்தற்கு வேண்டும் நிபந்தங்கள் அமைத்து, அவைகளைச் சைவாகம் விதிப்படி சிறிதாயினும் வழுவாது நடத்துவித்து வருவாராயினார். வருங்காலத்தில் தில்லைவாழ்ந்தணர்களுக்குப் பல மாளிகைகளைக் கட்டுவித்தார். கோச்செங்கட்சோழ நாயனார் சிவபெருமானுக்குச் செய்யுந் திருத்தொண்டோடு பூமியைப் பொதுக்கீகீ ஆண்டு நடராசப் பெருமானுடைய திருவடிநீழலை அடைந்தனர்.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள். [திருநேரிசை]

சிலந்தியு மாணைக்காவிற் றிருநிழற் பந்தர்செய்து.
உலந்தவ ணிறந்தபோதே கோச்செங்க ணனுமாகக்
கலந்தநீர்க் காவிரிகுழ் சோண்டுச் சோழந்தங்கள்
குலந்தனிற் பிறப்பித்திட்டார் குறுக்கைவி ரட்டனாரே.

உக. மனுநீதிகண்ட சோழர்.

சோழமண்டலத்திலே திருவாரூரிலே மனுநீதிகண்ட சோழர் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் உயர்களுக்கெல்லாம் கண்ணும் உயிரும்போன்றவர். அவர் திருவாரூரிலே கோயில் கொண்டருளிய வன்மீகநாத சுவாமிக்குப் பூசை உற்சவம் முதலியவைகளைச் சைவாகம் விதிப்படி சிரத்தையுடன் செய்விப்பவர்.

அவர் அரசியற்றுங் காலத்திலே, அவருக்கு ஒரு புத்திரன் பிறந்தான். அவன் வேதம் புராணம் முதலியவற்றையும், தன் மரபுக்குரிய பாணியேற்றம், குதிரையேற்றம், தேர்செலுத்தும் வன்மை முதலிய கலைகளையும் ஆர்வமுடையவனாய்க் கற்று இளவரசாதற் குத் தகுந்தபருவத்தை அடைந்தான்.

அவன் ஒருநாள் அரச மாளிகையினின்றும் புறப்பட்டு, தேரில் ஏறி வீதியிற் சென்றான். செல்லும்பொழுது வீதியிலே ஒரு பசுக்கன்று துள்ளிக்கொண்டு போய். அத் தேர்க்காலின் அடியில் அகப்பட்டு இறந்தது. அதனைக்கண்ட தாய்ப்பசு சுழன்று ஓடிச் சென்று அலநீர் சோர்ந்து நடுக்குற்று விழுந்தது.

இராஜபுத்திரன் அதுகண்டு துயருழந்து அறிவுங்கித் தேரினின் றும் வீழ்ந்தான். தாயையும் இறந்தகன்றையும் பார்த்து இரங்கு வான்; “மனுவென்னும் எனதுபிதாவுக்கு இப்பழி வந்தெய்தற்கோ நானொருவன் பிறந்தது” என்பான். அபுத்திபூர்வமாக வந்த இப் பாவத்திற்குப் பிராயச்சித்தம் உண்டாயின் செய்துகொள்ளல் வேண்டும் என்று பிராமணரிடத்திற் சென்றான். தன் கன்றையி ழந்த பசு, அத்துன்பத்தைத் தாங்கமாட்டாது, மாளிகை வாயி லிற் கட்டிய ஆராய்ச்சிமணியைத் தன்கொம்பினாலே அடித்தது. அந்த மணியோசையைக் கேட்ட சோழமகாராசா சிங்காசன த்தி னின்றுமிறங்கி, வாயிலை விரைந்து அடைந்தார். வாயிற் காவலா ளர்கள் எதிரே நின்று வணங்கி “எங்கள் அரசே! ஒரு பசு இங்கே வந்து, ஆராய்ச்சிமணியைத் தன்கொம்பினால் அடித்தது” என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள். சோழமகாராசா அதுகேட்டு, “இப் பசுவுக்கு யாது இடையூறு நிகழ்ந்தது” என்று அமைச்சரைக் கோபித்துப் பார்த்தார். மந்திரி ஒருவன் மன்னரை வணங்கி “உமது புதல்வன் தேர்மேலேறி, அரசவீதியிற்செல்லும்பொழுது ஒரு பசுக்கன்று துள்ளிக் குதித்துத் தேர்க்காலில் அகப்பட்டு இறந்தது. அதன் தாயாகிய இப்பசு ஆராய்ச்சிமணியை அடித் தது” என்று விண்ணப்பஞ்செய்தான்.

சோழர் துன்பங்கொண்டு, தாய்ப்பசுவின் முகத்தைப் பார்த்துச் சோர்வாராயினார். மந்திரிகள் அவருடைய பாதங்களை வணங்கி, கோவதைக்குத் தரும சாஸ்திரங்களிலே விதிக்கப் பட்ட பிராயச்சித்தத்தை உம்முடைய புத்திரனைக்கொண்டு செய் விப்பதே தகுதி” என்றார்கள். மனுதீகண்டசோழர் அது கேட்டு, “பிராயச்சித்தஞ் செய்வது கன்றை இழந்த இப்பசு வினது நோய்க்கு மருந்தாகுமா? என்னுடைய மகன் செய்த பாவத்துக்குப் பிராயச்சிச்சித்தம் செய்ய உடன்பட்டு, பிறனொரு வன்செய்த பாவத்துக்கு அவனைக் கொல்வேனானால் முற்காலத் திலிருந்த மனுவீனாற் செய்யப்பட்ட தருமசாத்திரம் இப்பொழுது மனு என்னுள் சோழனால் கீக்கப்பட்டது என்னும் வார்த்தை உல கத்தில் நிலைபெறுதா?” என்றார்.

அது கேட்ட மந்திரிகள் “மகாராசாவே! இக் குற்றத்துக்காக உமது புத்திரனைக் கொல்லுவது முறையல்ல, பிராயச்சித்தம்

செய்துகொள்வதே ஆன்றோர் வழக்கு” என்றார்கள். அதற்கு மனுநீதிகண்டசோழர் “நீங்கள் தருமவழியைச் சிறிதும் யோசியாது பேசுகின்றீர்கள். எந்த உலகத்திலே எந்தப்பசு தன் கன்றை யிழந்த வருத்தத்தினால் ஆராய்ச்சிமணியை அடித்தது? அன்றியும் திருவாரூரிலே பிறந்த உயிரைக் கொன்றவனைக் கொல்லுவதே துணிபொருள் என்று சிந்தியுங்கள். இந்தப் பசுவினது துன்பத்தை நீக்க எனக்கு வல்லமை இல்லை. ஆதலினால் இந்தப்பசு கன்றையிழந்து வருந்துவதுபோல, நானும் எனதுபுத்திரனையிழந்து வருந்துவதே முறை” என்று சொல்லி, ஒருவராலும் செய்யமுடியாத செய்கையைச் செய்யத் துணிந்தார்.

மன்னப்பிரான் தம்முடைய புத்திரனை அங்கே வரவழைத்து ஒரு அமைச்சனைப் பார்த்து, “இவனை வீதியிலே தேர்க்காலின் கீழ்க்கிடத்தித் தேரை நடத்தக்கடவாய்” என்றார். மந்திரி அப்படிச் செய்யாது தனது உயிரைவிட்டான். அதனை அறிந்த சோழராஜா தமது புத்திரனைத் தாமே வீதியிற் கொண்டு சென்று அன்னுடையமார்பிலே தேர் உருளைபொருந்தும்படி தேரை நடத்தினார்.

மனுநீதிகண்ட சோழருடைய செய்கையைக் கண்டு, மண்ணவர் கண்டமழை பொழிந்தார்கள். வானவர்கள் பூமழை பொழிந்தார்கள். தியாகராசர் உமாதேவிசமேதராய் இடபவாகனத்தில் எழுந்தருளியவந்து, அரசருக்கு முன் நின்றார். அரசர் கடவுளைத்தரிசித்துப் பேரானந்தமடைந்தார்.

அப்பொழுதே, இறந்த பசுக்களும், இராசகுமாரனும், மந்திரியும் உயிர் பெற்றெழலும், அரசர் தாம் இத்தன்மையினரென்று அறியாதவரானார். மனுநீதிகண்ட சோழமஹாராசாதமது பாதங்களில் வணங்கிய திருமகளை மாஃபோடனைத்து, மனமகிழ்ந்து துயரநீங்கினார். பசு தன் கன்று உண்ணும்படி பாலைச் சொரிந்து, தனது துன்பநீங்கியது. தியாகராசப்பெருமான் மனுவேந்தருக்குத் திருவருள்செய்து மறைந்தருளினார்.

உச. ஆலய வழிபாடு.

I

கருணாநிதியாகிய சிவபெருமான் புறத்திலே திருக்கோயிலினுள்ளிருக்கும் சிவலிங்கம் முதலிய திருமேனியும், மெய்யடியாருடைய திருவேடமும் ஆதாரமாகக் கொண்டு நின்றும்,

அகத்தே உயிர் இடமாகக் கொண்டு நின்றும் ஆன்மாக்கள் செய்யும்வழிபாட்டை ஏற்றறாள் செய்வர். வினைவயத்தாற்பிறத்தியந் துழலும் ஆன்மாக்களை அவற்றினின்றும் எடுக்கும் காரணமாகவே தலம், தீர்த்தம், மூர்த்தி என்னும் வடிவாய் விளங்கினார். இம் மூன்றையும் சிவனாகவே வணங்க வேண்டும். அவ்வாறு வணங்குவோர் குருவருளாலே முத்தியடைவார்கள், சிவாலயத் தைச் சிவனெனக்கண்டு வழிபடுவோர் சீவன்முத்தராவார் எனச் சிவஞானபோதமென்னும் சித்தாந்த சாஸ்திரம் செப்புகின்றது. மார்க்கண்டேய முனிவர் சிவாலய வணக்கம் செய்து சீவன்முத்த ராயினார் என்பதே இதற்குச்சான்றாகும். பிரமா, விட்டுணு முதலிய தேவர்களும், முனிவர்களும், அவுணர்களும், பிறரும் ஆலய வழி பாட்டினுலன்றே தாம் தாம் விரும்பியவற்றை எய்தி இன்புற்றார் கள். சம்பந்தர், அப்பர்சுவாமிகள் முதலிய நாயன்மாரும். தமது செய்கையினாலும் வாக்குக்களினாலும் ஆலயசேவையின் பெருமையை நன்கு காட்டியிருக்கின்றார்கள். சிவாலயங்கள் இல்லாத ஊர் எவ்வித வளப்பங்களால் நிறைந்திருப்பினும் அவ்வூர் காட்டுக்குச் சமமாகும்.

“திருக்கோயி லில்லாத திருவி லூருந்
திருவெண்ணீ றணியாத திருவி லூரும்
பருக்கோடிப் பத்தியையாற் பாடா ஆரும்
பாங்கினொடு பலதளிக ளில்லா ஆரும்
விருப்போடு வெண்சங்க மூதா ஆரும்
விதானமும் வெண்கொடியு மில்லா ஆரும்
அருப்போடு மலர்பறித்திட்டுண்ணு ஆரு
மவையெல்லா முரல்ல வடவி காடே.”

சிவபெருமான் இந்த அருமையாகிய மானுடப்பிறவியை எமக் குத்தந்தது தம்மை வழிபாடுசெய்து முத்தியின்பம் பெறும்பொருட் டேயாம். ஆதலால் இத்துணை விசேடமுள்ள ஆலயவழிபாட்டை நாடோறுஞ் செய்தல் வேண்டும் செய்தவர்களே மானுடப்பிறவீ யாலாகிய பயனை அடைவார்கள். சிவாலயங்களை நோக்குங்கண் களே கண்களாம். சிவனுடைய கோயிலிற் புகுங் கால்களே கால் களாம், அப்பெருமானைத் தரிசியாத கண்களாலும், திருக்கோயி லைப் பிரதக்ஷிணம் செய்யாத கால்களாலும், திருக்கோயிலை வலம் வந்து போற்றாத சரீரத்தாலும் யாது பயன்? அவை இருந்தும் பிரயோசன மற்றவைகளாம்.

வரகுணபாண்டியன் செங்கோலோச்சி அரசியற்றுநாளிலே ஒருநாள் காட்டிற்சென்று சூரியன் அஸ்தமிக்கும்வரையும் வேட்டையாடிக்கொண்டு, மதுரைக்குத் திரும்பினான். திரும்பி வரும் பொழுது வேகத்தோடு செல்லும் அவன்குதிரை அக்காட்டிற் படுத்திருந்த ஒரு பிராமணன் மேலே கால்வைக்க அவன் இறந்தான். இறந்த பிராமணனுடைய பிரேதத்தை அவன் உறவினர் பாண்டியனுடைய கடைத் தலைவாயிலிலே போட்டு நிகழ்ந்தவற்றை அறிவிக்க, பாண்டியன் வேண்டும் பொருள்கொடுத்து மயானங்கிருத்தியத்தை முடிப்பித்தான். அவனைப் பிரமகத்தி பிடித்தது.

பாண்டியன் பிரமகத்தி நீங்கும்பொருட்டு அரசமரத்தைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்தும், அறுகுக்கொய்து பசுக்களுக்குக் கொடுத்தும், தானம் முதலிய புண்ணியங்களைச்செய்தும் பிரமகத்தி நீங்கவில்லை. பாண்டியன் பிரமகத்தியினால் வருந்தும்பொழுது பிராமணர்கள் அரசனைநோக்கி, “அரசனே! நீ நாடோறும் விரத நெறியோடு சோமசுந்தரக்கடவுளை ஆயிரத்தெட்டுத்தரம் பிரதக்ஷிணஞ்செய்குதி, இப்படிப் பத்துத்தினம் செய்வையால் சோமசுந்தரக்கடவுள் உனக்கு வழிகாட்டுவார்” என்றார்கள்.

வரகுணபாண்டியன் அதுகேட்டு, திருக்கோயிலை அடைந்து சோமசுந்தரேசரை வணங்கி, “அடியேனுடைய பழியைத் தீர்த்தருளும்” என்று விண்ணப்பித்தான். விண்ணப்பித்து ஆயிரத்தெட்டு முறை வலம்வந்து வணங்கினான். பரமசிவனது கிருபையினாலே ஆகாயத்தினின்றும் “பாண்டியனே! பிரதக்ஷிணம் ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு நாளும் அசுவமேதயாக பலங்கொடுக்கும். நீ அத்துணைச்சிறப்புற்ற பிரதக்ஷிணம் ஒவ்வொருநாளும் ஆயிரத்தெட்டுச் செய்துவந்தாய்; இக்காரணத்தினால் சந்தோஷங்கொண்டோம்; நீ சோழனோடு யுத்தத்தில் எதிர்க்கும்பொழுது அவன் புறங்காட்டியோட, நீ துரத்துஞ்சமயத்தில் திருவிடைமருதூரை அடைவாய். அங்கே பிரமகத்தியை நீக்கியருளுவோம்” என்றார் அசிரி தோன்றிற்று. பாண்டியன் அதுகேட்டு மகிழ்ந்து அரண்மனை அடைந்தான்.

சிலநாட்கழிய, சோழன் பாண்டியனோடு யுத்தஞ்செய்து முதுகிட்டான். வரகுணபாண்டியன் அவனைத் துரத்திக்கொண்டு போகும்பொழுது காவேரியை அடைந்தான். அடைந்து பூசத்துறையிலே ஸ்நானஞ்செய்து திருவிடைமருதூரிற்சென்று திருக்கோயி

லிங்கிழக்குவாயிலைக்கடந்து சென்றான். செல்லுதலும் பிரமகத்திப் பழியும் பாசமும் புறத்தே நின்றன. வரகுணதேவன் சிவலிங்கத் தைத் தரிசித்து அன்புமயமாய் நின்று தோத்திரஞ்செய்து வணங்கி மதுரையை அடைந்தான்.

ஆகவே போகக்களையும் மோட்சத்தையும் அடைய விரும்பினோர் யாவரும் ஆலய வழிபாட்டை மெய்யன்புடன் செய்தல்வேண்டும்.

உரு. ஆலய வழிபாடு.

II

ஆலய தரிசனத்துக்குச் செல்லுவோர் ஸ்நானஞ்செய்து தோய்த்துலர்ந்த வஸ்திரந்தரித்து, சந்தியாவந்தன முதலிய முடித் துக்கொண்டு செல்லுதல்வேண்டும். திருக்கோயிலுக்குச் சமீப மாக வந்தவுடன் கால்களைக்கழுவித் திருக்கோபுரத்தைத்தரிசித்து இரண்டு கைகளையுஞ் சிரமேற் குவித்துக்கொண்டு உள்ளேபோய் பலிபீடத்துக்கு இப்பால் நமஸ்கரித்தல்வேண்டும். ஆடவர் அட்டாங்கநமஸ்காரமும், பெண்கள் பஞ்சாங்க நமஸ்காரமுஞ்செய்தல் வேண்டும். அட்டாங்க நமஸ்காரமாவது: தலை, கையிரண்டு, செவியிரண்டு, மோவாய், புயங்களிரண்டு என்னும் எட்டவயவங் களும் நிலத்திலே படும்படி வணங்குவதாம். பஞ்சாங்கநமஸ்கார மாவது: தலை, கையிரண்டு, முழந்தாளிரண்டு என்னும் ஐந்துஉறுப் புக்களும் நிலத்திலே படும்படி வணங்குதலாம். திரயாங்க நமஸ் காரம் ஆடவர்களுக்கும் பெண்களுக்கும் பொது. அதாவது சிரசிலே இரண்டு கைகளையுங் குவித்தலாம். அட்டாங்க நமஸ்காரம் பண்ணும்பொழுது பூமியிலே சிரசை வைத்து, மார்பு பூமியிலே படும்படி வலக்கையை முன்னும் இடக்கையைப் பின்னும் நேரே நீட்டிப் பின் அம்முறையே மடக்கி, வலப்புயமும் இடப்புயமும் மண்ணிலே பொருந்தும்படி கைகள் அரையைநோக்கி நீட்டி, வலக் காதை முன்னும் இடக்காதைப் பின்னும் மண்ணிலே பொருந்தும் படி செய்தல்வேண்டும். நமஸ்கரித்து எழும்பி இரண்டு கரங்களை யும் இருதயத்திற் குவித்துக்கொண்டு, பாதங்களை மெல்லவைத்து வலம் வருதல்வேண்டும். வலம்வரும்போது கொடித்தம்பநிழலே னும், தூபி நிழலேனும் இருந்தால் அந்த நிழலில் மூன்றிலொரு

பாகம் றிக்கி எஞ்சிய பாகத்திலே செல்லுதல் முறையாகும் ஆலய வணக்கம் செய்யும்பொழுது தேவாரம், திருவாசகம் முதலிய அருட் பாக்களை ஓதல் வேண்டும். தரிசனம் முடிந்தவுடன் சண்டேசுவரர் சன்னிதியை அடைந்து கும்பிட்டு மூன்றுமுறை கைகொட்டித் தரிசன பலத்தைத் தரும்படி பிரார்த்திக்கவேண்டும். பின் பலிபீடத்துக்கு இப்பால் நமஸ்கரித்துக் கடவுளுடைய மந்திரத்தை இயன்ற உருச் செபித்து வீட்டுக்குச் செல்லுதல் வேண்டும்.

திருக்கோயிலிலே செய்யத்தகாத குற்றங்கள்:- ஆசார மில்லாது போதல், கால்கழுவாது போதல், எச்சிலுமிழ்தல், மல சலங்கழித்தல், பாக்கு வெற்றிலை உண்டல், மூக்குநீர் சிந்தல், ஆசனத்திருத்தல், காலை றீட்டிக்கொண்டிருத்தல், மயிர் கோதி முடித்தல், சிரசிலே வஸ்திரம் தரித்துக்கொள்ளுதல், தோளிலே உத்தரீயம் இட்டுக்கொள்ளுதல், சட்டையிட்டுக்கொள்ளுதல், நிருமாலியத்தைக் கடத்தல், நிருமாலியத்தை மிதித்தல், வீண் வார்த்தை பேசல், சண்டையிடல், சுவாமிக்கும் பலிபீடத்துக்கும் குறுக்கே போதல், ஒருதரம் இருதரம் நமஸ்கரித்தல், ஒருதரம் இருதரம் வலம்வருதல், சுவாமிக்கும் பலிபீடத்துக்கும் இடையே நமஸ்கரித்தல், அபிஷேககாலத்திலும் நிவேதன காலத்திலும் வணங்குதல், திருவிளக்கவியக்கண்டும் தூண்டாதொழிதல் முதலாயினவாம். இக்குற்றங்களை அறிந்து செய்தவர் நரகத்திலே வீழ்ந்து வருந்துவர்.

கலிங்கதேசத்திலே செங்கோல்செலுத்தி அரசாட்சி செய்த காலிங்க ராசனுடைய புத்திரனாகிய விராதன், மந்திரி புத்திரனாகிய சந்திரன், புரோகிதன் புத்திரனாகிய சுனந்தன், வாயிற் காவலாளன் புத்திரனாகிய சுகந்தன் என்னும் நால்வரும் தீர்த்தவாத்திரை செய்ய விரும்பினார்கள். விரும்பிய அவர்கள் தங்கள் தங்கள் பெற்றாரை வணங்கி, அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு முற்பிறப்பிற் செய்த வினைப்பகுதி செலுத்தச் சென்றார்கள். அந்நால்வரும் சுரேசுவரன் என்னும் தலத்தை அடைந்து, அங்கே எழுந்தருளியிருக்கும் சிவபிரானை வணங்கினார்கள். சூரியன் அஸ்தமித்தான். அவ்விரவில் அரசகுமாரன் சிவாலயத்தில் சித்திரை செய்தான்; அவன் தலைகோதி முடித்து மயிரை உதிர்த்தான். மந்திரிகுமாரன் சிவாசாரியருடைய மடத்தில் தாம்பூலத்தை மென்று எச்சிலு

மிழ்ந்து, அங்கே சயனித்தான். புரோகித குமாரன் நந்தன வனத்தில் எச்சிலுமிழ்ந்து, அங்கே துயின்றான், மற்றவன் தீருக்குளப்படியில் உறங்கினான்; அவன் திருக்குளத்திலுள் மூக்குநீர் சிந்தினான். இவர்கள் சிவபெருமானுடைய திருவுளம் வெறுக்கக் கூடிய செயல்களைச் செய்தமையால், பாவிசுளாய், தொடங்கிய யாத்திரையும் முற்றுப்பெறாது, சிரரோகம், கண்டமலை, மூக்கால் நீர்வடிதல் என்னும் நோய்களாற் பீடிக்கப்பட்டு இறந்து, நரகத்துன்பத்தை அடைந்தார்கள்.

௨௬. சிவாலயத் திருத்தொண்டுகள்.

சிவாலயத்தின் பொருட்டுச் செயற்பாலனவாகிய திருத்தொண்டுகள் திருவலகிடுதல், திருமெழுக்குச்சாத்துதல், திருநந்தனவனம் வைத்தல், பத்திரபுஷ்பம் எடுத்தல், திருமலைகட்டுதல், சுகந்த தூபமிடுதல், திருவிளக்கேற்றல், தேவாரம் திருவாசகம் முதலிய அருட்பாக்களை மனங்கசியப் பாடல், ஆனந்தக் கூத்தாடல், திருக்கோயிற் பிரகாரங்களிலும் திருவீதியிலுமுள்ள புல்லைச் செருக்குதல், சந்தனம் கர்ப்பூரம் முதலிய பூசைத்திரவியங்கொடுத்தல் என்பவைகளாம்.

திருநாவுக்கரசுநாயனார்.

திருத்தாண்டகம்.

கிலைபெறுமா நெண்ணுதியே நெஞ்சே நீவா
 நித்தலுமெம் பிரானுடைய கோயில் புக்குப்
 புலர்வதன்முன் னலகிட்டு மெழுக்கு மிட்டுப்
 பூமலை புனைந்தேத்திப் புகழ்ந்து பாடித்
 தலையாரக் கும்பிட்டுக் கூத்து மாடிச்
 சங்கரா சயபோற்றி போற்றி யென்றும்
 அலைபுணல்சேர் செஞ்சடையெம் மாதீ யென்று
 மாணரா வென்றென்றே யலறா நில்லே.

இத் திருத்தொண்டுகளாலே சிறப்புற்ற மெய்யடியார் பலருடைய சரித்திரம் திருத்தொண்டர்பெரியபுராணத்திலே காணலாம் திருமுனைப்பாடி நாட்டிலுள்ள திருவாமுனிலே வேளாளர் குலத்திலே புகழனார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் மனைவி

யார் மாதினியார் வயிற்றிலே திலகவதியார் என்னும் புத்திரியாரும் மருணிக்கியார் என்கின்ற புத்திரரும் பிறந்தார்கள். மருணிக்கியார் பல கலைகளையும் கற்று வருவாராயினார். திலகவதியாருக்குப் பன்னிரண்டு வயசு ஆனபொழுது, அரசனிடத்தில் சேனாதிபதித் தொழிலில் அமர்ந்திருப்பவராகிய கலிப்பகையார் தமக்கும் திலகவதியாருக்கும் மணம் பேசுவீத்தார். புகழனார்அதற்கு உடன்பட்டார். கலிப்பகையார் தாம் மணஞ்செய்யும்முன் அரசனேவலால் வடதேசத்தரசர்களை எதிர்த்து நெடுநாள் யுத்தஞ்செய்தார்.

இப்படி நடக்குங் காலத்திலே, புகழனார் தேகவியோகம் அடைந்தார். அவர் மனைவியாரும் அவருடனிறந்தார், திலகவதியாரும் மருணிக்கியாரும் பிதாமாதாக்களுக்குச் செய்யவேண்டிய அந்தியக் கிரியைகளைச் செய்து முடித்தார்கள். இங்கே இங்ஙனம் நடக்க, கலிப்பகையார் யுத்தகளத்தில் இறந்தார். இச்சமாசாரத்தைத் திலகவதியார் அறிந்து, நம்முடைய தந்தைதாயர்கள் என்னை அவருக்கே கொடுக்க நிச்சயித்திருந்தமையால் இவ்வயிற் அவருக்கே உரியது என்று இறக்கத் துணிந்தார். ஆயினும் தமது தம்பியாராகிய மருணிக்கியாரது வேண்டுகோளின்படி தமது கருத்தைத் தடுத்து, வேறு மணஞ்செய்யாது வீட்டிலே தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தார். மருணிக்கியார் சமணர்களுடைய போதனை வலிமையினாலே ஆருகதசமயமே முத்தியைக் கொடுக்குஞ் சமயம் என்று அதிற் பிரவேசித்தார். பிரவேசித்து, சமண குருமாருட் சிரேட்டராய் விளங்கினார். திலகவதியார் சிவபெருமானிடத்தில் பத்திமிகுந்து, திருவதிகைவீரட்டானத்தை அடைந்து, சிவனை வணங்கி, விபூதிருத்திராக்ஷத்தரித்து, தினந்தோறும் சூரியோதயத்துக்கு முன்னே திருக்கோயிலின் உள்ளும் புறமும் திருவலகிடுதல் சாணத்தினாலே மெழுகுதல், புஷ்பங்களைக் கொய்து வந்து திருமலைகள் தொடுத்தமைத்துச் சுவாமிக்குச் சாத்தக் கொடுத்தல் முதலாகிய சிவதொண்டுகளைச் செய்துவந்தார். செய்துவருங்காலத்திலே, திலகவதியார் தம்முடைய தம்பியாரை ஆருகதசமயத்தினின்றும் தூக்கிக் காப்பாற்றவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்துவந்தார். சிவபெருமான் சொப்பனத்திலே தோன்றி "தபோதனியே! நாம் அவனைச் சூலைநோயினால் வருத்தி ஆட்கொள்வோம்" என்று கூறி மறைந்தருளினார்.

சிவபெருமானுடைய திருவருளினாலே தருமசேனர் என்னும் ஆருகதநாமத்தையுடைய மருணிக்கியாரது வபிற்றிலே சூலைநோய் உண்டாகிக் குடரைக் குடைந்தது. சமணர் அந்தோயைத் தங்கள் மந்திர சாமர்த்தியத்தினாலே தணித்தும் தணியாமையைக் கண்டு கைவிட்டார்கள், திலகவதியாரே தமக்கு உதவிஎன்று துணிந்து தம் முடைய சமாசாரத்தை அவருக்கு அறிவிக்கும்படி ஒருவனை அனுப்பினார். அவன் தருமசேனருடைய சமாசாரங்களைக்கூற, திலகவதியார் “யான் அங்கு வரேன், இதை நமது தம்பிக்குக் கூறு” என்று சொல்லி அனுப்பினார். அவன் அதை அறிவிக்க, மருணிக்கியார் சோகித்து, சமணருடைய இடத்தைக் கடந்து இரவிலே ஒருவருங் காணாதபடி திலகவதியாருடையமடத்தையடந்துவணங்கி, “தாயே! சூலைநோயைத் தாங்கவாற்றாமையால் உம்மையே சரண் என்று அடைந்தேன். அடியேன் கரையேறும்வழியை அருளிச்செய்க” என்றார். திலகவதியார் “இது சிவபிரானது அருளே, தம்முடைய திருவடியை அடைந்தோருக்கு அருள்புரியும் பரமசிவனைப் பணிந்து, அவருக்குத் திருத்தொண்டுகளைச்செய்யும்” என்றுபணித்தருளினார். மருணிக்கியார் அதை ஏற்று நிற்க, தபோதனியார் திருவருளை நினைந்து திருநீற்றைத் திருவைத்தெழுத்தோதிக் கொடுத்தார். மருணிக்கியார் பணிந்து வாங்கி அளிந்துகொண்டார்.

திலகவதியார் திருப்பள்ளி எழுச்சிக் காலத்தில் திருவலகும் திருமெழுக்குந் தோண்டியு மெடுத்துக்கொண்டு தம்பியாரை அழைத்துக்கொண்டுபோனார். மருணிக்கியார் திருவதிகை வீரட்டானேசுரரைத் தொழுது வலங்கொண்டு, விழுத்து வணங்கிச் சூலைநோய் நீங்கும்பொருட்டுச் சிவபெருமான்மேல்,

கூற்றாயின வாறு விலக்ககிலீர்
கொடுமைபல செய்தன நான்றியேன்
ஏற்றயடிக்கே யிரவும் பகலும்
பிரியாது வணங்குவ னெப்பொழுதும்
தோற்றதென் வயிற்றி னகம்படியே
குடரோடு துடக்கி முடக்கியிட
ஆற்றேனடியே னதிகைக் கெடில
வீரட்டானத் துறையம் மாணே.

என்று தொடங்கும் திருப்பதிகத்தைப் பாடினார். உடனே சூலைநோய் நீங்கிற்று. அப்பொழுது மருணிக்கியார் சிவபிரானுடைய

கருணைக்கடலில் அமிழ்ந்தி, சரீரம் முழுவதும் உரோமாஞ்சங் கொள்ள, கண்கள் ஆனந்த நீர் சொரிய, நிலத்திலே விழுந்து புரண்டு அயர்ச்சி கொண்டார். இப்படி நடக்கும் வேளையில் “நீ ஞானமயமாகிய தேவாரப்பதிகத்தைப்பாடியமையால், உனக்குத் திருநாவுக்கரசு என்னும் பெயரே ஏழலகங்களிலும் வழங்குக” என்று சிவபெருமானுடைய திருவருளினாலே ஒரு அசரீரி ஆகாயத்திலே தோன்றியது. திருநாவுக்கரசுநாயனார் மனம் வாக்குக்காயம் என்னும் மூன்றினாலும் திருப்பணிசெய்பவிரும்பி, சிவசின்னந்தரித்துத்தியானமருஉணர்வும், துதிருபமாகிய தோத்திரமும், உழவாரத்திருப்பணிவிடையும் உடையவர் ஆயினார். திலகவதியார் சிவபெருமான் தமது தம்பியாரை ஆட்கொண்ட திறத்தைகினைத் தும்கிழந்து வணங்கினார். திலகவதியார் சிவபெருமானுடைய திருக்கோயிற்றிருத்தொண்டைச் செய்திருந்து மோஷ்டத்தை அடைந்தார்.

திருக்கடலூரில் அவதரித்த கலயர் என்பவர் அவ்வூரில் வீற்றிருக்கும் வீரட்டநாதருக்குக் குங்குலியத்தூபம் இட்டுவந்தார். இட்டுவருங் காலத்தில் திருவருளால் வறுமை உண்டாயிற்று. உண்டாகியும், தாம் செய்துவந்த திருத்தொண்டிலே தவறாதவராயிருந்தார். ஒருதினம் அவர்மனைவியார் பசியினால் வருந்தும் புத்திரர்களைப்பார்த்து இரங்கி, தம்முடைய தாலியைக் கணவர்கையிற் கொடுத்து நெல்லு வாங்கிக்கொண்டுவரும்படி கூறினார். அதை வாங்கி நெல்லுக்குச் சென்றவர், ஒருவன் குங்குலியப்பொதி கொண்டு எதிரேவரத் தாலியைக்கொடுத்து அப்பொதியை வாங்கிக்கொண்டு ஆலயத்திற்குச்சென்று அங்கே தூபமிட்டுக்கொண்டு இருந்தார். சிவபெருமான் அன்றிரவு அவரது வீடு முழுவதிலும் பொற்குவியலும் நெற்குவியலும் பிறகுவியலும் நிறையும்படி செய்தார். செய்து அம்மனைவியாருக்குக் கனவிலே கிருபைசெய்தார். உடனே அவர் விழித்துத் திருவமுது பாகஞ்செய்ய முயற்சித்தார். பின்னர், பெருமான் நாயனருடைய கனவிலே தோன்றி, “பக்தனே, நீ வீட்டுக்குச் சென்று பாலுஞ்சோறும் உண்டுபசியை ஒழி” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். நாயனார் வீட்டையடைந்து நிதிக்குவையைக் கண்டு, திருவருளைத் துதித்தார். மனைவியார் கணவரையுஞ் சிவனடியாரையுந் திருவமுது செய்வித்தார். குங்குலியக்கலயநாயனார் குங்குலியத் தூபமிடுதலாகிய திருப்பணியைச் செய்துகொண்டிருந்து சிவபதமடைந்தார்.

இச்சரித்திரத்தினாலே சிவாலயத்தொண்டின் மகிமை உணர்த்தப்பட்டது.

உள. திருவிளக்கிடுதல்.

ஆலயம் முதலிய சிவ சன்னிதானங்களிலும், பூசையிலும் யாகம் முதலியவற்றிலும் விளக்கிடுதல் மகாபுண்ணியமாகும். விளக்கிடுதல் சரியைத் தொழில்களுள் விசேடித்ததாகச் சொல்லப்பட்டது. தீபமேற்றுபவர்களும், தீபந் தாங்குபவர்களும், தீபத்துக்கு நெய் உதவுபவர்களும், பாபம் நீங்கி உண்மைஞான விளக்கம் அடைந்து சிவபெருமானுடைய திருவடியை அடைவார்கள். திருவிளக்கிடுதலாகிய சிவபுண்ணியத்தின் மகிமையை,

திருநாவுக்கரசு நாயனார்.

“பெரும்புலர் காலை மூழ்கிப் பித்தற்குப் பத்த ராகி யரும்பொடுமலர்கள் கொண்டாங்கார்வத்தையுள்ளேவைத்து விரும்பினல் விளக்குத் தூபம் விதியின லிடவல் லார்க்குக் கரும்பினிற் கட்டி பொல்வார் கடலூர்வீ ரட்ட னாரே.”

என்னுந் திருச்செய்யுளால் உணர்க.

மாவலி என்பான் முற்பிறப்பில் எவியாகப்பிறந்து, சிவாலயத்துள்ள விளக்கிலிடப்பட்ட திரியை அபுத்திபூர்வமாகத்தீண்டி ஓங்கியெரியச்செய்த காரணத்தாலன்றே புவனம் யாவையும் பொது அறப் புரக்கும் வாழ்வையும் ஈற்றில் முத்தியையும் அடைந்தான். இங்ஙனமாயின், புத்திபூர்வமாகத் திருவிளக்கிடுவார் அடையும் பலன் இவ்வளவினதென்று கூறுதே உணர்ந்துகொள்ளலாம். மெய்யன்புடன் திருவிளக்கேற்றியவர்களுடைய சரித்திரங்கள் பல உள. நமிநந்தி அடிகள் நாயனாருடைய சரித்திரத்தைக் காட்டுவாம்.

சோழநாட்டிலேயுள்ள ஏமப்பேறாரிலே, அந்தணர்குலத்தில் வீபூதியே மெய்ப்பொருள் என்று அறியுந்துணிபுடையவரும், சிவபெருமானது திருவடிகளை அல்லும்பகலும் வழிபடுதலே இன்பமாகவுடையவருமாகிய நமிநந்தி அடிகள் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் திருவாரூரை அடைந்து வன்மீகநாதரை வணங்கி வருவாராயினார். ஒருநாள் வன்மீகநாதரை வணங்கி எழுந்து பெருவாழ்வடைந்து, பாங்கிலுள்ள அரநெறியென்னும் ஆலயத்தை அடைந்

தார். அடைந்து காதலோடு வணங்கிப் பல திருத்தொண்டுகள் செய்து, எண்ணில்லாத தீபமேற்றுதற்கு விரும்பிய நாயனார், அப்பொழுது மாலைக்காலமாதலும் அப்பாற் செல்லிற் பொழுது செல்லும் என்று நினைத்துச் சமீபத்தில் ஒரு வீடிருந்தது கண்டு, அது சமணர் வீடென்று அறியாதுபோய்ச் “சிவாலயத்தில் விளக்கேற்று வதற்கு நெய் தாருங்கள்” என்று கேட்டார், அவர்கள் “கையிலே அக்கினி வைத்திருக்கும் நுங்கடவுளுக்கு விளக்கு மிகையாகும். இங்கே நெய் இல்லை; நீரை முகந்து எரியும்” என்று கூறினார்கள். நமிநந்தியடிகள் அதைக்கேட்டுப் பொறாக்கி, மனவருத்தத்துடன் சிவனது கோயிலை அடைந்து நமஸ்கரித்தார்.

அப்பொழுது “நமிநந்தியே! நீ உன் மனக்கவலையை நீக்குதி. சமீபத்திலிருக்கின்ற குளத்தில் நீரை முகந்துகொண்டுவந்து விளக்கேற்றுதி” என்றோர் அசரீரிவாக்கு எழுந்தது, அதுகேட்டு நமிநந்தியடிகள், சிந்தை தெளிந்து, திருவருளைத் துதித்து, குளத்தில் இறங்கி, சிவநாமத்தை உச்சரித்து, நீரை முகந்துகொண்டு கோயிலிலே வந்து, அகலிலே முறுகிய திரியில் அநீரை வார்த்து, விளக்கேற்றினார். அது சுடர்விட்டுரிந்தது. அதுபோக்கி அவ்வாலயம் நிறைய நாடறியும்படி நீரினாலே திருவிளக்கெரித்தார். திருவிளக்கு இரவிலே நின்று எரியும்படி, குறைகின்ற தகனிகளுக்கெல்லாம் நீர்வார்த்து. தமது வீட்டையடைந்து மறுநாட்காலையில் கோயிலுக்குவந்து, பல திருத்தொண்டுகளைப் பகலிற் செய்து இரவில் திருவிளக்கேற்றுவர். இத்தப்பிரகாரம் திருத்தொண்டுகளைச் செய்திருந்து சிவபெருமானுடைய திருவடிகளை அடைந்தனர்.

உஅ. சிவநின்மாலியம்.

சிவபெருமானுடைய திருமேனியில் தரிக்கப்பட்ட விபூதி, புஷ்பம், சந்தனம் முதலியவைகளும், அப்பெருமானுக்கு கிவேதிக்கப்பட்ட திருவமுது முதலியவைகளும் சிவநின்மாலியப் பொருள்களென்று சொல்லப்படும். இவைகளை அணிவதாலும் உட்கொள்ளுவதாலும் பாவம் தேய்ந்து முத்தியின்பங் கைகூடும். இத்த நின்மலப்பொருட்களை ஆசாரியராயினும், தீசை முதலியவற்றினால் உயர்ந்தோராயினும் கொடுக்கும்பொழுது அவரைவணங்கி, இரு

சரத்தாலும் டெற்றுக்கொண்டு மீண்டும் வணங்குதல் வேண்டும். சிவந்மாலியப்பொருள்களை ஒருகையிலே பெற்றுக்கொள்ளுதலும் ஆசனத்திருந்து பெற்றுக்கொள்ளுதலும், அவைகளை இகழ்தலும், காலினாலே மிதித்தலும், கடத்தலும், அசுத்தமான இடங்களிலே வைத்தலும் உய்தியில் குற்றங்களாகும். இக்குற்றங்களைச் செய்தோர் தண்டிக்கப்படுவர்.

துருவாசமுனிவர் காசியிலே ஒரு சிவலிங்கக் தாபித்துப் பூசை செய்தார். செய்யும்பொழுது சிவபிரானது திருமுடியினின்றும் ஒரு தாமரைப்பூ விழ, அதை இருகரங்களாலும் ஏந்தி, கண், சென்னி, மார்பு ஆகிய தானங்களிலே அணைத்து, விடைபெற்றுக்கொண்டு சுவர்க்கத்துக்குச் சென்றார். செல்லும்பொழுது இந்திரன் அவுணர்களைக் கொன்று வெற்றிமாலைசூடிச் சேனைக்கடல் சந்திக்க, வெள்ளையானையில் பவனிவந்தான். அப்பொழுது தேவர்கள் கையுறைகளைக்கொடுத்து வணங்கினார்கள். துருவாசமுனிவர் தம்முடைய கரத்திலிருந்த பூவைவிட்டார். மதியற்றவனாகிய இந்திரன் செல்வச்செருக்கினால் அப்புட்பத்தை ஒருகையினால் வாங்கி மதயானையின் மத்தகத்தின்மேல் வைத்தான். யானை தன்மேல் வைக்கப்பட்ட தாமரைப்பூவை விழுத்திக் காலினாலுழக்கிச் சென்றது.

துருவாசமுனிவர் அதுகண்டு கோபித்துப் பார்த்து, “மெய்யன்பர்கள் அருவருத்துத்தள்ளிய, எளிய செல்வத்தினாலாய் செருக்கையுடையவனே! நீ யாது காரியஞ்செய்தாய்? தேவர்கள் தரும் கையுறைகளையே பெரிதாக மதித்தாய்! முழுமுதற்கடவுளாகிய சிவபிரானது முடிமேற் சாத்தப்பட்ட பூவை வணங்காது வாங்கி, யானை மிதித்துச் சிந்த அதன்மேல் வைத்தாயே! விட்டுணுவினுடைய இறுமாப்பும், பிரமனுடைய இறுமாப்பும், உன் இறுமாப்பும் சிவபிரானைப்பூசித்த பேறென்று உணர்ந்திலையே! பேதையே! இச்சிவத்துரோகத்தினால் “உன்னுடைய தலையும்பாண்டியராசன் ஒருவனது வளையினாலே அறுக. இந்த வெள்ளையானை காட்டானையாகக் கடவது” என்று சபித்தார்.

தேவர்கள் நடுநடுங்கி, துருவாசமுனிவரை விழுந்து நமஸ்கரித்து, “சுவாய்! நமது அரசனும் யானையும் கொடும் பாவஞ்

செய்தமையினால் சபித்தீர்; "இச்சாபத்தை நீக்கியருளுங்" என்று பிரார்த்தித்தார்கள். துருவாசமுனிவர் திருவுளமிரங்கி, "சிவரின் மாலிய நிந்தனை பரிகாரத்தினாலே நீங்காது; இந்திரனுக்குத் தலையளவாக வந்தது முடியளவாகப் போகக்கடவது; வெள்ளை யானை காட்டு யானையாகி நூறு ஆண்டுகள் சென்றதற்குப் பின் முன்போலாகக்கடவது" என்று பிறிது சாபஞ்சொன்னார். துருவாசமுனிவர் சாபப்படி இந்திரன் உக்கிரபாண்டியனால் மருடபங்கம் அடைந்து அவமானமுற்றான்.

வெள்ளையானை சுவர்க்கநீங்கி, அறிவிழந்து காட்டுயானையாகி, நூறுவருடங்கழியக் கடம்பவனத்திற் புகுந்து, பொற்றாமரை வாஷியைக் கண்டது. உடனே மெய்யறிவு தோன்ற ஸ்ரானஞ்செய்து பழைய வடிவுபெற்று, பூசைசெய்து சுவர்க்கமடைந்து இனிது வாழ்ந்திருந்தது.

உசு சிவத்திரவியங்கவர்தல்.

சிவபெருமானை நிந்தித்தலும், குரு சங்கமங்களை நிந்தித்தலும் ஈசுரத் துரோகங்களாகிய அதிபாதகங்களாவதுபோல, சிவனுக்கும் குரு சங்கமங்களுக்கும் உரிய திரவியங்களை அபகரிப்பதும் ஈசுரத்துரோகமாகிய அதிபாதகமாம். ஈசுரத்துரோகம் எவ்வகைப்பட்டபிராயச்சித்தத்தாலும் தீராது.

சிவத்திரவியங்களைக் கவர்ந்தவர்களும், கவருதற்கு உடன்பட்டவர்களும், கவருதற்கு முயன்றவர்களும், அவரோடு நட்புக்கொள்ளுபவர்களும் நரகத்துன்பமடைந்து, அது அனுபவித்தபின் பூமியிலே மலக்கிருமி முதலியனவாகப் பிறந்திற்று, பின் மனிதப் பிறவி எடுத்து நோய்களினாலும் பசியினாலும் வருந்துவார்கள்.

விதாதா என்பவன் அங்கதேசத்திலிருந்து செங்கோல் செலுத்தி அரசாட்சி செய்துவந்தான். அவனுக்கு அசித்தன் என்பவன் மந்திரியாய் இருந்தான். விதாதா இராச்சிய பரிபாணஞ் செய்து வருங்காலத்திலே நாரதமுனிவர் அரசசபைக்குப் போனார். அரசன் அவரைக் கண்டு விரைந்து சென்று பூசித்துத் தனது சிங்காசனத்தின்மீது இருத்தி வணங்கினான். முனிவர் அரசனை நோக்கி மன்னனை! உன் பிதா சுவர்க்கலோகத்தில் இந்திரனது

சபையில் இருக்கின்றான். அவன், தான் மேலவர்களது சொற்படி தருமத்தைச் செய்து இந்திரபோகத்தைப் பெற்றதாகவும், நீயும் நல்ல தருமவழியாக நடந்து அரசாட்சிசெய்ய, தான் விரும்புவதாகவும் உனக்குச் சொல்லும்படி என்னிடத்திலே கூறினான். என்று சொல்லியருளினார். அதன்பின்னர், அரசனது பக்கலாக வருந்த அசித்தனை நோக்கி, “உன் பிதா நரகத்திலே மிகுந்த துன்பங்களை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கின்றான். யான் அவ்விடஞ் சென்று பொழுது உனக்குச்சொல்லும்படி மேல்வருமாறு கூறினான்.

“யான் அங்கதேசத்தில் ஒரு அரசனுக்கு மந்திரியாயிருந்தேன் பொருளாசை மிகுதியால் தருமத்தை வெறுத்துப் பெருந் தீரவியத்தைத் தேடிப் பாதுகாத்தேன். அப் பெரும் பாவத்தால் இந்த நரகத்திற் கிடந்து வருந்துகின்றேன். யான் சம்பாதித்த பொருள்களை என்விட்டுத் தூண்டியிற் புதைத்துவிட்டேன். அதை என்மகனுக்குச் சொல்லவில்லை. இவைகளைத் தேவரீர் அவனுக்குக் கூறி அத்திரவியத்தை எடுத்துத் தருமத்தைச்செய்து, என்னையும் நரகத்தினின்று மீட்கும்படி சொல்லவேண்டும்.”

இவ்வாறு அரசனும் மந்திரியும் தெரியும்படி கூறிய நாரத முனிவர் மீண்டார். அசித்தன் தனது வீடுசென்று தூணின் கீழ்த் தோண்டிப் புதையலை எடுத்துத் தருமங்களைச் செய்தான். புண்ணியங்களைச் செய்தமையால் அவன் தாதை நரகத்தினின்று நீக்கிச் சுவர்க்கத்தை அடைந்தான்.

ஒரு தினம் அரசனும் மந்திரியும் பிராமணர்களை வருவித்துத் தானஞ் செய்யத் தொடங்கினார்கள். தொடங்கிய அவர்கள் உண்ணப்படுவனவற்றைப் படைத்தார்கள். சிலருக்கு வாழைப்பழம் படைக்காமையின், அப்பிராமணர்கள் கறுத்து நோக்கி, “எங்களுக்கு மாத்திரம் வாழைப்பழம் அரிதாகி விட்டதா?” என்றார்கள். அரசன் அசித்தனை நோக்கி, “நூறு வாழைப்பழம் அழைத்தி” என்று கூறினான். அப்பொழுது ஒரு பிராமணன் “இதற்கு மேற்கே வீமேசுரம் என்னுஞ் சிவத்தலம் இருக்கின்றது. அவ்வாலயத்துக்குரிய வாழைச்சோலையில் பழுத்தகுலை இருக்கின்றது” என்று கூறினான். அசித்தன் என்பான் அங்கே நின்ற சிலரை நோக்கி, அதற்குத்தக்க விலையைக் கொடுத்து அனுப்பினான். அவ்வாலயத்

தில் உள்ளவர்கள் சிவத்திரவியங்களின் உயர்வை எடுத்துச் சொல்லி, “சிவபெருமானுடைய அபிடேகத்திற்கன்றி வேறொன்றற்குங் கொடுப்பதில்லை” என்றார்கள். ஏவலாளர்கள் திரும்பிவந்து அரசனுக்குக் கூறினார்கள். அசித்தன் அவர்களை நோக்கி, “விலையை அவர்களிடம்போட்டுவிட்டுத் தகுதியான நூறுவாழைப்பழங்கள் எடுத்துவாருங்கள்” என்று கோபத்தோடு சொல்லியனுப்பினான். மந்திரியனுடைய கட்டளைப்படி ஏவலர்கள் தோட்டத்தினுட்போய், பணத்தை எறிந்துவிட்டு, பெரியகுலையாக எடுத்துக் கொண்டுபோய்க் கொடுத்தார்கள். அரசனும் மந்திரியும் அப்பழங்களைப் பிராமணர்களுக்குப் பரிமாறித் தங்கள் எண்ணத்தை நிறைவேற்றினார்கள்.

அவ்வாலயத்திலுள்ள மெய்யன்பினராகிய மறையவர்கள் ஏவலாளர் வீசியபணத்தை எடுக்காது. அரசனுக்கு முறையிட்டார்கள். அரசன் அவர்கள் கூறியதைச் செவிசாத்தினான்.

அரசன் சிவத்திரவியங் கவர்தற்கு இணங்கியமையினால் அவன் பிதாவை நரகத்திற் செலுத்தினார்கள். அரசனுடைய நாட்டையும் மனைவியையும் சூறுநிலமன்னர் கைக்கொண்டார்கள். அசித்தன் என்பவனது கண்களையும் தோண்டி எறிந்தார்கள். அவன் இறந்து நரகத்தை அடைந்தான். அவன்செய்த புண்ணியத்தினால் சுவர்க்கத்தை அடைந்த பிதாவும் நரகத்தை அடைந்தான். வாழைப்பழத்தைத் தத்தாலல்லது உண்ணாமென்ற பிராமணர்களும், சிவனுக்குரிய அப்பழங்களைக் கொண்டு வந்தவர்களும், அத்தோட்டத்திலிருக்கிறதென்று அடையாளங் காட்டினவனும் ஆகிய இவர்கள் எல்லோரும் நரகத்தை அடைந்தார்கள். அரசன் கயரோகத்தினால் வருந்தி நரகத்தை அடைந்தான்.

சோமேசர் முதுமொழி வெண்பா.

நின்னபிடே கப்பழத்தை நீண்மறையோர்க் கீந்தவிறை
துன்னுகுடி யோடழிந்தான் சோமேசா—பன்னில்
நடுவின்றி நண்பொருள் வெஃகிற் குடிபொன்றிக்
குற்றமு மாங்கே தரும்.

10. குரு சங்கம வழிபாடு.

தீக்ஷைவைந்தவர், விதிகைகற்பிப்பவர், பதி பசு பாச உண்மைகளைப் போதிப்பவர், சமயாசாரக் கிரியைகளைச் செய்பவர் முதலியோர் குரு எனப்படுவர். நிருவாரணதீக்ஷிதர், விசேடதீக்ஷிதர், சமயதீக்ஷிதர் என்னும் முத்திறத்துச் சிவ பக்தர்கள் சங்கமம் எனப்படுவர். குருவையும் சிவனடியாரையும் மனிதனென்று பாவிப்பது, சிவனென நினைத்து மனம் வாக்குக் காயங்களினாலே வழிபடல்வேண்டும். குரு சங்கமங்களிடத்து அன்பு செய்யாது அவமானஞ்செய்து சிவனிடத்துப் பக்தியுள்ளவர் போல் ஒழுகுதல் வயிற்றை வளர்க்கும் காரணமாகவும், இடம்பங்க காரணமாகவுஞ் செய்யும் நட்ப்புமாத்திரையேயன்றி வேறில்லை.

சிவ பக்தியுடையவர்களுக்கு அச் சம்பந்தம் உள்ளவருடைய இணக்கம் சிவபக்தியை வளர்க்கும். அச் சம்பந்தம் இல்லாதவருடைய இணக்கம் சிவபக்தியைக் கெடுக்கும். குருவும் அடியாரும் தம் வீட்டுக்கு வரின் இன்சொற் சொல்லி ஆசனத்திலிருத்தி நமஸ்கரித்து, எழுந்து கும்பிட்டு விபூதியைவாங்கித் தரித்து, மீட்டும் நமஸ்கரித்து, அவர் "இரு" என்றபின் இருத்தல்வேண்டும்.

தாம் பிறரை வணங்கும்போது அவ்வணக்கம் சிவனுக்கென்று சிந்தித்தல் வேண்டும். தம்மைப் பிறர் வணங்கும்போது இவ்வணக்கம் நமக்கல்ல; நம்மிடத்து இருக்கும் சிவனுக்காம் என்று சிந்தித்தல் வேண்டும். மாணக்கர் தாம் குருவுக்கு எவ்வளவு பொருள் கொடுப்பினும் தம்மைக் குருவுக்கு அடிமையாக ஒப்புக் கொடுத்தலேயன்றி அப் பொருளைப் பிரதி உபகாரமாக நினைத்தல்கூடாது. தீக்ஷாகுருமுதலாயினோர் சிவபதடைந்த மாச நட்சத்திரத்திலாயினும் திதியிலாயினும் அவரைக் குறித்துக் குருபூசை செய்துவரல்வேண்டும்.

இன்னும் தமிழ்வேதத்தைத் திருவாய்மலர்ந்தருளிச் சமயஸ்தாபனஞ்செய்த திருஞானசம்பந்தமுர்த்திநாயனார் முதலிய சமயகுரவர் நால்வருக்கும், பெரியபுராணத்தைத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய சேக்கிழார் நாயனாருக்கும், மெய்கண்டதேவர் முதலிய சந்தானாசாரியர் நால்வருக்கும், திருக்குறளைத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருவள்ளுவ நாயனாருக்கும் இயன்றமட்டும் குருபூசை செய்

தல் அவசியமாம். குருபூசை செய்ய இயலாதவர் இயன்ற பொருள்களைக் கொடுத்துப் பூசையைத் தரிசித்தல்வேண்டும். அதுவும் இயலாதவர் கறி திருத்துதல் முதலிய தொண்டுகளைச் செய்தல்வேண்டும்.

குருவுக்கும் சிவனடியாருக்குச் செய்யத்தகாத குற்றங்கள்:—

கண்டவுடன் இருக்கைவிட்டெழாமை, அவர்எழும்பும்போது உடன்எழாமை, அவர் திருமுன்னே உயர்ந்த ஆசனத்தீ லிருத்தல் காலைநீட்டிக்கொண்டிருத்தல், போர்த்துக்கொண்டிருத்தல், அவர் தரும் பொருளை ஒருகையாலே வாங்குதல், அவர் கோபிக்கும்பொழுது தாமுங் கோபித்தல், அவருடைய ஆசனம் முதலியவற்றைத் தாம் உபயோகித்தல் முதலியவைகளாம்.

கிருத யுகத்திலே தேவராசனாகிய இந்திரன் தேவசபையில் அரம்பையர்களுடைய ஆடலையும் பாடலையும் கண்டும் கேட்டும் களிப்புறுவானாயினான். அப்பொழுது தேவகுருவாகிய வியாழபகவான் அங்கே வந்தனர். இந்திரன் அவர் வருதலைக் கண்டும் இருக்கைவிட்டெழுந்து வழிபடாதுவாளா இருந்தான். அதுகண்ட வியாழபகவான் அவ்விடத்துனின்று போயினார். இந்திரனுடைய செல்வம் சிறிதுசிறிதாகக் குன்றியது. இந்திரன் குருவை அவ்விடத்துந்தேடிக்காணாது, பிரமதேவரிடத்திற் சென்று, நிகழ்ந்ததை விண்ணப்பஞ்செய்தான். பிரமதேவர் குருநிந்தனையால் இந்திரனுக்கு மேல்நிகழ்வதனை அறிந்து, “நீ உனது குருவாகிய வியாழனைக் காணாமளவும், அவுணாகிய விசுவருபனை உனக்குக் குருவாக்கிக் கொள்ளுதி” என்றார். இந்திரன் விசுவருபனைக் குருவாக்கிக்கொண்டு, அவனை ஒரு யாகஞ்செய்யும்படி வேண்டினான். அவுணன் புறத்திலே தேவர்களுக்கு ஆக்கம் பெருகுக என்று கூறி, அகத்திலே அசுரர்க்கு உய்யுத்திறம் உண்டாகுக என்று செய்தான். இவ்வஞ்சனையை அறிந்த இந்திரன் தன் குலசாயுத்தினாலே விசுவருபனுடைய தலைகள் மூன்றையும் வெட்டினான். துவட்டா தன் குமாராகிய விசுவருபனை இந்திரன் கொன்றமையைக் கேள்வியுற்று, ஒரு யாகஞ்செய்து யாககுண்டத்தினின்று விருத்திரனைத் தோற்றுவித்து, இந்திரனைக் கொல்லும்படி ஏவினான். இந்திரன் அவனைத் தனது குலசத்தினாலே கொன்றான். உடனே பிரமகத்திதோஷம் இந்திரனைப் பிடித்துக் கொண்டது. இந்திரன் அச்சங்கொண்டு ஒருதடாகத்தில் விழுந்து

தாமரை நாளத்தில் ஒளித்துக்கொண்டான்.

அதன்பின்பு தேவர்கள் பிரகஸ்பதி பகவானை வணங்கி, தமக்கு அசசனில்லாத குறையை விண்ணப்பித்தார்கள். வியாழன் தடாகத்தில் ஒளித்துக்கொண்டிருந்த இந்திரனைக் கூவி வெளிப்பட்டு வந்த அவனை அழைத்துக்கொண்டு திரும்பினார். இந்திரன் “சுவாமி! இப்பழி நீங்குவது எங்ஙனம்?” என்றுன். வியாழன் “இப்பழி பூமியிலே தீரும்; அங்கே வா” என்றார், இந்திரன் குருவுடன் வந்து பல தலங்களை வணங்கி, கடம்பவனம் என்னும் பெயரையுடைய மதுரையை அடைந்தான். அவனைக் கொலைப்பழி விட்டு நீக்கியது. அங்கே சிவலிங்கத்தைக் கண்டு பூசித்து வணங்கினான். சிவபெருமான் தோன்றி, “சித்திரை மாதத்தில் வரும் சித்திரை நட்சத்திரத்தில் நம்மை வந்து பூசிப்பாயாக, உனக்கு முத்தியைத் தருவோம்” என்று மறைந்தருளினார். பின்குருவைப்பூசித்து, “அபராதம் பொறுத்தருளுக” என்றுவிண்ணப்பஞ்செய்து சுவர்க்கமடைந்து, அரசாட்சி செய்திருந்தான்.

நக. ந க் கீ ர ர்.

பொய்யடிமையில்லாப் புலவர்களாகிய நக்கீரர் முதலிய வித்துவான்களை உயிர்த்துணைவர்களாகக் கொண்டு ஒழுக்குகின்ற வங்கிய சூடாமணி என்னும் பாண்டியன், வசந்தகாலத்தில் ஒரு நாள் மேல்மானிகையில் தன் மனைவியோடிருந்தான். அப்பொழுது மந்தமாருதத்தோடு தன் மனைவியின் கூந்தல் வாசனைவீச, அப்பாண்டியன் தன் மனையாளது கூந்தலின் இயற்கை வாசனையாகும் என்று மதித்து, அதனைப் பிறருக்குப்புலப்படுத்தாது தன் மனதிற் பொருந்திய நுண்பொருள் விளங்கும்படி ஒரு செய்யுள் செய்யும் புலவன் இதைக்கொள்க என்று ஆயிரம்பொன் கிறைந்த ஒரு கீளியைச் சங்கமண்டபத்தின் முன்னே தூக்கினான். புலவர் யாவரும் தமக்குத் தோன்றியவாறு பாக்களைப் புனைந்து அரசன் முன்னர்சென்று சாற்றினார். அவைகளைத்தையும் பாண்டியன் வெறுத்ததினால் அவர்கள் வற்தே அகன்றார்கள். அப்பொற்கிளி அறுப்பவரின்றி இருந்தது. இருக்குங்காலத்தில் பஞ்சம்வந்தது.

சோமசுந்தரக்கடவுளை வழிபடும் ஆதிசைவராகிய தருமி என்பவர், தமக்குப் பொருள் வரவின் மையாற் கவலையுற்றுச் சோமசுந்தரக்கடவுளை அடைந்து அவருக்கதனை முறையிட்டார். கடவுள் அருள்சுரந்து, “அன்பனே! நீ வருந்தேல்; பாண்டியராசன் தன் கருத்தைவிளக்கி, ஒரு செய்யுள் செய்யும் புலவன் கைக்கொள்ளும்படி ஆயிரம்பொன்னை அமைத்தீதோர் கிளிநைச் சங்கமண்டபத்துக்குமுன்னே தூக்கியிருக்கிறான்; இப்பாடலை உரைத்து அதைப் பெற்றுக்கொள்ளுதி” என்று,

“கொங்குதேர் வாழ்க்கையஞ்சிறைத் துமபி
காமஞ் செப்பாது கண்டது மொழிமோ
பயிலியது கெழிஇய நட்பின் மயிலியற்
செறியெயிற் றரிவை கூந்தலி
னறியவு முளவோ நீயறியும் பூவே.”

என்னும் பாசுரத்தை அளித்தருளினார்.

அதனார் சந்தோஷப்பட்ட தருமியும் அவ்வரசனுக்கு அப்பாடலாகிய அமிர்தத்தைப் புகட்டினார். பாண்டியன் தான் கருதியபடி இருத்தலால் மகிழ்ந்து, “இப்பாடலைச் சங்கப் புலவர் முன்னிலையில் அரங்கேற்றுவீராக” என்றான். தருமி சபையில் அரங்கேற்ற, புலவர்கள் மகிழ்ந்தார்கள். நக்கீரர் கல்விச் செருக்கினால் “நீயுரைத்த பாட்டு பிழையுடைத்து” என்றார். அது கேட்ட தருமி துக்கமுடையராய் விரைந்துசென்று, ஆலவாயடிகளுக்கு முறையிட்டார். பரமசிவன் ஒரு புலவருக்குக் கொண்டு, சங்கப் புலவரிடத்துச் சென்று, “எமது செய்யுளுக்குக் குற்றங் கூறினவர் யாவர்” என்றார். நக்கீரர் யானே என்று தருக்கிக் கூறினார். சிவபெருமான் “குற்றம் யாது சொல்” என்றார். நக்கீரனார், “மகளிரது கூந்தலுக்கு நாற்றம் செயற்கையாயல்லாமல் இயற்கையாகவுள்ளதோ? ஆகையால் இக்கவி குற்றமுடைத்து” என்றார். பெருமான் “தேவ மகளிர் கூந்தலுக்கு மணம் இயற்கையாக உளதன்றோ? என்றார். நக்கீரர் “தெய்வமகளிர் கூந்தலும் நறுநாற்றத்தை இயற்கையாகவுடையதன்று” என்றார். சோமசுந்தரக் கடவுள் “நீ வழிபட்டேத்தும் காளத்தி நாதரது பாகத்தமர்ந்த ஞானப்பூங்கோதையினது கூந்தல் எத்தன்மையது” என்று வினாவினார். நக்கீரர் செருக்கினால் “அதுவுஞ் செயற்கை மணமுள்ளதே” என்று சாதித்தனர். அது

கண்டு பரமசிவன் தமது நெற்றிக்கண்ணையும் தீருச்சடையை யுங் காட்டியருளினார். நக்கீரர் “வடிவமுழுதுங் கண்களைக் காட்டினாலும், செய்யுள் பிழையுடையதே” என்றார். கடவுள் இயற்கைவாசனை வீசும் அம்பிகையினது கூந்தலைச் செயற்கைமண முடையதென்று இழித்துக் கூறினார்; ஆதலால் நீ குட்ட நோய டைந்து அலைக” என்றார். நக்கீரர் சாரம் நடுங்கி இரங்கி, “கருணைக்கடலாகிய எந்தையே! உண்மை ஞானமில்லாத அடி யென் செய்த குற்றத்தைப் பொறுத்துக்கொண்டு, திருவருள்புரிக” என்று விண்ணப்பஞ் செய்தனர். பெருமான் திருவுளமிரங்கி, “நீ கைலை காணில் இந்நோய் தீரும்” என்று பணித்து மறைந் தருளினார். தருமி பொற்கிளிபெற்று மகிழ்ந்தார்.

தமிழ்நாவுவர் கைலை செல்லவிரும்பி, மற்றைப் புலவர்களிடத்துப் பிரியாவிடை பெற்றுக்கொண்டு, பலதலங்கனையும், வணங்கி, இமயத்தையடைந்து, அங்கேயுள்ள பொய்கையொன்றில் நீராடி, அதன் கரையிலுள்ள ஆலவிருட்சத்தடியில் தியானஞ் செய்திருந்தார். அப்பொழுது ஒரு கிளையினின்றும் ஓர் இலையா னது பாதி நிலத்திலும் பாதி சலத்திலுமாக விழுந்தது. நிலத்தில் விழுந்த பாதி பறவையும், நீரில் விழுந்த பாதி மீனுமாகத் தம்முள் ஒன்றையொன்று இழுத்தன. நக்கீரர் அவ்வதிசயத்தைக்கண்டு தியானநிலை தவறினார். அற்றைப் பொழுதில் ஒரு பெரிய பூதம் நக்கீரரைத் தூக்கிக்கொண்டு சென்று, இவர்போல் திபானித்தினின்றும் வழுவிய தொழாயிரத்துத்தொண்ணூற்றொன்பதின்மருடன் மலைக்குகையினுள்ளே வைத்து நீராடச்சென்றது. அக்குகையிலுள்ள அவரெல்லாம் ஏக்கமுற்றுப் புலவரைநோக்கி “நீ இங்கே வருதலால் ஆபிரமென்னும் தொகையராயினோம்; இனி நாம் அப்பூதத்துக்கு இரையானோம்” என்று வருந்தாநின்றார்கள். நக்கீரர் அதைக்கேட்டு வருந்தாது சுப்பிரமணியக்கடவுளுக்கு இத்துன்பத்தைநீக்குதல்அரிதாமோ என்று நினைத்துத் திருமுருகாற்றுப்படை என்னும் பிரபந்தத்தைப் பாடிமுடித்து அக்கடவுளுடைய திருவடி மீது சாத்தினார். முருகக்கடவுள் மயில்வாகனாருடராய்எழுந்தருளி, நக்கீரரை அப்பூதம் உண்ணுங்காதலால் அணுகும்பொழுது ஒரு தண்டினால் அதனை அடித்துச் சங்கரித்து, நக்கீரரையும் மற்றையோரையுஞ் சிறைவிடுத்தருளினார்.

நக்கீரர் ஆறுமுகக்கடவுளை வணங்கி, “ஐயனே! அடியேனது செருக்கினால், திருவாலவாயில் எழுந்தருளியிருக்கும் எந்தை எனக்குக் குட்டனோயைத் தந்து, இது கைலை தரிசித்தாற்றீரும் என்ற ருள்செய்தார். அதலால் திருக்கைலாசத்தையுங் காட்டி எனது நோயை நீக்கியருளுக” என்று பிரார்த்தித்தார். முருகக்கடவுள் எமது பிதாவாகிய சிவபெருமான் இன்ன கைலை என்று சுட்டியுரையாமையால் தென்கையிலேயிலும் இப்பிணி நீங்கும்” என்று திருவள்ளங்கொண்டு, நக்கீரருக்கு ஒரு தடாகத்தைக்காட்டி “நீ இத்தடாகத்திலே மூழ்கின் திருக்கைலாசகிரியைக் காண்பாய்” என்றார். நக்கீரர் சுப்பிரமணியக்கடவுளைத் தொழுது தடாகத்தின் ஸ்தானஞ் செய்து தென்கைலை தோன்றப் பொன்முகவியாற்றில் எழுந்தார்.

நக்கீரர் உடனே விபாதிபகன்று, விழிகள் நீர் சொரியக் கைகள் சிரமேலே நாகலிங்கப் பெருமானையும் ஞானப்பூங்கோதை அம்மையாரையும் பணிந்து திருவைத்தெழுத்தை உச்சரித்து அன்புமயமாகிக் கைலைவேறு காளத்திவேறு என்னுஞ் சிந்தனையின்றி, கைலைபாதி காளத்திபாதி என்னும் வெண்பா அந்தாதியைப் பாடினார். சிவபெருமான் அவருக்கு அருள்செய்யுமாறு திருவள்ளங்கொண்டு, எதிரே தோன்றி, “அன்பனே உனக்குவேண்டியானவற்றைக்கூறுதி” என்றருள்செய்தார். நக்கீர தேவர் “அடியேனது உடற்பிணியைப் போக்கிய அருட்கூன்றே! அறிவைமுடும் ஆணவப்பிணியையும் நீக்கி, தேவரீரது திருவடிநிலில் இருத்தியருளுக” என்று விண்ணப்பித்தார். சிவபெருமான் மலபரிபாகமும் சத்திணிபாதமுமுற்ற நக்கீரரைத் தமது திருவடியில் இருத்தியருளினார்.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்.

திருத்தாண்டகம்.

மின்காட்டுங் கொடிமருங்கு லுமையாட் கென்றும்
 விருப்பவன்காண் பொருப்புவலிச் சிலைக்கை யோன்காண்
 நன்பாட்டுப் புலவனாய்ச் சங்க மேறி
 நற்கனகக் கிளிதருமிக் கருளி னோன்காண்
 பொன்காட்டக் கடிக்கொன்றை மருங்கே நின்று
 புனக்காந்தள் கைகாட்டக் கண்டு வண்டு
 தென்காட்டுஞ் செழும்புமவிற் றிருப்புத் தூசிற்
 றிருத்தளியான் காணவனென் சிந்தை யானே.

சுப்பிரமணியக்கடவுளும், ஓளவையாரும். ௭௯

௩௨. சுப்பிரமணியக்கடவுளும் ஓளவையாரும்.

சரசுவதியின் அம்சமாய்ப் பிறந்து, விநாயக்கடவுளைப் பூசித்து அக்கடவுளின் திருவருளைப்பெற்ற ஓளவையார், அரச சபையை வெறுத்து, கல்விச் செருக்கினால் அகங்காரமுற்றுக் கூட்டுமாரக்கமாக வந்தார். சுப்பிரமணியக்கடவுள் ஓளவையாரின் கல்விச் செருக்கை நீக்கவும், ஒரு கலாவியோதஞ் செய்ய வந் திருவுளங்கொண்டருளினார்.

ஓளவையார் வரும் வழியில் குமார்க்கடவுள் பசுக்களை மேய்க்கும் ஒரு இடைச் சிறுவராகி, கோல்பொருந்திய கையை யுடையவராய், நாவல்மரத்திலேறிப்பழம் தின்னுபவர்களைப் போல நடத்து மீன்றார். பசியினால் மிக வருந்திநின்ற ஓளவையார் சுப்பிரமணியக் கடவுளாகிய இடைச்சிறுவரை நோக்கி, “குமாரனே! பழத்தில் மிக்க விருப்பமுடையவனாக இருக்கின்றனை! என்பசிக் கீங்கச்சிலபழம் கொடுக்க” என்றார். “தாயே! சுடுபழம் தருவோமா? சுடாப்பழம் தருவோமா? எதுவென்று கூறுவாயானால் இப்பொழுதே கொடுப்போம்” என்றார்.

ஓளவையார் கேட்டுத் திகைத்து நாவற் பழங்களிற் சுடும் பழத்தை எங்கேயாவது கண்டதும் கேட்டதுமில்லை. சுடாத பழங்களே எங்கும் இருப்பதைக் கண்டும் கேட்டுமுள்ளோம். இதென்ன புதுமையென்று ஆலோசித்து, அதனை அறிவோமென்று, “பிள்ளையே! சுடுகனி தருக” என்று சொன்னார். குமாரசுவாமியாகிய பாலவடிவின் நன்றாய்க் கனிந்த சில பழங்களை மணலின் மீது எறிந்தார். அப்பழங்களை ஓளவையார் எடுத்துப் பசிக் கொடுமையினால் விரைந்து உண்பதற்கு விரும்பி பழங்களிலொட்டியிருந்த மண் போகுமாறு வாயால் ஊதினார். அதனைப் பார்த்த எம்பெருமான் கிழவியே! சுட்டதுபோலும்? சுட்டது போலும்? என்று திருக்கரங்களைத் தட்டிச் சிரித்தார். ஓளவையார் அதுகேட்டு மிகவும் நாணி, “அறிவான் முதிர்ந்து சமக்கு நிகராவார் ஒருவருமில்லென்று இறுமாந்தோமல்லவா? அகத்திய முனிவருடைய சிறியகையுள் பெருங்கடல் உழுந்தளவாச்சி ஆச மிக்கப்பட்டதே! சிற்றுளியாலே பெருமலை தகர்ந்து ஒளிதல்

கண்கண்ட விஷயமே. அறிவு யாரிடத்தடங்கிற்று. அறிவுக்கும் எல்லையுண்டோ? இதுநாள்வரையும் எவராலும் வெல்லப்படாமல் கூரிய மதிகொண்ட புலவர்களைப்பெல்லாம் வென்று சிறப்புற்று விளங்கினேன். இத்தினத்தில் ஒரு சிறுவன் வெள்கச்செய்தனனே இது என்னை” என்று துன்பசாகரத்தில் ஆழ்ந்தார்.

குமாரக்கடவுள் கண்டு “முதியாய்! நீ வருந்தலை” என்று தமது சுயவடிவத்தைக் காட்டி முன்னின்றார். ஓளவையார் பரவசமாய், பன்முறை ஆதித்துநின்றார். சுப்பிரமணியக்கடவுள் கிருபாநோக்கஞ்செய்து, “பண்டிதையே! உன்னுடன் கலாவிடுதலுஞ்செய்யவந்தோம். இனியது ஏது? என்று” வினாவியருளினார்.

ஓளவையார்.

“இனியது கேட்கிற் றவிநெடு வேலோய்!
இனிது இனிது வேகாந்த நினிது
வதனினு நினிது வாதியைத் தொழுத
லதனினு நினிது வறிவுள் ளோரைக்
கனவிஷ நனவினுங் காண்பது தானே”

என்று கூறினார்.

அதைக்கேட்ட கடவுள் “கலைக்கிழத்தியே! நன்று நன்று, இனியது கூறினே: கொடியனவற்றையும் இவ்வுலகத்தார் அறிந்தொழுகுமாறு தெரிவிப்பாய்.” என்று கட்டளை செய்தருளினார்.

அதற்கு விடையாக.

“கொடியது கேட்கி னொடியவெவ் வேலோய்
கொடிது கொடிது வறுமை கொடிது
வதனினுங் கொடிது விளமையில் வறுமை
யதனினுங் கொடிது வன்பிலாப் பேண்டி
ரதனினுங் கொடிதிக் கறையி
நின்புற வவன்கையி லுண்பது தானே.”

என்ற கவியை ஓளவையார் சொற்றனர். அதுகேட்ட முருகவேள் ஓளவையே! அரியவற்றுளெல்லாம் அரியது யாது”? என்று வினாவியருளினார்.

ஓளவையார்,

“அரியது கேட்கிள் வரிவடி வேலோய்!
அரியது மாறுட ராத லரிது
மாறுட ராநினுங் கூன்ருரு செவிடு
பேடு நீங்கிப் பிறத்த லரிது
பேடு நீங்கிப் பிறத்த காலையு

சுப்பிரமணியக்கடவுளும், ஓளவையாரும். அக

ஞானமுங் கல்வியு நயத்த லரிது
 ஞானமுங் கல்வியு நயத்த காலையுத்
 தானமுந் தவமுந் தாஞ்செய்த லரிது
 தானமுந் தவமுந் தாஞ்செய்வ ராயின்
 வானவர் நாடு வழிநிறந் திடுமே”

என்று உத்தரங் கூறினார். “பெரியவற்றுள்ளெல்லாம் பெரிது யாது” என்று குமாரக்கடவுள் கேட்டுநுளினார். ஓளவையார் அவ் ருடைய தீருவடிகளை வணங்கி, “எங்கள் தெய்வமே! தேவரீர் அறியாத தொன்றுண்டோ? எல்லாவறிவுமுடைய தேவரீர் நாயினுங் கடைப்பட்ட பேதையேனை வினவல், பிதாமாதாக்கள் தமது சிறுவர்களது வாயினின்றுண்டாகும் குதலை வார்த்தையைக் கேட்டுச் சந்தோஷமுறுதல் போன்றது” என்று கூறுவாராயினார்.

“பெரியது கேட்கி னெரிதவற் றேலோய்!
 பெரிது பெரிது புவனம் பெரிது
 புவனமோ நான்முகன் படைப்பு
 நான்முகன் கரியமா லுத்தி வந்தோள்
 கரியமாலோ வலைகடற் றுயின்றோ
 வலைகடல் குறுமுனி யங்கையி லடக்கங்
 குறுமுனி யோகல சத்திற்பிறந்தோள்
 கலசமோ புனியிற் சிறுமன்
 புனியோ வரவினுக் கொருதலைப் பார
 மரவோ வுமையவள் சிறுவிரன் மோதிர
 முமையோ விறைவர் பாகத் தொடுக்க
 மிறைவரோ தொண்ட குள்ளத் தொடுக்கந்
 தொண்டர்தம் பெருமையைச் சொல்லும் பெரிதே”

என்று கூறிய உத்தரத்தைக் குமாரக்கடவுள் கேட்டு மகிழ்ந்து ‘பண்டிதாய்! உனது விடைகளைக் கேட்டுச் சந்தோஷமுற்றேரும்; பசி, பிணி, நரை, திரை முதலியன இல்லாதபடி நெடுங்காலம் வாழ நினைப்பையேயாகில், சேரநாட்டிலே பெருமலையின் முழையிடத்தே கருநெல்லியிலே அமிர்தம் பேர்ன்ற இனிய பழமொன் றிருக்கின்றது. அரசனாகிய அநிகமான் நெடுமான் வஞ்சியைப் பாடிக் கேட்பாயானால் தருவான். அந்த உண்டு நன்றாகவாழ்குதி”

என்று கிருபைசெய்து மறைந்தருளினார். அத்திருவாக்கின்படியே ளளவையார் கொங்கநாட்டில் கருவூரை அடைந்து, அங்கே அரசாட்சி செய்திருந்த அதிகமாடுமொன் வஞ்சியைப்பாடி, நெல்விக் கனியுண்டு நெடுநாள் வாழ்ந்திருந்தனர்.

௩௩. முசுகுந்தச்சக்கரவர்த்தி.

முன்னொருநாளிலே திருக்கைலாசமலையிலுள்ள சோலையில் உமாமகேசுவரர் வீற்றிருக்கும்பொழுது, ஒரு முசுவானது அவர் இருவர்மீது வில்வபத்திரங்களைப் பறித்துச் சொரிந்துகொண்டிருந்தது. சிவபெருமான் திருவுளமிரங்கி அதற்கு மெய்ஞ்ஞானத்தைக் கொடுத்தருளினார். ஞானமுதிக்கப்பெற்ற முசு பார்வதீபரமேசுவரர்களை அன்போடு வணங்கி, “அடியேன் செய்த பிழையைப் பொறுத்தருளுக” என்று அருள் புரிந்தார். முசு அத்திருவாக்கைக் கேட்டுத் துன்பமடைந்து, “அடியேன் உங்களைத் தரிசித்து அழியாப் பெருஞ் செல்வத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருத்தலை விட்டு, அழியுஞ் செல்வ வலையில் அகப்படுவேனுமென் எங்ஙனம் உய்வேன்?” என்றது. சிவபெருமான்கேட்டு, “முசுவே! நீ பூமியை அரசாண்டிருந்து பின்னர் நம்மிடத்துவருதி” என்று கூறியருளினார். அப்பொழுது அம் முசுக்கலை, “எம்பெருமானே! இம் முசுவின் முகத்தோடு பிறக்கும்வண்ணம் அருள்புரிக” என்று கூறிற்று. சிவபெருமான் அவ்வரத்தை அதற்குக் கொடுத்தருளினார். முசுக்கலை, பூமியில்வந்து அரிச்சந்திரமஹாராசனுக்கு ஒரு வழித்தோன்றலாய், முகம் முசு; மற்ற அவயவங்களெல்லாம் பேரழகுடையதாகிப் பிறந்து, முசுகுந்தன் என்னும் நாமத்தைப் பொருத்தியிருந்தது. இவ்வாறு பிறந்த முசுகுந்தன் சோழநாட்டிலுள்ள கருவூரிலிருந்துகொண்டு, செங்கோல்செலுத்தி வருவானாயினான்.

அம் முசுகுந்தச்சக்கரவர்த்தி ஒருநாள் தனது குலகுருவாகிய வசிட்டுமுனிவரிடத்திற் போய் அவருடைய பாதங்களை வணங்கி, “சுவாமீ! சுப்பிரமணியக்கடவுளுடைய விரதங்களை யெல்லாம் கூறி

யருளுக" என்று கேட்டான். வசிட்டமுனிவர் சக்கிரவாரவிரதம், கார்த்திகைவிரதம், கந்தஷஷ்டிவிரதம் ஆகிய சுப்பிரமணிய விரதங்களை அநுட்டிக்கும் முறையையும் அநுட்டித்தோர் பெற்ற பேறுகளையும் அவன் அறியும்படி விரிவாக உபதேசித்தருளினார். அரசன் இருஷியிடம் உத்தரவுபெற்று அளவில்லாத காலம் முருகக்கடவுளைத் தியானித்து அவ்விரதங்களை அநுட்டித்தான். முருகக்கடவுள் வீரவாகு முதலிய வீரர்களும் பூதர்களுக்குமுத்தோன்றி அருளினார். முசுகுந்தன் முருகக்கடவுளை வணங்கி, "அடியேன் பூமியை ஆளும்படி வீரவாகு முதலிய வீரர்களைத் துணைவர்களாகத் தந்தருளுக" என்று பிரார்த்தித்தான். சுப்பிரமணியக்கடவுள் அவ்வாறே கொடுத்து அருள் புரிந்து மறைந்தனர். முசுகுந்தன் வீரவாகு முதலியோருக்குப் பல வரிசைகளை உதவிச் சேனைத்தலைவர்களாக்கினான். அக்காலத்தில் தேவ அரம்பையர்கள் பூவுலக அரசர்கள்மாட்டு வளர்ந்தார்கள். முசுகுந்தன் வீரவாகு முதலியோருக்கு அவர்களை மணஞ் செய்வித்தான் வீரவாகு புட்பகந்தி என்னும் கன்னிகையை மணந்து சித்திரவல்லி என்னும் பெண்ணைப் பெற்று அரசனுக்கு மணஞ் செய்துகொடுத்தார். பின்னும் அனகன் சனகன் என்பவரைப் பெற்றார். மற்றைய வீரரும் பல பிள்ளைகளைப் பெற்றார்கள். வீரவாகு முதலியோர் மற்றை அரசர்களை வென்று, முசுகுந்தனுக்குக் கீர்த்தியை நிறுவினார்கள். முசுகுந்தன் சித்திரவல்லியைச் சேர்ந்து அங்கிவன்மனைப் பெற்று மகிழ்ந்தான்.

முசுகுந்தன் அரசாட்சி செய்துவருங் காலத்திலே, வலன் என்பான் இந்திரனை எதிர்த்துயுத்தஞ்செய்தான். இந்திரன் அவனை வெல்லமாட்டாது முசுகுந்தச் சக்கரவர்த்தியை அழைத்தான். அவன் வீரர்களோடுவந்து தேவசேனாதிபதியாந் தலைமையைத் தாங்கி, அவுண சேனைகளை அழித்தான். அவுணசேனைகள் அழிதலும் இந்திரன் வலனைக் கொன்று வெற்றிபெற்று, முசுகுந்தனை அழைத்துத் தனது கோயிலில் இருத்தி உபசாரங்களைச் சொல்லி, அதன்பின்னர் விட்டுனுவினாலே பூசிக்கப்பட்ட தியாகராசமுர்த்தியைப் பூசித்தான். முசுகுந்தன் அவரைக்கண்டு, "திருக்கைலாச மலையில் இருந்த கோலத்தைத் தரிசித்து, பெருமகிழ்ச்சியடைந்த

யான் இப்பொழுது மானிடப்பிறவியால் மயங்கினேனே" என்று கூறி அவரை நோக்கித் துதிப்பானாயினான்:—

“ஏகனே போற்றி யார்ச்கு மீசனே போற்றி யம்மை
பாகனே போற்றி மேலாம் பரஞ்சுடருருவே போற்றி
மேகமார் கனனே போற்றி விடைமிசை வருவாய்போற்றி
மோகமார் தக்கன் வேள்வி முடித்திடு முதல்வா போற்றி”

முசுகுந்தன் துதிப்ப, சிவபெருமான் கிருபைசெய்து, “நீ எம்மைப் பூமியிற் கொண்டுபோய்ப்பூசிக்குதி” என்றாள்புரிந்தார். முசுகுந்தன் ஆச்சரியமடைந்தான். இந்திரன் பூசைமுடித்து, முசுகுந்தனுக்கு ஆபரணதிகளைக்கொடுத்து, “இன்னும் உனக்கு வேண்டியதைச் சொல்லுதி” என்றுள். முசுகுந்தன் “நீ பூசைசெய்கின்ற கடவுளை எனக்குக் கொடுக்குதி” என்றுள். இந்திரன், அரசனே! இம்மூர்த்தியை விட்டுணுவே எனக்குத்தந்தார். அவர் சம்மதம் உண்டாயின் தருவேன்” என்றுள். முசுகுந்தன் விட்டுணுவினுடைய சம்மதம் பெற்று அதைத் தேவராசனுக்கு அறிவித்தான். புரந்தரன் வருந்தி ஒரு உபாயத்தை நினைத்துத் தேவத்தச்சனைக் கொண்டு தான் வைத்துப் பூசிக்கும் சோமாஸ்கந்தமூர்த்திபோன்ற ஆறு திருவடிவங்களைச் செய்வித்து, ஒவ்வொன்றாக முசுகுந்தனுடைய கையிற் கொடுக்க அவன் வாங்கிச் சிவன் அருளாமையால் ஆறு தரமும் “இவர் அவரன்று” என்று கூறினான். இந்திரன் விட்டுணு பூசித்த மூர்த்தியைக் காட்டினான். அப்பொழுது சிவபெருமான் “அன்பனே! உன்னிடம் வந்தோம்” என்றாள் செய்தார். முசுகுந்தன் மகிழ்ந்து “இவரைத் தருக” என்று வாங்கினான். வாங்கி இந்திரனிடம் விடைபெற்று விட்டுணு பூசித்த சோமாஸ்கந்தரைத் திருவாரூரில் பிரதிட்டைசெய்து, மற்றை ஆறு மூர்த்திகளையும் திருநாகைக்காரோணம், திருள்ளாறு, திருக்காரூயல், திருக்கோளரி யூர், திருவான்மியூர், திருமறைக்காடு என்னுந் தலங்களில் ஒருநாளில் தாபித்துச் சிரத்தையோடு பூசை செய்வித்து, திருவாரூர்த்தியாக ராசருக்கும் மற்றைத்தலங்களில் உள்ள மூர்த்திகளுக்கும் மகோற்சவம் நடத்தினான். நடத்திய முசுகுந்தன் திருவருள் வழிந்து செங்கோல் நடாத்தி அங்கிவன்மனுக்கு முடிசூட்டித் திருக்கைலாசமலையை அடைந்தான். வீரவாகு முதலியோரும் தம் புதல்வருக்குத் தங்கள் விசைகளைக் கொடுத்து, தவந் செய்துகந்த கிரியை அடைந்தார்கள்.

முக்குந்தன் முருகக்கடவுளுடைய விரதங்களை அனுட்டித்தே இத்துணைப் பெருமைகளை அடைந்தான். ஆதலால் கந்தசுவாயி யுடைய விரதங்களை முறைப்படி அனுட்டித்தவர் நினைத்த வரங்க ளைப்பெறுவர்,

௩௪. கரிக்குருவி உபதேசம்பெற்றது.

சுகுண பாண்டியன் என்பவன் அரசாட்சி செய்துவரும் காலத்திலே, ஒருவன் முற்பிறவியிலே மிகுந்த தருமத்தையே செய்து சிறிது பாவமுஞ் செய்த காரணத்தினால் கரிக்குரிவியாகப் பிறந்தான். அக்கரிக்குருவி இரத்தஞ்சோருந் தலையையுடையதாய், பறவைகளுக்கெல்லாம் எளியதாகி, வனத்துட்சென்று ஒரு மரத் தில் இருந்தது. இருக்குமெல்லையில் அகமும் புறமும் தூயவரும் தீர்த்தயாத்திரைக்காகப் புறப்பட்டவருமாகிய ஒருவர் அடியார்கள் சிலரை நோக்கி, மதுரைத் தலத்தினதும், பொற்றாமரைத் தீர்த்தத் தினதும், சோமசுந்தரமூர்த்தியினதும் பெருமைகளைக் கூறினார். அதைக் கொம்பரிவிருந்த கரிக்குருவி கேட்டு, ஞானம்பெற்று, இப்பிறவியை ஒழிப்பதற்கு, முனிவர் கூறியதே உறுதியென்று துணிவு கொண்டு எழுந்து மதுரையை அடைந்தது. அடைந்த கரிக்குருவி பொற்றாமரை வாடியில் ஸ்நானஞ்செய்து சோமசுந்தரக் கடவுளை வலம்வந்து மனதினற்றொழுது இருந்தது. இங்ஙனமாக மூன்று தினங்கள் கழிந்தன.

மீனாட்சியம்மையார் சோமசுந்தரக்கடவுளை நோக்கி, “தலை வரே, இக்கரிக்குருவி செய்யுஞ் செய்கை என்னை?” என்று வினா வினார். சிவபெருமான் அதனுடைய செய்கைகளெல்லாவற்றையுந் திருவாய்மலர்ந்தருளி, பக்தியையும் ஔயமத்தையும் மேற்கொண்ட பறவையீது கிருபானோக்கம் வைத்து மந்திரோபதேசஞ் செய்தரு ளினார். குருவி சிவபெருமான் உபதேசித்த மந்திரத்தைக் கேட்டுச் சிற்றுணர்ச்சி நீங்கி, “முற்பிறப்பிற் சிவதருமத்தைச் செய்தமை யால் இப்பிறப்பில் இம்மந்திரத்தை உபதேசம் செய்தருளுவீர்: இது வருபிறப்பில் நல்லநெறிக்கேதுவாதலால் மும்மையிலும் வலி யுடையோனாயினேன்” என்று துதித்து, “என்னுடைய மரபுக்கெல்

லாம் வலியான்என்னும் பெயர் வழங்கவேண்டும்” என்று ஸிரார்த் தீத்தது. சிவபெருமான் “அங்ஙனமே ஆகுக” என்று கிருபைசெய்தருளினார். கரிக்குருவி சிவபெருமான் உபதேசித்தருளிய மந்தி நத்தைப் பயின்று முத்தியடைந்தது.

௧௫. விட்டுணு.

விட்டுணு சிவபெருமானுடைய அடியவருள் விசேடமுடைய வராய் தேவர்களுக்கெல்லாந் தலைவராயுள்ளவர். இவர் கரிய நிறமும், ஒரு தலையும், இரண்டு கண்களும், நான்கு கரங்களும், இரண்டு பாதுகளுமுடையவர். துளசிமாலையையும், சங்கு, சக்கரம், தண்டு. வில், வாள் என்னும் பஞ்சாயுதங்களையும் தரித்திருப்பார். கருடனை வாகனமாகவும், இலக்குமியைச் சத்தியாகவும் உள்ளவர். விட்டுணு சிவபெருமானுடைய திருவருளாலே, திதி கிருத்தியத்தைச் செய்கின்றார்.

தேவர்களும் அசுரர்களும் பல வர்ஷங்களாகக் கொடும் போர் செய்தபொழுது, தேவர்கள் வலியழித்தலும் விட்டுணு அசுரரோடு எதிர்த்தார். அவணர்கள் பயந்து, ஓடிப் பிருகுமுனி வருடைய மனைவியும், இலக்குமியினுடைய தாயுமாகிய கியாதியி விடத்தில் அடைக்கலம் புகுந்தார்கள். விட்டுணு கோபம் மிகுந்து ஆச்சிரம வாய்தலில் நின்ற மாமியைக்கொண்டு, அவணரைச் சங்கரித்துச்சென்றனர். பிருகு மனைவி இறந்துகிடப்பது கண்டு “இதைச்செய்த விட்டுணு அளவற்ற பிறவிகளை எடுத்து வருந்தக் கடவன்” என்று சபித்தனர். விட்டுணு காஞ்சியிற் சிவபெருமானைப் பூசித்தார். அப்பொழுது சிவபெருமான் எழுந்தருள, விட்டுணு வணங்கி, “பிருகுமுனிவரிட சாபத்தை நீக்கியருளுக, என்று விண்ணப்பித்தனர், சிவபெருமான் “விட்டுணுவே! கேள், நமது அடியார்கள் அருளிற் கூறிலும், வெகுண்டு கூறிலும், அவை”

அவ்வப்பயனைப் பயந்தே விடுவதல்லது பழுதுரு; நீ நம்மை வழிபடும்பேற்றினால் பூமியில் பத்துப்பிறப்புக்களுண்டாம்; அப்பத்துப் பிறப்பும் உலகத்துக்கு உபகாரமாகும்" என்று கூறி மறைந்தருளினார்.

சிவபெருமான் அருளியபிரகாரம் விட்டுணு கொண்டபத்துப் பிறப்புகள்: மற்சம், கூர்மம், வராகம், நரசிங்கம், வாமனர், பரசுராமர், பலராமர், தசரதராமர், கிருஷ்ணர், சுற்கி என்பவைகளாம். சோமுகன் என்னும் அசுரத்தலைவன் வேதங்களைக் கவர்ந்து கொண்டுசென்று சமுத்திரத்தில் ஒழித்தான். அப்பொழுது விட்டுணு மற்சவடிவேற்றுச் சோமுகளைப் பின்னொடர்ந்து சென்று அவனுயிரையொழித்து, வேதங்களைப் பிரமாவிடம் கொடுத்தார். அதனாலே விட்டுணு கருவங்கொண்டு, உயிர்களை வருத்தினார். சிவபெருமான் மீனினைது கண்ணைப்பறித்து, அவரது கருவத்தை யடக்கி, அவரது வேண்டுகோளின்படி அதனைச்சாத்தியருளினார்.

தேவரும் அசுரரும் கூடி அமிர்தம்எடுத்து உண்ணும்பொருட்டுப் பாற்கடலைக் கடைந்தார்கள். அவர்கள்கொண்ட மந்தரமலையாகிய மத்து, சமுத்திரத்திலமிழ்ந்தாமற் தாங்கும்பொருட்டு விட்டுணு கூர்மாவதாரங் கொண்டார். அவ்வவதாரத்தில் விட்டுணு கருவங் கொண்டமையால் சிவபெருமான் ஆமையின் ஓட்டைப்பிடுங்கித் தரித்தருளினார். முன்னோர்காலத்தில் இரணியாக்கன் எனும் அசுரன் பூமியைக்கவர்ந்து பிலத்துட் சென்றான். திருமால் பன்றி வடிவங்கொண்டு, இரணியாக்கனைக் கொன்று பூமியை முன்போலப் பதித்தருளினார். அதனாலேதிருமால் அகங்காரங் கொண்டார். சிவபெருமான் அப்பன்றியினது கொம்பை பிடுங்கித் தரித்து, விட்டுணுவின் அகங்காரத்தை நீக்கியருளினார். விட்டுணு இரணியன் என்னும் அசுரனைக் கொல்லும்பொருட்டு நரசிங்காவதாரங் கொண்டனர். பின் அகந்தைகொள்ளச் சிவபெருமான் நரசிங்கத்தோலை உரித்துப் போர்த்துக் கிருபைசெய்தருளினார். திருமால் மாவலி என்னும் அசுரனை அடக்கும்பொருட்டு வாமனாவதாரங் கொண்டனர். சிவபெருமான் தருக்குற்ற வாமனரது முதுகெலும்பைப்பிடுங்கி அவரது கருவத்தை அடக்கி அருள் செய்தார். திருமால் இவ்வைந்து அவதாரங்களையும் கொண்டபொழுது அவ்வத்தொழிலை முடித்தபின்னர் கருவங்கொள்ளச் சிவபெ

ருமான் அக்கர்வத்தை அடக்கினமையால் இந்த ஐந்து அவதாரங்களும் நிக்கிரக அவதாரம் என்பன.

பூமியிலுள்ள மனுடர்களை நீதிதவருமல் இரட்சிக்கும் பொருட்டுப் பரசுராம அஷ்டாரம், பலராம அவதாரங்களைச் கொண்டனர். இலங்கையிலிருந்து அரசாட்சி செய்தவனாகிய இராவணனை வதைக்கும் பொருட்டு, தசரதனிடத்தில் இராமர் என்னும் பெயரோடு அவதரித்தனர். பாரதயுத்தம் நடத்திப் பூமி பாரந்தீர்க்கும் பொருட்டுச் கிருஷ்ணராக அவதரித்தார். இன்னும் யுகம்முடிவில் உலகத்தை அழிக்கும்பொருட்டுக் கற்கி அவதாரமும் எடுப்பர். விட்டுணு மற்றைய நான்கு அவதாரங்களையும் கொண்டபொழுது அகங்காரஞ் சிறிதுமில்லாமல் சிவபெருமானையே பரம்பொருள் என்று பூசைசெய்து வணங்கி அப்பெருமானுடைய திருவடிகளைப் பெற்றனர். ஆகலினால் இந்த நான்கு அவதாரங்களும் கற்கி அவதாரமும் அநுக்கிரக அவதாரங்கள் என்று சொல்லப்படும். இவர் உலகத்தை இரட்சிக்கும்பொருட்டு இன்னும் எடுத்த அவதாரங்கள் பல.

விட்டுணுமூர்த்தி ததீசிமுனிவரை எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்து தமது சக்கராயுதத்தை அம் முனிவர்மீது செலுத்தினர். அச்சக்கரம் முனிவரது வச்சிரதேகத்திற் பட்டு நுதிமடிந்து அழிந்தது. விட்டுணு, சலந்தரனைச் சங்கரித்த சுதர்சனம் என்னும் சக்கரத்தைச் சிவபெருமானிடத்துப் பெறவெண்ணி, காஞ்சீபுரத்தை அடைந்து சிவவங்கப்பிரதிஷ்டை செய்து, நாளொன்றுக்கு ஆயிரம் தாமரை மலர்களாற் சிவார்ச்சனை செய்திருந்தனர். சிவபெருமான் விட்டுணுவினுடைய பக்திமுதிர்ச்சியை ஆன்மாக்களுக்கு அறிவிக்குங் காரணமாக, ஒரு பூகவ மறைத்தருளினார். ஒரு மலர்குறைந்தமையால் விட்டுணு தமது ஒரு கண்ணையிடந்து, தாமரை மலராகப் பாவித்து அருச்சித்துச் சிவபூசையின் குறையை முடித்தனா சிவபெருமான் இடபவாகனத்தில் தேவியாருடன் தோன்றியருளி, சக்கரத்தையும் கண்ணையும் கொடுத்து மறைந்தனர். விட்டுணு நமஸ்கரித்துச் சக்கரத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு, வைகுண்டத்தை அடைந்து நீங்காத பக்தியுடனிருந்தார்.

சிவனடியாராகிய விட்டுணுவை இகழுதல் பாவமாகும். அவரைச் சிவனோடுசம்ப்படுத்திக் கூறுபவர்களும், சிவனுக்கு மிக் கவர் என்று கூறுபவர்களும் துன்பமடைவார்கள்.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்.

பழம்பஞ்சரம்.

தடமல ராயிரங்கள் குறைவொன்ற தாக
நிறைவென்று தன்க ணதனால்
உடன்வழி பாடுசெய்த திருமலை யெந்தை
பெருமா னுகந்து மிகவும்
கடரடி யான்முயன்று சுழல்வித் தாக்க
னிதயம் பிளந்த கொடுமை
யடல்வலி யாழியாழி யவனுக் களித்த
வவனா நமக்கொர் சரணே.

நகர. சண்டேசுர நாயனார்.

சோழநாட்டிலுள்ள திருச்சேய்ஞலூர் என்னுந் திருப்பதீ யிலே பிராமணவருணத்தில எச்சதத்தன் என்பவன் ஒருவன் இருந்தான். அவனுக்கு அவன் மனைவியாகிய பவித்திரையிடத்து விசாரசருமர் என்பவர் திருவவதாரஞ்செய்தார். அவருக்கு ஐந்து வயசிலே வேதம் ஆகமம்முதலிய சாஸ்திரங்களைக் கற்பிப்பாரின் றித் தாமே அறியும் உணர்வு உண்டாயது. தந்தை தாயர் அவ ருக்கு ஏழுவயசிலே உபநயனம் செய்வித்தார்கள். ஆசாரியர்கள் வேதம் முதலியவற்றைத் தாம் ஒதுவித்தறகு முன்னரே, அவ்விசார சருமருக்குத் தாமே அறிந்துகொள்ளும்படி பொருந்தியிருக்கும் அறவைநோக்கி வியப்படைந்தார்கள். நடம்புரியுஞ்சிவனே நம்மை அடிமையாகவுடையார் என்னும் திடசித்தமுடையராய் விசாரசருமர் ள்ளங்குவாராயினார்.

ஒருநாள் அவர் தம்முடன் வேதாத்தியயனஞ் செய்கின்ற பிள்ளைகளோடும் அவ்வூர்ப் பசு நிரைகளுடன் கூடிச் சென்றார். சென்றபொழுது, ஓர்ற்றுப்பசுஒன்றுமேய்ப்பவனாகிய இடையனைக் குத்தப் போயது. இடையன் பழிபாவங்களுக்குக் கூசாது கோலி

னால் அடித்தான். உண்மையறிவு விளங்கப்பெற்ற விசாரசருமர் வெகுண்டு, அவன் சமீபத்திற் போய்ப் பின்னும் அடியாதபடி தடுத்து, பசுக்கள் சிவபெருமானெழுந்தருளுகின்ற இடபத்தின் சுற்றமாதலையும், அவைகளின் உறுப்புக்களிலே தேவர்கள் முனிவர்கள் தீர்த்தங்கள் இருத்தலையும், அவைகள் தரும் பால், தயிர், நெய், கோசலம், கோமயம்என்னும்பஞ்சகவ்வியங்கள் சிவபெருமானுக்கு அபிடேகத் திரவியமாதலையும், சிவசின்னமாகிய விபூதிக்கு மூலம் அவற்றின் சாணம் ஆதலையும், பசுநிரையைக்காத்தலிலும் சிறந்த கடன் இல்லைஎன்பதையுஞ் சிந்தித்து, அவ்விடையனை நோக்கி, “இப்பசுக்கூட்டங்களைநானேமேய்ப்பேன்; நீ மேய்க்கவேண்டாம்” என்றார். இடையன் அஞ்சிக் கும்பிட்டுக்கொண்டு போயினான்.

விசாரசருமர் பிராமணர்களின் உத்தரவுபெற்று மேய்த்து வருவாராயினார். மேய்த்துவருங் காலத்தில் பசுக்களெல்லாம் முன்னை யிலும் அதிகமாகப் பால்கறக்கக் கண்ணகையால் பிராமணர் மிக்க சந்தோஷங்கொள்ளுவாராயினார்.

பசுக்கள் தங்கள் கன்றுகள் பிரிந்தாலும் வருத்தமடையாது தங்களைமேயக்கின்ற விசாரசருமர் சற்றேனும் பிரியின், அவர் சமீபத்தில் வந்து தாய்போல உருகி, ஒருவருங் கறக்காமல் தாமே பால்சொரியும்; பசுக்கள் பாலைத் தாமேசொரியவே அப்பால் அபிடேகத்துக்குத் தகுதியுடைத்தாந் தன்மையை நினைத்தார். நினைக்கவே, சிவார்ச்சனையிடத்தில் வேட்கை தலைப்பட்டது. உடனே அவர் மண்ணியாற்றங்கரையில் ஒரு மணற்குன்றிலே, ஆத்தி மரநிழலில், சிவலிங்கத் திருமேனியை மணலாலாக்கி, சிவாலயமும் கோபுரமும் வகுத்து அமைத்தார். பத்திர புஷ்பங்களும் பறித்துப் பூங்கூடையில் இட்டு வைத்தார். வைத்து புதுக்குடங்களைக் கொண்டுவந்து, பசுக்களிடம் பாலைப்பெற்றுச் சென்று ஆலயத்தில் வைத்து. முற்பிறப்பின் தொடர்ச்சியினால் அருச்சித்துப் பாவினால் அபிடேகஞ் செய்தார். இடையருது மேன்மேலும் பெருகி வளரும் மெய்யன்பே வடிவாயுள்ள விசாரசருமர் செய்யும் பூசையை அவ்விலிங்கத்தில்நின்று சிவபெருமான் ஏற்றருளினார். இப்படி நெடுநாளாக விசாரசருமர் பார்ப்பவருக்கு வினையாட்டுப்போலத்தேர்ந்துஞ் சிவபூசையைச் செய்து வருவாராயினார்.

பசுக்கள் அபிஷேகத்தின் பொருட்டுப் பாலைச் சொரிந்தும் பிராமணர்க்கும் முன்போலப் பாலைக்கொடுத்தன. விசாரசருமர் செய்யும் அர்ச்சனையின் உண்மையை அறியாத ஒருவன் அவ்வூர் அந்தணர்களுக்கு அதை அறிவித்தான். அவர்கள் சபையாருக்குத் தெரிவித்தார்கள். சபையார் எச்சதத்தனை அழைத்து, “உமது மகன் பிராமணர் ஓமத்தின்பொருட்டுப் பால் கறக்கும் பசுக்கள் எல்லாவற்றையும் மேய்ப்பவன்போலக் கொண்டுசென்று பால் கறந்து மண்ணியாற்றங்கரை மணலிலே வீணாக ஊற்றுக்கின் றானும்” என்றார்கள். எச்சதத்தன் “எனது சிறுவன் செய்வதை நான் அறியேன்; அக்குற்றத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள். இனி அவன்செய்யிற் குற்றம்எனதேயாகும்.” எனறுகூறிச் சபையின் அனுமதிபெற்றுத் தன்மனைபோயினான்.

மறுநாள் எச்சதத்தன் தன்மைந்தனின் சமாசாரத்தை அறிய விரும்பி, அவர் அறியாமல் அவர்பிறகே சென்று, ஒரு குராமரத்திலேறி ஒளித்திருந்தான். விசாரசருமர் ஸ்தானம்பண்ணி அன்பினோடு முன்போலப் பூசைசெய்து, பாற்குடங்களை எடுத்து அபிஷேகஞ் செய்தார். குராமரத்திலிருந்த எச்சதத்தன் அதுகண்டு, கடுங்கோபங்கொண்டு கொடுஞ்சொற்களைச் சொல்லி, கைத்தண்டிதூற்பன்முறை அடித்தான். அவர்மனம் சிவபூசையில் அழுந்திக்கிடந்தமையால், அது அவருக்குப் புலப்பட்டிலது. பின்னும் எச்சதத்தன் வெகுண்டு பலமுறை அடித்தான். விசாரசருமர் வேறொன்றும் அறியாக்கித் திருமஞ்சனம்ஆட்டும்பணியில் நின்றார். அவர் அன்பை அறியாத பிதாவானவன் பாற்குடங்களைக்காலாற் சிதறினான். சிதறும்பொழுதில், சிறுவர் அதுகண்டு அது செய்தவன் தந்தை என்று அறிந்தும், அவன் செய்தது சிவாபராதம் ஆதலால், அவன் காலைத்துணிக்கும்படி ஒரு கோலை எடுத்தார். சிவாஞ்செய்யால் அது மழுவாயிற்று. அம்மழுவினால் அவனது காலை வெட்டினார். மறையோன் மண்ணில்விழுந்தான். சிவபூசைக்கு வந்த இடரை நீக்கியவராகிய விசாரசருமர், முன்போல அருச்சனைசெய்யப் புகுந்தார். சிவபெருமான் உமையோடு இடபாருடராய்த் தோன்றியருளினார். விசாரசருமர் மகிழ்ந்து விழுந்து வணங்கினார். பரமசிவன் வணங்கியசிறுவரைத் திருக்கைகளினால்

எடுத்து, "நீ நம்பொருட்டு உன்பிதாவைவெட்டினாய்; இனி உனக்கு நாமே பிதா" என்று அருள்செய்து. அவர்தேகத்தைத் தடவியருளி னார், சிவபெருமானுடைய திருக் கைகளாலே தீண்டப்பட்ட அவர் தேகம் ஒளிபுமாய் விளங்கியது. அண்டநாயகர், "உன்னைத் தொண்டருக்கெல்லாம் அதிபனாக்கி, நாம் ஏற்றுக்கொண்ட அமு தும் பரிவட்டமும் புஷ்பமும் உனக்கே கிடைக்கும்படி சண்டேசுரர் பதவியைத் தந்தோம்" என்றருளித் தமது சடையிலிருந்த கொன் றைமாலையை அவருக்குச் சூட்டியருளினார். விசாரசுருமர் சிவபெரு மானைக் கும்பிட்டு அவராற் கொடுக்கப்பட்ட சண்டேசுரர் பதவி யை அடைந்தார். எச்சத்தார் குற்றஞ்செய்தும் சண்டேசுர நாயகரால் தண்டிக்கப்பட்டமையின் சிவலோகம் அடைந்தார்.

திருஞானசம்பந்தர்.

திருப்பாசரம் பண் - கௌசிகம்.

கடிசேர்ந்த போது மலராண கைக்கொண்டு நல்ல
படிசேர்ந்த பால்கொண்டங் காட்டிடத் தாழைபண்டு
முடிசேர்ந்த காலை யறவெட்டிட முக்கண் மூர்த்தி
யடிசேர்ந்த வண்ண மறிவார்சொலக் கேட்டு மன்றே.

பெரியபுராணம்.

அண்டர்பிரானுந் தொண்டர்தமக் கதிபனாக்கி யனைத்துநா
முண்டகலமு முடுப்பனவுஞ் சூடுவனவு முனக்காகச்
சண்டசனுமாம் பதந்தந்தோ மென்றங்கவர் பொற் றடமுடிக்குத்
துண்டமதிசேர் சடைக்கொன்றை மாலையாங்கிச் சூட்டினார்.

முற்றுப்பெற்றது.

திருச்சிற்றம்பலம்.

புத்தகப் பிரகடனம்.

—o—o—o—

சம்ஸ்கிருதம்	விலை ரூ.	
சிவாகமசேகரம் பிரதிஷ்டாவிதி முதற்பாகம்...	...	3 00
சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டாவிதி இரண்டாம்பாகம்	...	10 -00
பிரணய கலஹ வர்ணனம்		
கண்டலூர் இராமநாதக்குருக்கள் செய்தஉரை	...	-25
பிராசாத சட்குலோகி சங்கரபண்டிதர் செய்த தமிழுரை ...		-25
தமிழ்		
அனுட்டான அகவலுரை	...	-25
சிவபூசைவிதி	...	-50
சிவபூசைவிளக்கம்	...	3 -00
மகோற்சவ விளக்கம்	...	1 -50
முப்பொருள்விளக்கம்	...	1 -50
சிராத்ததீபிகை	...	-60
பிராசாததீபம் புத்துரை	...	1 -00
விநாயகபரத்துவம்	...	1 -00
புவனேசுவரி மகத்துவம்	...	-25
வேதாகமநிருபணம் முதற்பாகம்	...	1 -00
" " இரண்டாம்பாகம்	...	1 -00
சைவப்பிரகாசிகை 1 ம் புத்தகம்	...	-30
" " 2 ம் புத்தகம்	...	-40
" " 3 ம் புத்தகம்	...	-50
" " 4 ம் புத்தகம்	...	-60
" " 5 ம் புத்தகம்	...	1 -00
சிவசங்கரபண்டிதர் சரித்திரம்	-50
சைவசாத்திரபரிபாலனம் ஆறுமாதங்கள் முதற்றொகுதி		
திரிபதார்த்த விளக்கத்துடன் ...		1 -00

கிடைக்குமிடம்:

ச. கு. வைத்தீசுவரக்குருக்கள்
அச்சுவேலி.

அரு- இராமநாதக்குருக்கள்
கண்டலூர், இராமநாதபுரம் ஜில்லா,
தென்னிந்தியா.

யாழ்ப்பாணம் பிரபல புத்தகசாலைகளிலும்
பெற்றுக் கொள்ளலாம்.